

RECULL DE PREMSA

CAP DE SETMANA

27/10/2014

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 acceso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

66

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
25/10/14	NO S'HA TRENCAT DEL TOT LA PORCELLANA / REGIO 7	7	1
26/10/14	LA CRUA REALITAT ELS ESPANTA I ELS ARRACONA CONTRA LA PARET per Gonçal Mazcuñán i Boix / REGIO 7	8	1
26/10/14	L'APUNT DESFIBRIL·LADORS, ABLACIONS I NOBEL. Jordi Grau / EL PUNT AVUI (GIRONA)	9	1
27/10/14	SALVADOR GINER, MONTSERRAT TURA I JAUME BARBERÀ PARLARAN AL CICLE PESSICS DE VIDA / REGIO 7	10	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
25/10/14	Saül Gordillo, Periodista: 'LA POLÍTICA A CATALUNYA L'HAN ACCELERAT LES XARXES SOCIALS' / DIARI DE TARRAGONA	12	1
25/10/14	LES TELEVISIONS ES RESINTONITZEN PER DEIXAR ESPAI AL 4G / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	13	3
25/10/14	LA NOVA MUDANÇA TELEVISIVA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	16	1
25/10/14	ABDALÁ EL SHAMI, Periodista: «PREFERÍA MORIR A SEGUIR EN MANOS DEL RÉGIMEN» / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	17	1
25/10/14	HAY QUE SINTONIZAR OTRA VEZ LA TDT / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	18	1
25/10/14	LOS GOLFISTAS / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	19	1
25/10/14	ÁLVAREZ GUNDÍN SE PERFILA COMO DIRECTOR DE INFORMATIVOS DE TVE / ABC (EDICION NACIONAL)	20	1
25/10/14	LA ESCUELA DE PERIODISMO UAM-EL PAÍS, EN AMÉRICA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	21	1
25/10/14	'AHORA SOMOS MÁS INCONTROLABLES' CASIMIRO GARCÍA-ABADILLO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	22	1
25/10/14	LUIS PÉREZ-MÍNGUEZ, FOTÓGRAFO DE LA VANGUARDIA / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	23	1
25/10/14	LA CAMPANYA INFORMATIVA PER RESINTONITZAR LA TDT PERJUDICA TV3 / ARA	24	1
25/10/14	FELIP ENTREGA PER PRIMERA VEGADA COM A REI ELS PREMIS PRÍncep D'ASTÚRIES / REGIO 7	25	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
25/10/14	«EAJ-1 RADIO BARCELONA, PRESENTA...», Josep Maria Pou / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	26	1
25/10/14	PERIODISTES / EL PUNT AVUI (GIRONA)	27	1
26/10/14	ARTE Y NOTICIA / EL MUNDO (FUERA DE SERIE MAGAZINE)	28	2
26/10/14	LA LLAVOR DE VIDA DE LAOVO CANDE. La història d'un jove guineà mort en unapastera deriva en unprojecte solidari impulsat per periodistes / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	30	1
26/10/14	REPÚBLICA FREELANCE A EUROPA EL NOMBRE DE PROFESSIONALS INDEPENDENTS HA CRESCUT UN 45% A LA UE EN NOMÉS UNA DÉCADA / LA VANGUARDIA (ED. CAT) DINERS	31	1
26/10/14	ROUSSEFF ARRIBA AMB AVANTATGE. Es querella contra una revista que la titlla de corrupta / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	32	2
26/10/14	TONI DE LA TORRE PERIODISTA ESPECIALITZAT EN SÈRIES, AUTOR DEL LLIBRE 'JOYAS SERIÉFILAS' / ARA	34	1
26/10/14	EL MÉS VALENT ENTRE MIL / DIARI DE GIRONA	35	1
26/10/14	EL DÍA D DE LA RESINTONIZACIÓN DE LA TDT / ABC (EDICION NACIONAL)	36	2
26/10/14	STEPHEN SHORE. EL FOTÓGRAFO DE LO BANAL / ABC (XL SEMANAL)	38	1
26/10/14	JO VULL SER UNA 'TUITSTAR' / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	39	1
26/10/14	PERIODISME AMB FUTUR. 43a edició dels Premis Octubre Albert Sáez, Juli Alandes i Jordi Mas van ser els guanyadors / EL PUNT AVUI (GIRONA)	40	2
26/10/14	«TWITTER ES UN REFLEJO BASTANTE FIEL DE NUESTRO MUNDO REAL». FRANCESC GRAU Consultor de comunicació online y experto en Twitter / DIARI DE TARRAGONA (ECONOMIA Y NEGOCIOS)	42	2
26/10/14	GREGORIOS I VÍCTORS, PER SUSO DE TORO / ARA	44	1
26/10/14	ALBERT SÁEZ, PREMI JOAN FUSTER / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	45	1
26/10/14	25 AÑOS EN EL AIRE PERO CON UN PIE EN EL SUELO / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	46	1
26/10/14	MAS PIDE AYUDA A TV-3 PARA GARANTIZAR EL ÉXITO DEL 9-N / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	47	1
26/10/14	EL PAPER DEL PAPER. EL DEFENSOR DEL LECTOR Josep Rovirosa / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	48	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
26/10/14	RELEYENDO A BRADLEE / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	49	1
26/10/14	JORDI MAS, JULI ALANDES I ALBERT SÁEZ GUANYEN ELS 43 PREMIS OCTUBRE / DIARI DE GIRONA	50	1
26/10/14	EL NOU PRESIDENT DE RTVE INDULTA TELEDEPORTE DEL TANCAMENT / ARA	51	1
27/10/14	SEBASTIÃO SALGADO, FOTÒGRAF / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	52	1
27/10/14	EAJ-1, AHÍ EMPEZÓ LA RADIO / EL PAIS (NACIONAL) EDIC. CATALUÑA	53	1
27/10/14	'LA FERIDA LLUMINOSA' I EL TEATRE QUE VA PORTAR EL CATALA A LA TELEVISIO / ARA	54	2
27/10/14	RÀDIO BARCELONA CELEBRA 90 ANYS I OBRE AL PÚBLIC L'ARXIU FONOGRÀFIC / ARA	56	1
27/10/14	RÀDIO BARCELONA CELEBRA EL 90È ANIVERSARI AMB IÑAKI GABILONDO / EL PUNT AVUI	57	1
27/10/14	LA JUTGESSA ALAYA APARTA LA POLICIA DE LA INSTRUCCIÓ I AMENAÇA ELS PERIODISTES / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	58	1
27/10/14	TELEDEPORTE NO TANCARÀ / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	59	1
27/10/14	LA RÀDIO DE GORDON / ARA	60	1
27/10/14	Ben Bradlee aconsella un jove cap pr Antoni Maria Piqué / ARA	61	1
27/10/14	LA MAJORIA D'INTERNAUTES ESCOLTEN LA RÀDIO DIGITAL / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	62	1
27/10/14	ESPECIAL DEL 90È ANIVERSARI AMB GABILONDO / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	63	1
27/10/14	EL GERENT DE BADALONA COMUNICACIÓ, RERE LA PROHIBICIÓ DE 'L'ESTACA' / ARA	64	1
27/10/14	MEDIA CAPITAL GANA 7,3 MILLONES EN LOS TRES PRIMEROS TRIMESTRES, CON UN ALZA DEL 33% / CINCO DIAS	65	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Regió7

DISSABTE, 25 D'OCTUBRE DEL 2014 | 25

OPINIÓ

EL CROQUIS

Josep Camprubi

NO S'HA TRENCAT DEL TOT LA PORCELLANA

Dimecres al vespre va tenir lloc a Manresa un cara a cara sobre el 9-N organitzat pel Col·legi de Periodistes i el Col·legi d'Advocats. L'acte va ser perfectament il·lustratiu de la posició, absolutament tancada, d'una entitat com Societat Civil Catalana, a la qual per començar caldria discutir el nom, que va ser triat per intentar apropiarse una denominació col·lectiva i prestigiosa al nostre país. L'autèntica societat civil catalana és als antípodes d'aquesta SCC que ha volgut apoderar-se del seu nom. I no té comparació pel que fa a solide-

sa, amplitud d'efectius i coherència ideològica. Només cal comparar l'acte organitzat per la SCC a Tarragona l'11 de setembre passat amb la multitudinària V de Barcelona del mateix dia, o revisar les fotografies del 12 d'octubre a la plaça de Catalunya i les de diumenge passat. Però allà on va mostrar-se més nítidament el caràcter de la SCC és en els seus plantejaments polítics, que es van fer perfectament explícits en l'acte de dimecres passat que comentem. Segons la SCC, la nació catalana o el poble català no existeixen i per tant no se'ls pot atribuir cap nivell de sobirania, que recau

únicament en el poble espanyol en el seu conjunt. Tampoc no existeix el dret de decidir i per tant és il·legal qualsevol referèndum o consulta que pugui organitzar-se preguntant sobre allò que pensen els catalans respecte de la independència del seu país, perquè el país –o sigui, Catalunya– no existeix com a subjecte polític ni té el dret de decidir el seu futur, i perquè preguntar-se sobre la independència també seria plantejar una pregunta il·legal. Així doncs, en l'acte de dimecres a la sala de la Plana de l'Om, la representant de SCC es va limitar a repetir constant-

ment la seva dialèctica negacionista sense atendre l'argumentació contrària del seu oponent en el col·loqui, ni mostrar cap flexibilitat ni cap via d'acord o de consens. Mentrestant, durant la setmana sembla que les esquerdes de la porcellana fina de la unitat política com a mínim no han empitjorat. Hi ha una mena de treva fins al 9 de novembre i el compromís específic de treballar per l'èxit de la jornada, fins i tot per part d'ICV, que són els que més se n'havien allunyat. Només una simple treva? El missatge de la multitud que diumenge passat va ocupar la plaça de Ca-

talunya va ser ben clar: unitat i eleccions properes. És ben cert que la convocatòria electoral depèn només del president de la Generalitat. I que Artur Mas ha de tenir en compte molts detalls abans de convocar-les. Per exemple: la situació de la pròpia coalició, la porcellana de la qual també sembla força esquerda. Però ha prevalgut el seny polític: amb una convocatòria immediata d'eleccions avançades s'hauria devaluat la jornada del 9 de novembre, que ara, malgrat tot, es pot convertir en un bon èxit de participació. L'interrogant és si el govern de l'Estat encara tindrà l'ocurrència d'impedir-ho. Si ho feia llavors sí que l'èxit de la jornada estaria absolutament garantit.

La crua realitat els espanta i els arraona contra la paret

**Gonçal
Mazcuñán i Boix**
PERIODISTA, PRESIDENT
DEL CONSELL EDITORIAL
► gonzalmb@gmail.com

Avui hauria volgut esplaïar-me sobre qüestions que incideixen en la qualitat de vida dels ciutadans i que no tenen res a veure amb el «monotema» de la consulta del 9-N. Em venia de gust comentar satisfactòriament el sistema de tarificació social de tributs municipals que s'ha empescat l'Ajuntament de Manresa per alleugerir la càrrega impositiva que haurien de suportar famílies afectades greument per la crisi econòmica. I m'hauria agradat fer una cerca de notícies publicades en els darrers 20 anys sobre els plans municipals (ha, ha!) per posar ordre al desgavell que provoquen les empreses que obren rases als carrers per colgar-hi les conduccions dels seus serveis. Què m'impedeix també entrar en la discussió filosòfica que s'ha engegat a Manresa sobre el nombre de rates que té «censades» a la ciutat? Doncs, ja em perdonareu: la reincidència a no voler-ne deixar passar ni una a aquells que qüestionen el dret dels catalans a votar, expressar quin futur voldríem per al nostre país. Trobo inconcebibles po-

«És clar que més enllà del 'procés' hi ha vida i que no hauríem de perdre el món de vista, perquè el dia 10 continuarà girant, i l'estat del benestar continuarà fent figa»

sicionaments que gosen negar l'existència del poble català (de la mateixa manera que al seu dia devien negar el genocidi nazi) en un acte públic organitzat a Manresa per les demarcacions del Col·legi d'Advocats i del Col·legi de Periodistes. De la mateixa manera que trobo demagògica la interpretació que fan de la concentració multitudinària de diumenge passat a Barcelona sectors contraris a la consulta. No poden qüestionar que un moviment social transversal com el que aplega l'ANC i Òmnium exigeixi unitat d'acció als polítics catalans i que més de cent mil persones (representatives d'algun milió llarg) tinguin dret a reclamar la celebració immediata d'eleccions. No poden escarnir aquests ciutadans dient-los que no són ningú per «donar ordres al president de la Generalitat». Potser han perdut la memòria de quan encapçalaven manifestacions reivindicatives, o quan cridaven consignes partidistes contràries al govern del moment en cam-

nyes electorals, sessions parlamentàries o plens municipals. Quantes vegades no han exigit la dimissió d'un adversari polític, la modificació immediata de projectes de llei, o l'avançament d'unes eleccions a mitja legislatura? Doncs, per què juguen ara a desacreditar els milers i milers de ciutadans que reclamen fermesa i decisions valentes al President del país i als partits polítics que els costa tant de sintonitzar en un moment tan crucial? Deu ser que els ha anat tan bé, a ells, no escoltar la veu del carrer que denuncia demandes socials desateses i que han fet seves les noves formacions i moviments participatius que rellevaran els partits tradicionals a poc que badin. És la crua realitat, la que els col·loca a ells contra la paret. Ignorar-ho, menystenir-ho, és donar-li la raó a Marx, en Grouxo, quan va dir: «La política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic fals i aplicar després els remeis equivocats». Que vagin fent! És clar, doncs, que més enllà del «procés» també hi ha vida, que hauríem de procurar no perdre el món de vista, perquè el dia 10 continuarà girant i l'estat del benestar continuarà fent figa per molts punts sensibles... Però tampoc s'hi val a abaixar la guàrdia.

L'APUNT**Desfibril·ladors,
ablacions i Nobel**

Jordi Grau

Dijous el Col·legi de Periodistes va entregar les seves Mosques de la Informació, i això ens va permetre connectar amb els dos germans Brugada que hi van poder ser presents: en Pere, el gran, i en Ramon, el petit, que han fet una feina ingent a Girona, amb els desfibril·ladors i la facultat, que ara veu perillar la feina feta pel tema econòmic. En Josep era a Moçambic en missió

humanitària, fent ablacions a nens, segons va dir en Ramon. Silenci. "Ablacions cardíaques", ens deia després en el sopar, rient-se d'ell mateix. El cert és que tenim a casa gent que pot guanyar el premi Nobel. Així sigui, i que no haguem de lamentar que quan ja els teníem a casa els vam deixar marxar per manca d'inversió en recerca.

Salvador Giner, Montserrat Tura i Jaume Barberà parlaran al cicle Pessics de vida

► Les trobades es faran al Casino de Manresa entre octubre i novembre i seran guiades per periodistes

REDACCIÓ | MANRESA

■ Salvador Giner, Montserrat Tura i Jaume Barberà passaran les properes setmanes per Manresa per participar en el cicle de xerrades Pessics de vida, que organitzen conjuntament l'Ajuntament de la capital bagenca i la demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Tres professionals del periodisme seran els entrevistadors que conduiran aquestes sessions, que tindran lloc a la sala d'actes del Centre Cultural el Casino, a les 8 del vespre i amb entrada gratuïta.

La primera cita tindrà lloc aquest dimecres, dia 29 d'octubre, amb Salvador Giner, catedràtic emèrit de la Universitat de Barcelona i màster i doctor en Sociologia a la Universitat de Chicago, que serà entrevistat per Salvador Redó, cap de fotografia de **Regió7**. El 12 de novembre se celebrarà la segona trobada, amb Montserrat Tura, exalcaldessa de Mollet, diputada pel PSC i consellera d'Interior i de Justícia de la Generalitat, amb Jordi Molet, director general d'El 9 Nou com a mestre de cerimònies. Dani Sala, emprenedor de comunicació, entrevistarà el dia 26 de novembre el periodista Jaume Barberà, conductor de programes de notable ressò a TV3 com *Singulars* i *Retrats*.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

CONSULTA SOBIRANISTA | ACABA DE PUBLICAR EL LLIBRE 'SOBIRANIA.CAT'

ENTREVISTA | Saül Gordillo Periodista

'La política a Catalunya l'han accelerat les xarxes socials'

M. VICTÒRIA BERTRAN

- En vista de l'auge independentista a la xarxa, cal canviar a l'himne el 'bon cop de falç' per 'bon cop de tuit'?

- Home, doncs avui sí. Avui defensar la terra passa per defensar unes idees en l'entorn digital. I això es fa a Twitter, sí. El que passa és que no n'hi ha prou amb això. La política no només requereix clicactivisme. Cal que el clic a la xarxa serveixi després per fer acció real al carrer, com ha fet el sobiranisme en les darreres diades i mobilitzacions.

- Sense les xarxes socials, l'independentisme tindria menys suports?

- Claríssimament. Sense internet, el sobiranisme no hauria entrat a l'agenda mediàtica com ha entrat, perquè els mitjans tradicionals determinats temes no els han plantejat fins que han estat molt evidents al carrer i a la xarxa. Els grans mitjans parlen ara del procés perquè és un clam. I és un clam i els mitjans en parlen perquè durant molt de temps aquest debat sobiraniista s'ha anat coent a la xarxa.

- El sobiranisme ha anat de la xarxa al carrer i ha estat després que s'ha reflectit en els mitjans tradicionals?

- La normalitat s'ha conquerit a la xarxa en els deu últims anys i després s'ha traslladat al món analògic. Surt el diari Ara, l'edició en català de La Vanguardia, hi ha més planes en català i neix la secció 'Catalunya' al Diari...

- I, ara, política i xarxes socials es retroalimenten, diu vostè a 'Sobirania.cat'?

- És el que pretenc explicar. La crònica política no s'entén sense l'evolució d'internet i la nova manera d'informar-se.

- La velocitat de l'actualitat política ve condicionada per la immediatesa de la xarxa?

- Sí, les xarxes ho han accelerat tot i condicionen la política a Catalunya. I es fa periodisme en temps real perquè també es fa política en temps real.

- El periodisme també es veu abocat al vertigen. Amb quins riscos i avantatges?

- Jo també treballo en un mitjà tradicional i defenso la premsa que s'està posant les piles i s'està reinventant en l'entorn digital.

PERFIL | Nascut a Calella, Saül Gordillo (42) és un dels periodistes més actius a la xarxa. Exdirector de l'Agència Catalana de Notícies (ACN), és cap de continguts digitals a 'El Pe-

riódico'. El seu blog ha fet deu anys, el mateix període que analitza al seu darrer llibre, 'Sobirania.cat' (Crea't Edicions), sobre el pes d'internet en el procés polític a Catalunya.

Saül Gordillo ha presentat a Tarragona 'Sobirania.cat. 10 anys de la revolta política catalana a internet'. L.MILIÁN

Defenso el valor de les marques, de les redaccions i dels professionals. I crec que el periodisme se salvarà precisament per l'excés de soroll que hi ha a la xarxa.

- Quina és la seva recepta per a la supervivència?

- L'única garantia és que tinguem credibilitat, i que la gent accepti que tenim un paper de referència en una societat amb molt de soroll i molt cabal d'informació. Tanta informació que fa que al final t'hagis de refiar d'una sèrie

- Qui van ser els pioners del sobiranisme a les xarxes?

- Jo al llibre *Sobirania.cat* hi recullo 200 fitxes de persones que hi han tingut un paper rellevant, de diversos àmbits, formacions i generacions, molt transversals i molt plurals. Ni tots són sobiraniistes ni tots parlen de política. Hi ha molta gent que ha fet contribucions molt diverses perquè a internet avui hi hagi un espai català propi i autosuficient.

- Hi ha gent clau que no és ni

- Per què no està passant a la xarxa amb l'unionisme el mateix que amb el sobiranisme?

- Internet és un bon mirall de la manera de ser catalana. I la xarxa enllaça molt amb la manera de ser dels catalans: col·laboració, dinamisme, generositat, solidaritat, participació, innovació, frescor... Això és Catalunya. A més, l'unionisme s'ha mogut molt en el món oficial i del poder, que usa unes eines tradicionals que són les que ara estan en crisi.

On primer conquereix l'independentisme la normalitat és a la xarxa

L'activisme a internet és un bon mirall de la manera de ser dels catalans

Crec que el periodisme se salvarà per l'excés de soroll que hi ha a les xarxes

de persones o de marques. Els periodistes tenim molt a guanyar si som exigents amb nosaltres mateixos.

- I en el món digital, quins són els reptes?

- Recuperar el bon rotlló que hi ha hagut els deu últims anys, i no caure en les provocacions i en el risc que internet esdevingui un camp de batalla.

polític, ni escriptor, ni periodista, ni acadèmic?

- N'hi ha molts, d'aquests. Hi ha gent que un dia va tirar endavant una iniciativa. Com el Josep Casadellà, que va iniciar el #novullpagar amb un vídeo que va desencadenar una campanya de desobediència. Hi ha moltes persones que han fet molts anys feina de formigueta a la xarxa. La seva suma ha fet que hi hagi aquesta sensibilitat a internet.

- Què vol dir?

- Que si et veus instal·lat en el poder no percepis la necessitat d'unes xarxes i eines ciutadanes per incidir-hi. En el fons el fenomen que viu Catalunya és regenerador, alternatiu, de baix a dalt. El moviment ciutadà de demanda de més i millor democràcia que es viu a tot el món, a Catalunya l'encarna el sobiraniisme. I és el sobiraniisme qui millor ha entès i utilitzat les noves eines.

ACCIONS QUE CAL DUR A TERME

En blocs de vivendes

En vivendes unifamiliars

Fonts: www.televisiondigital.es i www.tdt1.com

LES NOVES SINTONIES* A PARTIR DE DEMÀ

(les antigues freqüències es mantindran duplicades fins al 31 de desembre)

MUX**:	23	MUX:	27	MUX:	29
Nou canal a concurs el 2015		Antena 3		Boing	
MUX:	26	Antena 3 HD		Energy	
Barcelona TV		laSexta		Gol Televisión	
TV Badalona		laSexta HD		Nou canal a concurs el 2015	
TV L'Hospitalet		neox		MUX:	48
TV del Besòs		Nova		El Punt Avui	
• Barcelona FM		• Onda Cero		25 TV	
• Ràdio Ciutat Badalona		• Europa FM		• Onda Rambla	
• Ràdio L'Hospitalet		• Melodía FM		• Cooltura FM	

*des de Barcelona, l'Hospitalet de Llobregat, Badalona, Santa Coloma de Gramenet i Sant Adrià de Besòs

NOVA MODIFICACIÓ TECNOLÒGICA EN EL MERCAT AUDIOVISUAL

Les televisions es resintonitzen per deixar espai al 4G

La mudança a freqüències diferents comença demà i s'acaba el 31 de desembre

En aquest període de trànsit les cadenes emetran pels vells canals i els nous

 MANUEL DE LUNA
BARCELONA

A penes quatre anys després d'haver estrenat la televisió digital terrestre (TDT), arriba la primera reforma: des de demà es posa en marxa un procés de resintonització de tots els canals. El motiu d'aquest canvi, que afecta prop d'1,3 milions d'edificis (uns 10 milions de vivendes), és que les freqüències que ara ocupen les cadenes han de quedar lliures l'1 de gener.

A partir d'aquesta data ocuparà les freqüències alliberades l'esperada tecnologia 4G, que permet la telefonia mòbil amb internet d'alta velocitat, fet que pot significar, segons el Govern, un impacte econòmic de 12.000 milions d'euros durant els pròxims anys (l'1% del PIB). L'Executiu ja va ingressar el 2007 els 1.300 milions d'euros que van desemborsar Telefónica, Orange i Vodafone en la subhasta per les noves freqüències del 4G, que aquestes operadores esperen explotar el 2015.

Per aquest motiu, els telespectadors han de resintonitzar el televisor des de demà fins al dia 31 de desembre, un termini de dos mesos que el Govern central ha planificat i durant el qual els canals emetran simultàniament el seu senyal per dues freqüències (simulcast): l'actual i la definitiva.

El primer que s'ha de tenir en compte en el moment de resintonit-

més oferta

DIVERSOS CANALS SE SUBHASTARAN

EL NOU PANORAMA

La reordenació de les freqüències d'emissió de la TDT que ha fet el Govern permetrà que hi hagi espai per a més cadenes de televisió. Així, i segons el pla de l'Executiu, es crearan quatre nous canals en HD (alta definició) i un més en SD (definició convencional). Aquestes noves televisions es concediran a través d'un concurs públic les bases del qual encara no es coneixen. I tot indica que no se sabran fins ben entrat el 2015.

EL CANVI DE LA HD

Si bé la majoria dels canals de tele continuaran apareixent en la seva actual freqüència fins al 31 de desembre, les emissions dels canals de HD sí que desapareixen des d'avui mateix, i per veure'ls s'hauran de resintonitzar els televisors de forma individual, amb el comandament a distància.

zar és com es rep la tele. Si es rep per antena, aquesta pot ser individual o col·lectiva. Les vivendes unifamiliars i la majoria dels edificis de mida petita o de reduït nombre de vivendes solen tenir antena individual amb amplificadors de banda ampla, capaç de captar tots els canals. Els d'aquesta mena simplement han d'activar la funció de recerca automàtica de canals, que solen tenir els televisors, a través del comandament a distància.

BLOC DE VIVENDES // En canvi, resintonitzar és una mica més complex en els blocs de vivendes de volum mitjà o gran, que solen estar equipats amb dos sistemes de transmissió del senyal de tele: monocanals i centraletes programables. Aquests edificis poden necessitar una adaptació de les seves antenes, que ha de fer un antenista professional.

A Catalunya, els canals de TVC no canviaran fins que d'aquí a unes setmanes no s'anuncii la nova freqüència, a l'espera d'una negociació política. Així doncs, la resintonització d'ara afectarà la resta de canals, però no els de TVC.

Segons la Delegació del Govern de Catalunya, es calcula que hi ha uns 182.000 edificis catalans equipats amb sistemes monocanals o centraletes programables, que han de realitzar les adaptacions dels seus sistemes d'antena col·lectiva. Això afec-

LES TRES DATES CLAU

1 L'encesa' digital, que va culminar el 3 d'abril del 2010, va portar a Espanya la TV digital terrestre (TDT)

2 El 6 de maig del 2014, un error burocràtic en les concessions va portar a l'"apagada" 9 canals de TDT

3 La Unió Internacional de Telecomunicacions va acordar el 2007 la cessió de freqüències al 4G

Canvia la freqüència

Canal de ràdio

MUX: 31	MUX: 33	MUX: 34	MUX: 41	MUX: 44	MUX: 47
1 La 1 1 HD La 1 HD 2 La 2 24h 24h Clan Clan rne Radio Nacional rne Radio 5 Informació rne Radio Exterior RNE rne Ràdio 4	8TV BarçaTV Bom 105 RAC 105 RAC 1 RACIOS RAC 105	5 Telecinco 5 HD Telecinco HD Cuatro Cuatro HD FDF Divinity	1 HD La 1 HD TDP TDP HD Nou canal a concurs el 2015 me Radio Clásica HQ me Radio 3 Canal Ingeniería (DADES)	3 TV-3 24 3/24 33 Super3 / 33 Esport 3 3 HD TV-3 HD (Es resoldrà en les properes setmanes) Catalunya Ràdio Catalunya Informació Catalunya Música iCat.cat	13 13 TV Discovery MAX Disney Channel Paramount Cha. COPE Radio Maria Radio Marca Vaughan Radio esRadio

****MUX (multiplex)** és l'ample de banda que ocupen diversos serveis de TDT: canals de TV o bé de ràdio incloent-hi els serveis interactius i de dades

ta prop de 2,4 milions de vivendes, i uns 4,7 milions de persones. Així, la resta de la població catalana només ha de resintonitzar el seu televisor a través del seu comandament.

En el desglossament que fa la Delegació del Govern, la majoria dels edificis que han d'adaptar les seves antenes comunitàries són a la província de Barcelona (125.342), seguida de la de Girona (24.126), Tarragona (22.416) i Lleida (10.279 edificis).

S'ha d'assenyalar que el Govern central ha previst ajudes, que es podran sol·licitar un cop fetes les adaptacions de les antenes col·lectives. La quantia d'aquestes ajudes oscil·la entre els 100 euros (per a centraletes programables) i entre 150 i 550 euros (amplificadors monocalals).

El principal dubte és saber si s'arribarà al dia 31 de desembre amb totes les vivendes a punt. Lara Alonso, directora de la Federació Catalana d'Empresaris Instal·ladors de Telecomunicacions (Feceminte), confirma que ja han rebut una "allau de peticions de pressupostos", fet que fa preveure que es veuran desbordats per les demandes.

«Hi ha molt poc temps per a tota la feina que els ve a sobre. I ja tenim cua -reconeix Alonso-. A més, encara que els instal·ladors ja saben les actuacions que s'han de fer, encara hi ha dubtes sobre la planificació del Govern central, com per exemple com es portarà a terme el sistema d'ajudes als edificis amb capçaleres monocalals o centraletes programables».

ELS DUBTES SOBRE EL TRASLLAT

La reordenació de l'espai radioelèctric és molt important, ja que és finit, i obliga a un control estricte del seu ús. Així, l'aparició de la quarta generació de tecnologies de telefonia mòbil, la denominada

4G, que permet més rapidesa en la descàrrega de dades, afecta tota la UE. I es va acordar que la nova tecnologia ocupés la franja dels 800 MHz, on ara hi ha la tele, i per això s'ha de moure.

Una moguda que ve d'Europa

1 ¿Per què totes les televisions canvien les freqüències?

La coneguda com a 4G o quarta generació de tecnologies de telefonia mòbil, que permet l'accés a una internet d'alta velocitat en els terminals més avançats, necessita unes freqüències d'emissió per funcionar correctament que ara estan ocupant les cadenes de televisió. De fet, aquestes freqüències ja s'han subhastat a Espanya i les empreses de telecomunicacions que les van adquirir estan esperant que s'alliberin per poder començar a explotar-les. Ara el Govern central ha planificat aquesta *mudança* de la TDT, que els telespectadors han de realitzar en menys de dos mesos.

2 ¿Deixaré de veure tots els canals a través del televisor?

No, les diferents cadenes de televisió se seguiran veient aquest diumenge igual que dissabte. I això és així perquè el Govern ha planificat un sistema denominat *simulcast*. És a dir, que des de demà fins al 31 de desembre, tots els canals es podran veure simultàniament per la freqüència actual i també per la nova. D'aquesta manera, es dona un temps perquè els usuaris puguin anar resintonitzant els seus televisors i buscant les noves freqüències d'emissió dels seus canals preferits. Naturalment, això no significa que sigui bo adormir-se i ajornar el canvi de manera indefinida, perquè l'1 de gener deixaran d'emetre aquelles televisions que ara ho fan per les freqüències que utilitzarà el 4G.

3 ¿Què puc fer si no puc resintonitzar totes les cadenes?

Aquesta situació, poc probable per a aquelles persones que usin antenes individuals, es pot donar entre els veïns de vivendes amb antenes comunitàries. El primer pas és resintonitzar el televisor amb el comandament a distància (la majoria té l'opció de recerca automàtica de canals). Una vegada localitzades les cadenes, el mateix aparell indicarà quins no capta el receptor de la comunitat. Amb aquesta informació, el president de la comunitat (o l'administrador de la finca) ha de contactar amb un antenista professional. El Govern també ha habilitat telèfons de consulta (954 307 796 i 901 2010 04) i una web (www.televisiondigital.es).

4 ¿Quants diners em costarà aquesta resintonització?

En un primer moment es va dir que readaptar les antenes comunitàries dels blocs d'edificis podria costar uns 20 euros per casa, un càlcul que no va desencaminat, però que la Federació Catalana d'Empresaris Instal·ladors de Telecomunicacions (Feceminte) considera molt agosarat, ja que no és el mateix un bloc de cinc altures i 10 veïns que un edifici de 20 pisos i 80 veïns, i això sense comptar l'estat de l'antena comunitària, entre altres aspectes. Per un altre costat, s'ha d'assenyalar que el Govern ha destinat 51,1 milions d'euros en ajudes per adaptar antenes en comunitats de propietaris catalanes.

La tele canvia d'ona ► El greuge autonòmic

Pàgines 2 a 4 <<<>>>

Catalunya perd sintonia

La planificació del Govern per deixar lloc al 4G treu freqüències a TV-3, que es pot quedar sense HD **La Generalitat** es nega en rodó a perdre-hi i ho negocia amb Madrid

MANUEL DE LUNA
BARCELONA

La resintonització de la TDT a Catalunya és més que un tema tècnic: és un problema d'alta política, que pot encrespar, encara més, les ja per si soles tenses relacions entre els governs estatal i autonòmic, ja que el que planeja l'Executiu de Madrid és treure espai radioelèctric a TV-3. Si Televisió de Catalunya acatés sense dir ni piu aquest pla, perdria algun dels seus actuals canals. Però, evidentment, ni la direcció de la tele autonòmica catalana ni el Govern pensen tancar cap de les seves cadenes.

El passat 20 de maig, després de comunicar oficialment el Govern de Madrid a la Generalitat que la incorporació a l'àmbit radioelèctric del 4G obligaria a reduir el nombre de freqüències de la resta de televisions, el conseller de la Presidència, Francesc Homs, va acusar Mariano Rajoy d'estar executant un pla polític per reduir el pes de TV-3 i, amb ell, el de les emissions en català (un 24% del total). Segons el portaveu del Govern, el PP està «collant al límit» la televisió catalana, que «quedaria abocada a ser residual». I la Generalitat no pot acceptar deixar com a residual el que és el pilar més important de la difusió de la cultura i la identitat catalana.

Malgrat la indignació de la Generalitat, el Govern de Madrid té una raó de pes per a aquesta retallada de freqüències: l'espai radioelèctric és limitat, i perquè hi càpiga la tecnologia 4G (que és un acord mundial i un mandat europeu) tothom s'ha d'estrenyar una mica més. Així, el pla de resintonització del PP treu freqüències a totes les televisions privades i públiques (tant a TVE, com a les autonòmiques). De fet, totes les autonòmiques passen de dos multiplex (MUX) per a les seves emissions a un. Excepte Catalunya: passa de tres MUX a dos.

UN ANTIC ACORD // L'excepcionalitat catalana ve d'un antic acord (polític), en què s'atorgava a la Generalitat un MUX més per a les emissions autonòmiques privades. El 2003, la Generalitat va cedir aquest tercer MUX al Grup Godó, que des d'aleshores l'explota comercialment amb diversos canals, amb 8TV com a referent (que ja emetia a l'àrea de Barcelona des del 2001, com City TV). Més d'una dècada després d'assenyalar-se el model autonòmic audiovisual de Catalunya, amb una oferta pública i privada repartida en tres MUX, el pla de resintonització obligaria a sacrificar-ne un i, segons l'Executiu, és el Govern qui ha de decidir qui es queda sense les fre-

LA RESINTONITZACIÓ A CATALUNYA

■ SINTONIA DE RÀDIO

► ARA

TELES LOCALS
Poden variar segons la demarcació

CORPORACIÓ CATALANA DE RÀDIO I TELEVISIÓ

TV-3

3/24

TV-3 HD

Catalunya Música

iCat.cat

CORPORACIÓ CATALANA DE RÀDIO I TELEVISIÓ

Super3 /33

Esport 3

Catalunya Ràdio

Catalunya Informació

8TV

Bom

RAC105

RAC 1

RAC105 RAC 105

BarçaTV

(lloga la freqüència)

► RESINTONIA

TELES LOCALS

CORPORACIÓ CATALANA DE RÀDIO I TELEVISIÓ

TV-3

3/24

Catalunya Música

iCat.cat

Super3 /33

Esport 3

Catalunya Ràdio

Catalunya Informació

TV-3 HD

Es resoldrà en les properes setmanes

8TV

Bom

RAC105

RAC 1

RAC105 RAC 105

BarçaTV

(lloga la freqüència)

Font: www.tdt1.com

EL PERIÒDICO

Les autonòmiques es queden amb un multiplex dels dos que tenien, i TVC passarà de 3 a 2

Televisió de Catalunya segueix necessitant un tercer MUX per a tota la seva oferta

qüències que s'han de suprimir.

En principi, el MUX sacrificat és el 61 (que ocuparà el 4G). En aquest, ara s'hi emet tota l'oferta de TVC (TV-3, El 33/Súper 3, 3/24 i Esport 3), que passaria en bloc a ocupar el seu altre MUX, el 44. El problema és que en aquest 44 actualment s'hi emet TV-3 HD. D'aquesta manera, el canal d'alta definició és el que té més opcions de ser sacrificat. Quan al maig Homs va denunciar la situació, va evitar plantejar la insumissió (negar-se a complir el pla ordenat per Madrid), però sí que va anunciar que s'actuarà «des de tots els punts de vista contra el mandat estatal».

Per part seva, el Govern s'enroca assenyalant que a tot Espanya s'estan estrenyent, i que Catalunya (l'única autonòmica que quedaria amb dos MUX) no pot ser menys en una ordre de rang europeu.

Des de la Generalitat no ho veuen igual i acusen el PP de negar-se a negociar altres opcions, «perquè existeixen solucions tècniques per resoldre aquest problema», segons afirmen els experts. D'espai n'hi ha perquè el pla dona dos MUX a TVE a Catalunya», confirma Brauli Duart, president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), que insisteix: «És imprescindible mantenir l'actual oferta de canals al nostre país, perquè si no perdriem competitivitat».

Eugeni Sallent, director de Televisió de Catalunya, afegeix que estan «treballant amb la Generalitat, tot i la falta de voluntat política del Ministeri, per trobar una solució que permeti seguir defensant l'oferta de TVC ubicant-hi l'alta definició». I en aquest impàs, TV-3 HD segueix en l'aire. ■

La nova mudança televisiva

Quatre anys després de la gran apagada analògica i de l'adveniment de la televisió digital terrestre (TDT), l'espai radioelèctric espanyol torna a patir un altre sisme que obliga les emissores de televisió a fer mudança i instal·lar-se en freqüències diferents de les que emeten actualment. Es tracta en aquest cas d'estrènyer-se entre elles per deixar pas, i sobretot espai, als operadors de la tecnologia 4G –que permet la telefonia mòbil amb internet d'alta velocitat–, que ja han desemborsat 1.300 milions d'euros per poder explotar aquests nous serveis a partir del primer dia del 2015.

El calendari d'aquesta nova reordenació de les freqüències televisives –obligada per una ordre de rang europeu– entra avui mateix en la seva recta final. Els telespectadors tenen poc més de dos mesos per resintonitzar els canals i reajustar-los. En molts

casos el procés tècnic no anirà més enllà de la manipulació del comandament a distància, però en altres més complexos (comunitats de veïns de mida mitjana o gran) hi haurà d'intervenir un professional i el seu servei l'haurà de costejar l'usuari en la part que no cobriran les subvencions oficials que ha establert el Govern.

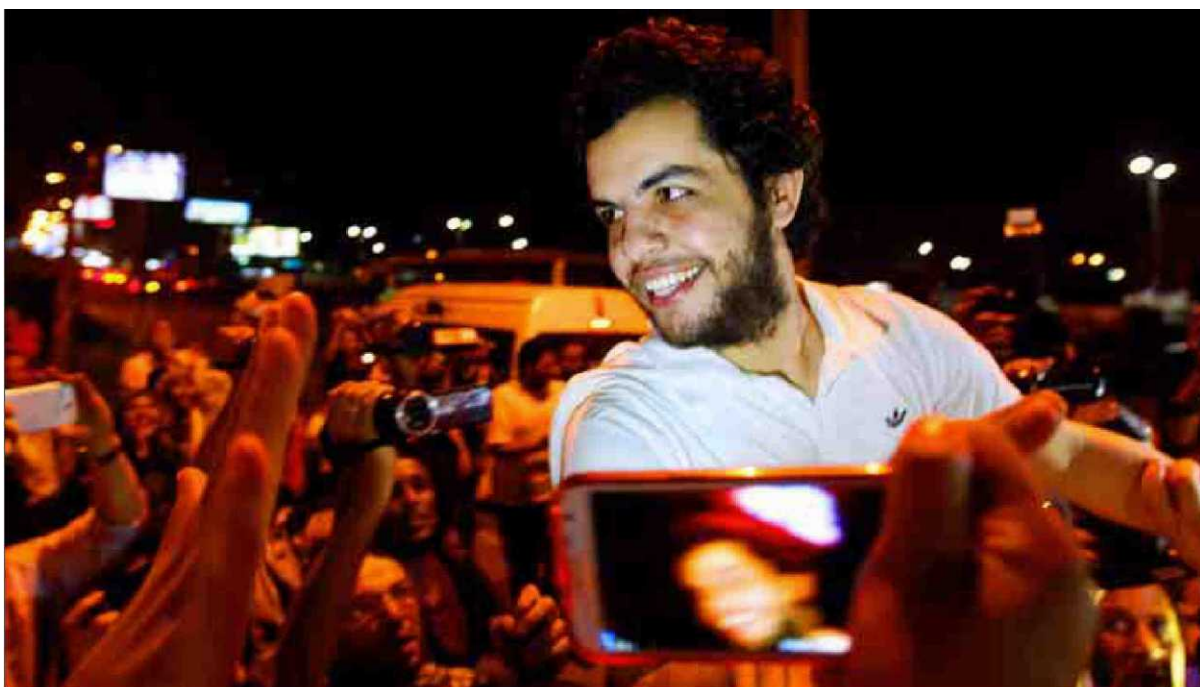
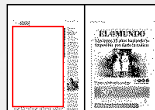
El procés és de notables dimensions, ja que afecta gairebé 1,3 milions d'edificis (uns 10 milions de vivendes) i té un temps just i limitat: fins a l'1 de gener vinent. Em-

La resintonització de les actuals freqüències s'ha de realitzar a partir d'avui fins a l'1 de gener vinent

preses d'antenistes ja han fet saber els seus dubtes de poder afrontar l'allau de feina que els ve a sobre els dos pròxims mesos. Davant la possible *febre d'antenes* faria bé l'Administració, i els mateixos ciutadans, de combatre qualsevol forma d'intrusisme en les operacions tècniques. S'ha d'evitar que de l'enrenou de freqüències se n'aprofitin tercers.

Però la gegant mudança televisiva ve acompanyada d'un debat polític. Després de la reordenació, TV-3 perdrà un grup de freqüències (que pot afectar el seu canal d'alta definició). Això ha estat interpretat pel Govern com una retallada inacceptable impulsada pel Govern central, i davant la qual va anunciar que actuarà «des de tots els punts de vista contra el mandat estatal».

Els tècnics estan espantats pel procés operatiu. Els polítics ho haurien d'estar per trobar una solució negociada. Tampoc en això els queda gaire temps.

REUTERS

**ABDALÁ
EL SHAMI**

Periodista. El reportero de la cadena de televisión Al Yazira, que fue recibido a golpes en una cárcel donde pasó 149 días en huelga de hambre, rompe su silencio en EL MUNDO para analizar las mordazas a la libertad de expresión en Egipto

«PREFERÍA MORIR A SEGUIR EN MANOS DEL RÉGIMEN»

FRANCISCO CARRIÓN EL CAIRO
 ESPECIAL PARA EL MUNDO

El pasado junio el periodista egipcio Abdalá el Shami, consumido por 149 días en huelga de hambre, volvió a nacer. La noche en la que cruzó la puerta de la prisión caiota de Tora -dejando atrás 10 meses de reclusión sin cargos- rompió en sollozos. «He vencido. Todo aquel reportero que desempeña su trabajo con honestidad ha vencido», declaró entonces. Un mes después de su liberación, el corresponsal de la televisión catari Al Yazira -detenido en agosto de 2013 durante el brutal desalojo de las acampadas islamistas que dejó más de 600 muertos- abandonó la tierra de los faraones. Ahora, en una entrevista exclusiva a EL MUNDO, rompe su silencio. «Soy un hombre libre pero aún me pregunto por qué me encarcelaron», relata vía telefónica desde el exilio. Tres colegas de Al Yazira, condenados a entre siete y 10 años de prisión, y otra decena de periodistas egipcios permanecen entre rejas.

Pregunta. Fue detenido el 14 de agosto de 2013...

Respuesta. Sí. Me arrestaron junto a un millar de personas. Pisé varias prisiones. En la primera, la de Abu Zaabal sufrimos lo que los poli-

cías llaman «la fiesta de bienvenida» [un recibimiento a golpes]. Al saber que era periodista de Al Yazira, recibí golpes y patadas durante otras cuatro horas. A partir de entonces, la tortura fue siempre psicológica.

P. Y decidió declararse en huelga de hambre.

R. Tomé esa decisión ante la ausencia de justicia. Mi detención era renovada automáticamente. Se celebraban vistas y el juez no me escuchaba. Pensé que era el único modo de levantar la voz. Comencé el 25 de enero consciente de que necesitaría tiempo y de que no sería fácil pero con la certeza de que aquello me haría recobrar la libertad. Al principio, los funcionarios de prisión trataron de evitar que continuara y los medios públicos silenciaron la huelga. Pero cuando en mayo se difundieron las imágenes de mi estado, me ofrecieron mejoras e intentaron aislarme de todo ser humano trasladándome a la zona de máxima seguridad.

P. Tras cinco meses sin probar bocado, ¿nunca pensó en renunciar?

R. No. Ni siquiera cuando los médicos me advirtieron de que me encontraba al borde de la muerte. Mi única preocupación era que le sucedería a mi familia si fallecía. Prefería llegar al final y morir a seguir en manos del régimen egip-

cio. Al menos así sería libre.

P. ¿Cómo son las cárceles?

R. Inhumanas. Éramos 85 personas en una celda de 25 metros cuadrados. Sólo podíamos usar el aseo una hora al día. Cuando la gente enfermaba, se pasaba horas a las puertas de la celda para que algún funcionario le escuchara. Es un sistema totalmente corrupto. Los agentes aceptan dinero a cambio de permitir el contrabando y garantizar un mejor tratamiento. Mi familia desembolsó 150 dólares semanales para introducir ropa, libros o medicinas.

«EL ÚNICO MODO DE SOBREVIVIR ES IR CON LA MAREA Y FORMAR PARTE DE LA MAQUINARIA DE PROPAGANDA»

P. Hay una docena de periodistas entre rejas...

R. Alrededor de 16 periodistas, entre cámaras y reporteros, están detenidos a la espera de juicio o condenados a cárcel como mis colegas de Al Yazira en inglés. Es una prueba de que no existe libertad de expresión en Egipto. Incluso los periódicos pro

gubernamentales están experimentando la censura.

P. Las revueltas que forzaron la salida de Mubarak en 2011 vocearon esa libertad que ahora falta.

R. La situación empeora día tras día. Resulta muy triste comprobar que después de que los jóvenes soñaran con cambiar el país, ha regresado un régimen peor que el de Mubarak. En Egipto se ha impuesto un ambiente que no tolera la disidencia. El único modo de sobrevivir es ir con la marea y formar parte de la maquinaria de propaganda. No hay esperanza en un sistema judicial injusto.

P. Los gobiernos occidentales están respaldando al nuevo presidente Abdel Fattah al Sisi.

R. A Europa y EEUU sólo les mueve el interés. Sus actos contradicen los principios de la democracia y la libertad de expresión. Si los países europeos quisieran contribuir a la transición democrática en Egipto tendrían que presionar para lograr al menos la liberación de los periodistas encarcelados.

P. Desde el golpe de Estado de 2013, la ira popular se ha cebado con Al Yazira. Se le acusa de sesgada.

R. Es parte de la propaganda estatal. Hemos intentado siempre mostrar los dos lados, a los partidarios y a los detractores de Al Sisi.

TELEVISIÓN

Hay que sintonizar otra vez la TDT

Este domingo se mudan los canales a otras frecuencias, lo que obliga a todos los usuarios a buscar las nuevas ubicaciones con el mando

RAMÓN MUÑOZ
 Madrid

El domingo no solo cambia el horario. También los canales de televisión se mudan de frecuencia, por lo que todos los usuarios deben resintonizar sus televisores para seguir viendo la programación completa de la Televisión Digital Terrestre (TDT). Las principales cadenas están emitiendo estos días anuncios, y tanto estas empresas como el Ministerio de Industria están recibiendo numerosas consultas de usuarios preocupados por el cambio.

Pero no debe cundir el pánico. Ningún telespectador va a sufrir un apagón de sus programas favoritos este domingo. Y es que, aunque el proceso empiece el 26 de octubre, los usuarios tienen hasta el 31 de diciembre para adaptarse a la nueva situación. Hasta esa fecha, la mayor parte de los canales se podrán ver simultáneamente en la nueva y la antigua frecuencia.

Esta es una guía práctica ante el cambio de canales con las cuestiones más comunes:

» ¿Cuándo se mudan los canales a las nuevas frecuencias?

Entre las dos de la madrugada y las seis de la mañana de este domingo, 26 de octubre, las cadenas de televisión digital deben reubicar sus diferentes canales en las nuevas frecuencias, con el fin de desocupar una banda que va a ser utilizada a partir de 2015 por las compañías de telefonía móvil (4G). A efectos del usuario, a partir de las seis de la mañana del domingo, pueden comenzar a resintonizar los nuevos canales en sus televisores.

» **¿Quiénes tienen que sintonizar los televisores y en qué plazos?** Todos los usuarios tienen que resintonizar los canales de su televisor, independientemente de que tengan o no que adaptar su antena. Para hacerlo tienen de plazo desde el 26 de octubre hasta el 31 de diciembre de 2014.

» **¿Habrá apagón de canales?** No hasta el 1 de enero de 2015.

Los usuarios tienen hasta el 31 de diciembre para hacer la adaptación

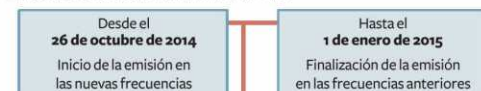
La mayoría de las cadenas de televisión que se mudan este domingo emitirán hasta esa fecha una doble señal (*simulcast*), una en su nueva frecuencia y otra en la antigua, por lo que se seguirán viendo todos los canales en ambas ubicaciones. Solo algunos canales (comerciales) podrían dejar de sintonizarse en ese periodo.

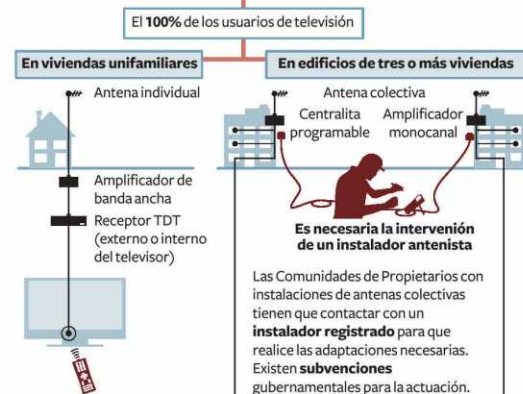
Este domingo habrá que resintonizar los canales de TDT.

Cambian las frecuencias de los canales de TDT

■ ¿CUÁNDO SE PUEDEN RESINTONIZAR?

■ ¿QUIÉN DEBE RESINTONIZAR?

■ RESINTONIZACIÓN A NIVEL DE USUARIO

- Encienda el televisor y, según el caso, también el receptor de TDT.
- En el mando a distancia:
 - MENÚ
 - INSTALACIÓN/CONFIGURACIÓN
 - BÚSQUEDA DE CANALES
 - BÚSQUEDA AUTOMÁTICA/SELECCIONAR NUEVOS
- El procedimiento puede variar según el modelo de su receptor.

■ **Más información:**
 → Internet: www.televisiandigital.es
 → Teléfonos: 901 20 10 04 / 954 30 77 96

Fuente: Ministerio de Industria Energía y Turismo.

“buscar canales” o “sintonización automática de canales”. Tras un tiempo, estarán todos los canales en la lista y solo hay que ordenarlos según las preferencias de cada usuario y eliminar los que no se vayan a ver nunca. En televisores más antiguos la búsqueda es manual.

Cuidado, si después de hacer ese proceso siguen apareciendo los mismos canales en la misma ubicación, lo más seguro es que se deba a que la comunidad no ha llamado previamente al antenista para que coloque la antena colectiva.

» ¿Debo llamar al antenista?

Si el edificio tiene más de tres viviendas (dotados generalmente con una centralita programable o un sistema de amplificación monocanal), el administrador de fincas o el presidente de la comunidad de propietarios debe llamar a un instalador que prepare las antenas colectivas del inmueble para la recepción de los nuevos canales. En este caso se encuentran alrededor de 13 millones de hogares y 26 millones de personas.

Sin embargo, en viviendas unifamiliares, las que reciben por banda ancha o edificios de menos de tres viviendas con antena propia no es necesaria la adaptación. Con resintonizar los televisores, basta.

» **¿Cuánto cuesta?** El coste medio para preparar las antenas es de alrededor de 20 euros por vivienda, aunque las comunidades de propietarios pueden solicitar la subvención que ha habilitado el Gobierno, que varía en función del tipo de antena, y que va desde los 100 hasta los 550 euros.

» **Más información.** El Ministerio de Industria ha puesto a disposición de los ciudadanos dos teléfonos de información (901 20 10 04 y 954 30 77 96) y la página www.televisiandigital.es.

reubica Telecinco HD, Cuatro HD, Energy y Boing.

» **¿Cómo se resintonizan?** En la mayor parte de los televisores la sintonización se realiza de forma automática. Solo hay que buscar con el mando la tecla “menú” y seleccionar “instalación” o “configuración” (según modelos), y situarse en la opción

EL CORREO
CATALÁNARCADI
ESPADA

Los golfistas

Querido J:

La muerte de Ben Bradlee ha provocado la cíclica vuelta a Watergate, a las leyendas sobre el periodismo y a su necesaria ventilación. Así, por ejemplo, **Cristina Losada** trató de dar aire la otra noche al carácter heroico de la conducta de **Woodward y Bernstein** subrayando que la caída de **Nixon** habría sido imposible sin la participación y la conspiración de la política. El artículo tenía interés, sobre todo para situar el Watergate, no ya en el contexto real de la política norteamericana de aquellos años, sino en el contexto general del periodismo de investigación. La idea de un periodismo caballeresco, *robinhoodiano*, que actúa guiado por su propio impulso, descubriendo y desfatiendo entuertos, no solo es una idea puramente romántica, sino que se trata de una ficción que jamás ha tenido el menor contacto con la realidad. Detrás de la inmensa mayoría de las graves informaciones periodísticas que no se limitan a dar cuenta de acontecimientos hay alguien que se está vengando y que quiere torcer el rumbo de las cosas. Ese alguien puede formar parte del *establishment* o de la ciudadanía, puede dedicarse a la política o a la poesía cuántica. Pero son sus intereses los que el periodismo está explotando.

La función más importante del periodismo no es el descubrimiento sino la verificación. Justamente la función que más está sufriendo en el nuevo orden mediático, donde impera la consigna pistolera del primero dispara y luego pregunta. La catadura o los motivos de la fuente solo importan a los periodistas pusilánimes, algunos sospechosamente pusilánimes. Lo que debe importar es que el periodismo cumpla con su misión de separar la venganza de la verdad. Y siendo consciente no solo de que un hombre que tiene interés en hacer daño a otro puede estar mintiendo, sino lo que es peor y más difícil de asumir: que un canalla puede estar diciendo la verdad y que solo es su

verdad y no la salvación de su alma la que al periodismo le interesa.

La muerte de Ben Bradlee es motivo para meditar sobre el que fue uno de los salvosconductos de su actividad periodística. La máxima de que el periodismo es superficialidad. En realidad, la máxima no le pertenece intelectualmente, sino que es propiedad del que fue su director, **Ralph M. Blagden**. De él cuenta Bradlee en sus memorias que era «un intelectual extraordinario, lector voraz y de una gran inteligencia que tenía siempre los anteojos empañados con restos de nicotina». Y que un día «mientras yo saturaba a los lectores con las complejidades del problema de la vivienda para los veteranos, más los manejos políticos de la Legión Americana y de la Cámara legislativa de New Hampshire, Blagden me dijo con acidez: 'La esencia del periodismo es la superficialidad'».

Esta es una idea que con una formulación u otra se inscribe en la célebre fatua modestia del periodismo. Y que ha legitimado, y sigue haciéndolo, sus deficiencias, entre la que no es menor la de la pereza. Pero tal vez lo peor sea el equívoco que ha instalado en torno a la palabra superficialidad. Lo que hace el periodismo es formalizar las capas originarias y por lo tanto más profundas de un hecho cualquiera. Aquellas que jamás deben quedar desmentidas por las nuevas informaciones que vayan completando el hecho. Lo propio del periodismo es anotar que Roma venció a Cartago, que **John Kennedy** fue asesinado en Dallas o que **Jordi Pujol** compatibilizó durante 23 años su cargo de presidente de la Generalidad con la evasión fiscal. La máxima preocupación del periodista debe ser que su aportación al relato del mundo resista todos los hechos nuevos que la historia aporte. Y pueda dar su imprescindible asentimiento a cualquier interpretación que ese hecho concite. No es, ni mucho menos un trabajo superficial: ni por el lugar que ocupa en las capas geológi-

RAÚL ARIAS

cas de la historia ni, sobre todo, en la medida que la superficialidad linde con la ligereza y la simpleza. Establecer el primer grano de verdad de un hecho puede ser un trabajo complejo y profundo, porque está destinado a durar.

Hace ya varios años, y como recordará vivamente, el fotógrafo **Javier Bauluz** fotografió a dos bañistas en la playa presuntamente indiferentes a la cercanía presunta de un cadáver presuntamente abandonado. La investigación que hicimos mi alumna de entonces **Marga Zambrana** y yo mismo demostró que todas las presunciones eran falsas o infalsables y que la fotografía era una rimbombante falsedad. Lo mejor no fue demostrar eso sino ver en acto, en aquella foto, una posible teoría del hecho y de las obligaciones que el hecho comporta. Como en la foto de Bauluz basta abrir el encuadre primero de un hecho, es decir, observar la

aportación de nuevos datos verídicos para saber si el periodista ha cumplido con su trabajo. Ningún dato posterior debe desmentir el encuadre original. Cuando otras fotos del propio reportaje de Bauluz mostraban la aparición de las asistencias o la percepción real de la distancia entre bañistas y cadáver, la fuleta foto de Bauluz quedaba convertida en un burdo póster de oficina de *oenegé*. En un deshecho, informativamente fracasado.

Si te recuerdo ahora esa historia no es solo por Bradlee y la superficialidad, sino porque este periódico donde te echo las cartas publicaba esta semana en primera página una foto de africanos colgados de la valla melillense mientras a pocos metros unos golfistas practicaban su deporte. Las diferencias entre una y otra foto eran inequívocas. Y la sustancial es que no había mayo-

res trampas en la distancia: por decirlo de algún modo, los negros estaban efectivamente colgados sobre el campo de golf. Las metáforas que la foto desencadenaba podían ser muchísimas y discutibles. Pero se sustentaban sobre un hecho. Lástima que el redactor del pie de foto no pudiera sustraerse, sin embargo, a la maldición Bauluz, y aludiera, como entonces *La Vanguardia*, a «la indiferencia», si no de Occidente al menos de los golfistas, atribuyendo a dos figuritas blancas sobre la hierba unos sentimientos inmorales que el periodista ni conocía ni podía conocer.

Con lo cual, querido amigo, ya está lista, y en honor de Blagden, Bradlee y el puñado de grandes del oficio, la cruel paradoja: el periodismo solo es verdaderamente superficial cuando flirtea de *profundis*.

Sigue con salud.

A.

El relevo de Somoano

Álvarez Gundín (a la izquierda), el periodista que relevaría a Julio Somoano (sobre estas líneas), ocupa actualmente el puesto de subdirector en «La Razón». Licenciado en Ciencias de la Información por la Complutense, Gundín pasó por las redacciones de «Pueblo», «El Ideal Gallego» de La Coruña, «La Provincia» de Las Palmas, «Ya» y ABC, donde llegó a alcanzar el cargo de subdirector.

Álvarez Gundín se perfila como director de informativos de TVE

José Antonio Sánchez pondría al cargo de los telediarios a un hombre de su confianza

HELENA CORTÉS
MADRID

Epoca de cambios en RTVE. Tras la llegada de José Ramón Díez a la dirección y la sustitución de Leopoldo González-Echenique por José Antonio Sánchez en la presidencia, ha llegado el momento del relevo en la dirección de los informativos de TVE. Según ha podido saber ABC, Julio Somoano será susti-

tuido en los próximos días por el periodista berciano José Antonio Álvarez Gundín, hombre de confianza de José Antonio Sánchez.

El que fuera subdirector de ABC, ya tenía experiencia en la televisión pública como director de Relaciones Institucionales, cargo que ostentó en 2003, coincidiendo con la dirección de Sánchez. En la actualidad, participa como analista en varios espacios de televisión y radio de la casa, entre ellos «Los Desayunos de TVE», «El Debate de La 1» y «La Noche 24 Horas».

Por su parte, Julio Somoano abandona su puesto dos años después de que Echenique le nombrara director de informativos en sustitución de Fran Llorente. En un contexto de recortes presupuestarios y estrecheces econó-

micas en la corporación –que cerró 2013 con un déficit de 113,3 millones de euros– Somoano ha tenido que ver como, en consonancia con la tónica general de la cadena, los telediarios de la pública perdían audiencia en favor de las privadas. «Tenemos un problema presupuestario claro que afecta a la parrilla y, a su vez, la audiencia media de esa parrilla afecta a los informativos», declaró al inicio de este curso. De hecho, en el balance del último mes TVE solo mantiene el liderazgo de la sobremesa de lunes a viernes y las noches de los fines de semana.

Además, el actual presentador de «El debate de La 1» también ha tenido que lidiar con las acusaciones de los sindicatos y la oposición sobre la parcialidad de los informativos de la pública.

Juan Luis Cebrián (izquierda) y David Fernández Dávalos, presidente de la Universidad Iberoamericana. / SAÚL RUIZ

La Escuela de Periodismo UAM-EL PAÍS, en América

Cooperará con la Universidad Iberoamericana de México

JAN MARTÍNEZ AHRENS
México

La Escuela de Periodismo UAM-EL PAÍS ha dado el primer paso para su internacionalización con la firma de un acuerdo de colaboración con la Universidad Iberoamericana, una institución de excelencia en México. El convenio, cerrado este jueves en la Ciudad de México, establece el intercambio y movilidad de profesores y alumnos entre ambas instituciones, así como la organización conjunta de clases magistrales, encuentros académicos, cursos y seminarios.

En este esquema de colaboración destaca la posibilidad de desarrollar prácticas profesionales en los medios de comunicación del Grupo PRISA, la sociedad editora del periódico, así como realizar estancias semestrales (en ambos centros) para que los alumnos puedan cursar materias con valor curricular. Para facilitar este flujo se fijará un programa de becas académicas y el diseño conjunto de los cursos y seminarios.

El convenio de colaboración fue suscrito por Juan Luis Cebrián, presidente ejecutivo del Grupo PRISA y presidente de EL PAÍS, y David Fernández Dávalos, rector de la Universidad Iberoamericana. Cebrián, primer director de EL PAÍS, recordó que la Escuela de Periodismo ha sido siempre una preocupación fundamental del periódico y que se ha regido por un exitoso modelo de formación basado en la práctica. También destacó la importancia estratégica que para el diario tiene América, donde cuenta con tres importantes delegaciones en Washington, México y Brasil.

El rector de la Universidad Iberoamericana ensalzó el compromiso con la sociedad de EL PAÍS, un valor que consideró indispensable para la formación de profesionales de la información y que, a su juicio, ha de dirigirse a la creación de una sociedad más justa. En este sentido, recordó que en México los periodistas llegan a pagar con la vida este compromiso.

Posteriormente, Cebrián reflexionó ante un auditorio repleto de estudiantes sobre el papel del periodismo y la vertebración de la opinión pública en los

formaliza una de sus aspiraciones históricas: su extensión a América Latina, un área donde el periodismo ha experimentado en los últimos años un enorme desarrollo.

Entre los proyectos más inmediatos, la directora de la escuela, Belén Cebrián, avanzó que, para los alumnos de la Iberoamericana, se desarrollará en Madrid un curso de un mes sobre géneros periodísticos, así como un taller en México a cargo de un profesor de la UAM-EL PAÍS, posiblemente de periodismo de investigación. "Estamos en la misma onda, compartimos las mismas ideas", afirmó.

La Universidad Iberoamericana, más conocida como la Ibero, goza de un enorme prestigio en todo el mundo. Fundada en 1943, está considerada como una de las más importantes de México en la formación de periodistas. De carácter privado y vinculada a los jesuitas, siempre ha mostrado una fuerte vocación humanista y de contenido social.

La Escuela de Periodismo UAM-EL PAÍS, creada en 1986, pertenece a una fundación en la que participan a partes iguales el Grupo Prisa y la Universidad Autónoma de Madrid. Sus clases, con una fuerte carga práctica e impartidas por periodistas en activo, abarcan todos los soportes periodísticos (edición impresa, radio, televisión e Internet).

Por sus aulas ha pasado más de un millar de alumnos. Su máster, de dos años, incluye 12 meses de prácticas remuneradas en los medios del Grupo Prisa, entre los que figuran EL PAÍS, la SER y Cinco Días. Sus instalaciones están ubicadas en la sede del periódico.

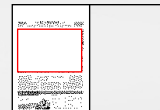
El centro español se caracteriza por la carga práctica de su formación

Cebrián defiende una profesión que da valor a los derechos básicos

vertiginosos tiempos de las redes sociales.

En un contexto de desintermediación y crisis de los modelos tradicionales, Cebrián definió al periodista como el profesional que trata de explicar a los demás lo que sucede, generando espacios de rigor y dando valor a los derechos básicos de las personas y al respeto a la intimidad. En este sentido, a preguntas de los estudiantes, recordó la importancia que tiene para el buen periodismo la presencia en el lugar de los hechos.

Con este acuerdo, la Escuela de Periodismo UAM-EL PAÍS

DOCE MÁS UNA | CASIMIRO GARCÍA-ABADILLO

'Ahora somos más incontrolables'

► Es el cuarto poder con modales, un lobo educado a cinco columnas vestidas de cordero
 ► El *watergate* le amasó la pasión y él vino al periodismo como quien entra en el cine de los hechos, en un documental de los días
 ► Estuvo en aquel parto de tinta guerrera y hoy, 25 años después, es la herencia involuntaria de Pedro J. en EL MUNDO, una corbata de tirantes tirantes ► El jefe se deja preguntar a pelo. Nos lo haremos casimir.

RAFAEL J. ÁLVAREZ

1- ¿Y cómo puedo yo saber que usted no leerá esta entrevista antes de que se publique?
 — Normalmente no leo antes. Sí leí la entrevista al *Carnicero de Mondragón* porque nos jugábamos mucho.
 2- ¿Usted por qué era tan rojo de joven y ahora lleva el pelo tan corto?
 — Era muy rojo porque en la Facultad, la oposición a Franco era la izquierda. Fui trotskista hasta las primeras elecciones. Luego maduré.
 3- ¿Qué es lo más extraño que ha hecho para encontrar una noticia?
 — En una época, con una fuente, quedaba a las siete de la mañana en

una iglesia. La gente estaba en misa, nosotros nos poníamos en un banco de atrás y él me contaba cosas...

4- ¿Cuántos amigos ha perdido desde que es director de EL MUNDO y cuántos pelotas ha ganado?

— Pelotas, ninguno. Amigos, algunos.

5- ¿Cómo se controla la portada de un domingo haciendo la compra en Carrefour?

— No hago la compra en Carrefour, la hago en el mercado. Los fines de semana tengo cuatro o cinco conversaciones largas por teléfono. Se puede comprar merluza y a la vez decir: 'Ese tema no lo veo', ja, ja...

6- ¿Quién le tienta más la autocensura, el Gobierno o el Ibex 35?

— Me causa más problemas el debate que tuvimos sobre si había que dar la foto de Teresa en el hospital que lo que va a pensar Moncloa si pido la dimisión de Ana Mato. O informar sobre un gran grupo económico y saber que nos va a dar problemas.

7- ¿Cree que el Gobierno duerme con EL MUNDO mejor o peor ahora que hace un año?

— EL MUNDO es incómodo. El Gobierno sabe que somos incontrolables. (¿Y somos más incontrolables que hace un año?) Ahora somos más incontrolables. Yo tengo pocas relaciones con el poder que me coarten.

ALBERTO DI LOLLI

8- ¿Qué falta y qué sobra de Pedro J. en EL MUNDO?

— Pedro es el padre de la criatura. Muchos lo consideraban un periódico de autor. Ahora es más coral. Me gusta un periódico del que dentro de 10 años la gente diga 'EL MUNDO' y no 'El periódico de Casimiro'. (¿Y qué será el mundo si Pedro J. crea el universo?) Pedro montará un portal. Será un gran competidor y nos obligará a ser mejores. (¿Pero le molesta lo que Pedro J. dice últimamente?) Personalmente, no. Él es como un pez al que sacas de la pecera y lo pones en la mesa. Se muere. Ya no tiene el agua para vivir. Él estaría más feliz teniendo un medio propio y dirigiéndolo y no en esta posición tan incómoda que le hace decir cosas que no me gustan.

9- ¿Qué titular a una línea son Rajoy, Sánchez, Iglesias, Cospedal, Marhuenda, Wyoming y Messi?

— Rajoy es un tecnócrata. Sánchez es una esperanza. Pablo Iglesias es el aglutinador del cabreo. Cospedal... Bárcenas no la perdonará nunca. Marhuenda dirige el periódico que más le gusta al Gobierno. Wyoming es un histrión que gusta a la izquierda. Y Messi es un monstruo. Pero he desconectado sentimentalmente del Barça por su deriva independentista.

10- Dicen que EL MUNDO es un periódico de derechas lleno de periodistas de izquierdas. ¿Eso es esquizofrenia o libertad?

— EL MUNDO no es de derechas, es de centro. No somos un periódico sectario. El que diga que EL MUNDO es de derechas no sabe lo que es un pe-

riódico de derechas. Aquí cabe todo.

11- ¿Se fusionará EL MUNDO con otro planeta?

— Lo veo complicado. Pero si se respeta la independencia editorial del periódico, y empresarialmente es bueno, no me importa. Si no se respeta la independencia, me iré. (¿Y hay algo de eso?) No, ha habido simples tanteos con Vocento. Pero está parado.

12- ¿Quién va a temblar con la próxima portada?

— No sé, porque pasa todos los días, je, je... Alguien del PP, de CiU o incluso del PSOE. Alguien va a temblar.

(+) ¿Es esta la última pregunta que haré en EL MUNDO?

— No. Tú harás todas las preguntas que quieras.

Luis Pérez-Mínguez, fotógrafo de la vanguardia

Fue uno de los referentes artísticos de la movida madrileña

ALBERTO MARTÍN

"He utilizado la fotografía para definirme a mí mismo". Con esta claridad resumía Luis Pérez-Mínguez (Madrid, 1950), fallecido hace unos días, el estrecho vínculo personal y profesional que estableció con el medio fotográfico a lo largo de su vida. Estas palabras, que forman parte de una conversación mantenida en 1983 con su hermano Pablo Pérez-Mínguez,

fotógrafo como él y también fallecido hace escasamente dos años, expresan perfectamente el lazo indisoluble que existe en su obra entre la práctica de la fotografía y su propia biografía, su memoria personal y su actitud vital. Ese nexo tiene su origen en el accidente que tuvo en el mar, cuando estaba a punto de cumplir quince años, a consecuencia del cual sufrió una grave discapacidad física.

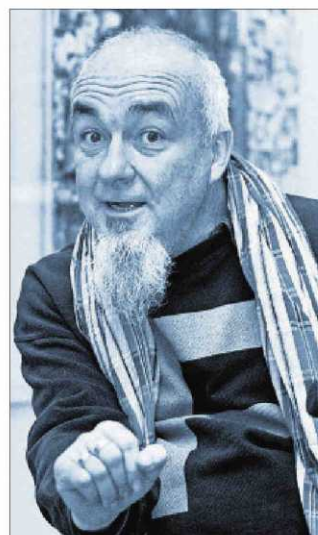
Según relata él mismo, es en 1972, de nuevo junto al mar, cuando surgen las primeras series fotográficas, a partir de las cuales encara la fotografía como un verdadero medio de transformación de la memoria y de la experiencia.

El título de una de ellas, *Principio de vida*, es suficientemente significativo. En esos años, en la primera mitad de los setenta, desarrolla una decidida actitud de

experimentación con el medio, se muestra cercano a ciertos planteamientos conceptuales, colabora con la rompedora revista *Nueva Lente*, entra en contacto con el mundo del arte, se convierte en compañero de viaje de la figuración madrileña de los setenta y expone en galerías tan significativas para el momento como Buades y Amadís. Será precisamente en Buades donde muestre *Oda a mi madre*, un interesante ejercicio de memoria personal y regreso al mar.

Su relación con el mundo del arte y con los artistas se fue desplegando en el tiempo a través de una línea de trabajo titulada *Foto Arte Dossier* (1971- 1992), cuyo contenido conforma en sí mismo un inmenso archivo documental.

En este contexto destacan sus retratos de artistas, desarrollados en diferentes proyectos, donde aparece su inclinación hacia

Luis Pérez-Mínguez. / GUSTAVO CUEVAS (EFE)

la *performance* y una innata mezcla de humor, complicidad e irreverencia. Se trata de series como *Estranguladitos por amor*, *45 días en torno a un modelo*, *Cómplices en armonía* o *El caballero de la mano en el pecho*. Inevitablemente, en los años ochenta, su actitud vital forma parte también de

la inquietud y la atmósfera de la movida madrileña, en la que encajan perfectamente algunos de los proyectos mencionados.

Pero junto al fotógrafo que despliega humor, irreverencia y complicidad, o al que apuesta una y otra vez por la experimentación (la serie, el *collage*, la fragmentación, el diálogo con la pintura), aparece también el autor de acento clásico y tono confesional, especialmente en una serie de imágenes que recorren buena parte de su trayectoria y trascienden hacia lo que él denomina "la naturaleza, el cuerpo, la vida".

Un lugar donde destaca su interesante y complejo acercamiento al desnudo, fuertemente ligado a la evocación biográfica y a la asimilación psíquica de la memoria personal. Si en esta parte de su obra, la fotografía aparece como un territorio privilegiado para elaboración de los traumas, el conjunto de la trayectoria fotográfica de Luis Pérez-Mínguez bien puede entenderse como una verdadera declaración de existencia.

Abans del 31 de desembre caldrà fer una reantenització. JOSÉ SOLER / ACN

La campanya informativa per resintonitzar la TDT perjudica TV3

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

Aquest 26 d'octubre s'activen les noves freqüències de TDT fruit de l'anomenat *dividend digital* (o alliberament d'espai radioelèctric per a la xarxa mòbil 4G). El govern de l'Estat ha engegat una campanya publicitària en la qual es demana que els espectadors resintonitzin els seus televisors abans d'aquesta data, per tal de garantir que continuen veient tots els canals. Però aquesta campanya obvia que a Catalunya la situació és diferent i perjudica TV3, ja que el trasllat de freqüències dels diferents canals de la pública es farà a partir del 26 d'octubre. D'aquesta manera, els catalans hauran de tornar a resintonitzar els aparells. Aquesta nova decisió unilateral del ministeri ha creat malestar a TV3, que emet la seva campanya sense tenir en

compte l'especificitat catalana. El problema per a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA) és que el Govern no se n'ha sortit a l'hora de mantenir els dos múltiples que tenia. Així, la pública catalana està a l'espera de trobar un nou lloc al dial per a part de la seva oferta -el múltiplex de Godó s'apunta com l'opció més probable- però això encara no s'ha concretat.

L'apagada de les freqüències condemnades pel dividend digital no es pot fer més tard del 31 de desembre: aquesta és la data màxima de què disposa TV3 per trobar un nou lloc al dial. El problema és que, quan es traslladi, no disposarà del suport de la campanya institucional general i haurà de fiar-ho tot als seus propis mitjans. Des de la Corporació es considera que hi ha risc de perdre quota de pantalla durant alguns dies, si alguns espectadors triguen un temps a resintonitzar els seus aparells. ■

Felip entrega per primera vegada com a rei els premis Príncep d'Astúries

EFE | OVIEDO

■ Els guardonats en les vuit categories dels Premis Príncep d'Astúries 2014 ja tenen la seva foto de família amb els reis, Felip i Leticia, en el primer cop que ho han fet com a reis i no com a monarques i no com a prínceps. Any rere any aquests premis redunden en el reconeixement que des d'Astúries es dona a personalitats de la cultura, la ciència, l'esport, la solidaritat i les humanitats. Al Saló Covadonga de l'Hotel de la Reconquista, Felip i Leticia van lliurar la insígnia acreditativa del premi i, després, tots van posar per als mitjans gràfics, molt somrients, i

entre comentaris que van provocar més d'una riallada.

L'humorista gràfic Joaquín Salvador Lavado Tejón, Quino, creador de Mafalda, Premi de Comunicació i Humanitats, va ser el primer a rebre la distinció. Els altres premiats van ser la subsecretària d'Estat per a Assumptes Educatius i Culturals dels EUA, Evan Ryan, acompanyada de Harriet Fulbright, vídua del senador James William Fulbright, promotor de les beques del programa que té el seu nom, Premi de Cooperació Internacional. L'hispanista francès Joseph Pérez, Premi de Ciències Socials, va acudir acompanyat de

La foto de grup dels guardonats amb els premis Príncep d'Astúries i els monarques Felip i Leticia

la seva dona, com els químics Mark E. Davis, Galen D. Stucky i Avelino Vell (Investigació Científica i Tècnica), l'arquitecte Frank Gehry (Arts) i l'escriptor John Banville (Lletres). Per recollir el Premi d'Esports va viatjar a Oviedo la directora de la marató de Nova York,

Mary Wittenberg, aamb un dels fundadors de la prova, George Hirsch, i dos atletes. Amb el seu marit, la periodista congoleesa Caddy Adzuba, activista per la llibertat de premsa i pels drets de les dones i les nenes del seu país, Premi de la Concòrdia 2014, va ser l'últi-

ma a saludar els reis abans de la foto de família.

L'anècdota de la jornada la va protagonitzar el rei, quan en fer-se la foto va adonar-se que tapava algun dels premiats i van haver de redistribuir-se perquè es poguessin veure tots.

El vídeo no va matar l'estrella de la ràdio. El pas del temps ha vingut a demostrar que The Buggles (i la seva famosa cançó de 1979, *Video killed the radio star*) estaven equivocats. Que no és veritat. Des d'aleshores fins avui, l'estrella de la ràdio no només no ha perdut gens ni mica de la seva brillantor, sinó que ha arribat a encegar (digueu-ne opacar, digueu-ne ocultar, digueu-ne esborrar) moltes estrelles del vídeo. I aquí segueix. Tan contenta. Enredada a les xarxes socials per entendre, encara més si és possible, el seu camp d'influència.

Ja no cal ni tan sols un *aparell de ràdio* per escoltar la ràdio. Jo, per exemple, l'escolto al mòbil, en directe. I la reescolto a internet, a altes hores. Al meu aire. I la sento, sobretot, al taxi, als diversos taxis que em porten al

a puntes

Josep Maria Pou

ACTOR I DIRECTOR DE TEATRE

«EAJ-1 Radio Barcelona, presenta...»

L'emissora, que ara celebra el seu 90è aniversari, va marcar els minuts de la meua vida

llarg del dia. (En aquest punt permeteu-me un parèntesi: les diferents cadenes haurien de plantejar-se, en algun moment, l'homenatge que se'ls deu als taxistes com a col·laboradors imprescindibles. Jo vaig saber de l'abdicació del Rei per la ràdio d'un taxi. I dels atemptats del 11-M per la

ràdio d'un taxi. I fins i tot la notícia de la concessió d'un premi a la meua feina em va arribar a través de la ràdio d'un taxi. El taxista va ser el primer a felicitar-me, i la propina, més que generosa aquell dia).

Ràdio Barcelona celebra ara el seu 90è aniversari. Amb la meua edat no arribo als inicis, però sí que arribo, per exemple, fins als anys 50 del segle passat. I em recordo, criatura curiosa (i molt, segurament, impertinent), amb tota la família, al voltant de l'*aparell*, pendent del *Radioteatro* dels diumenges («EAJ-1 Radio Barcelona, presenta...»); de *Tambor*, al migdia; de *Pau Pi*, amb **Enrique Casademont** i **Pilar Montero**; d'*Esperanza y Estanis*; de *los Recortes de Prensa* d'**Antonio Losada**; de *Taxi Key*; i d'**Isidro Sola**, **Encarna Sánchez**, **Mario Beut**, **César Ojínaga**, **Armando**

Blanch, **Cecilia A. Mantua**, i de tants i tants als quals dec que despertés una vocació que m'ha arribat fins avui.

Amb 17 anys vaig tenir l'atreuiment de presentar-me a un concurs de rapsodes al programa *La comarca nos visita*, que s'emetia els diumenges al matí. I vaig guanyar! **Mary Santpere** em va entregar el premi. I el mestre **Gerardo Esteban** em va fer una abraçada que es repeteix cada vegada que me'n recordo d'aquell Estudi Toreski, als baixos de Casp, número 6.

La meua felicitació a Ràdio Barcelona pels seus 90 anys concilia l'homenatge als de llavors i l'aplaudiment als d'ara. I els abraço a tots amb tanta gratitud com enveja. Perquè la seva feina va marcar, i encara segueix marcant, els minuts de la meua vida. ■

La columna

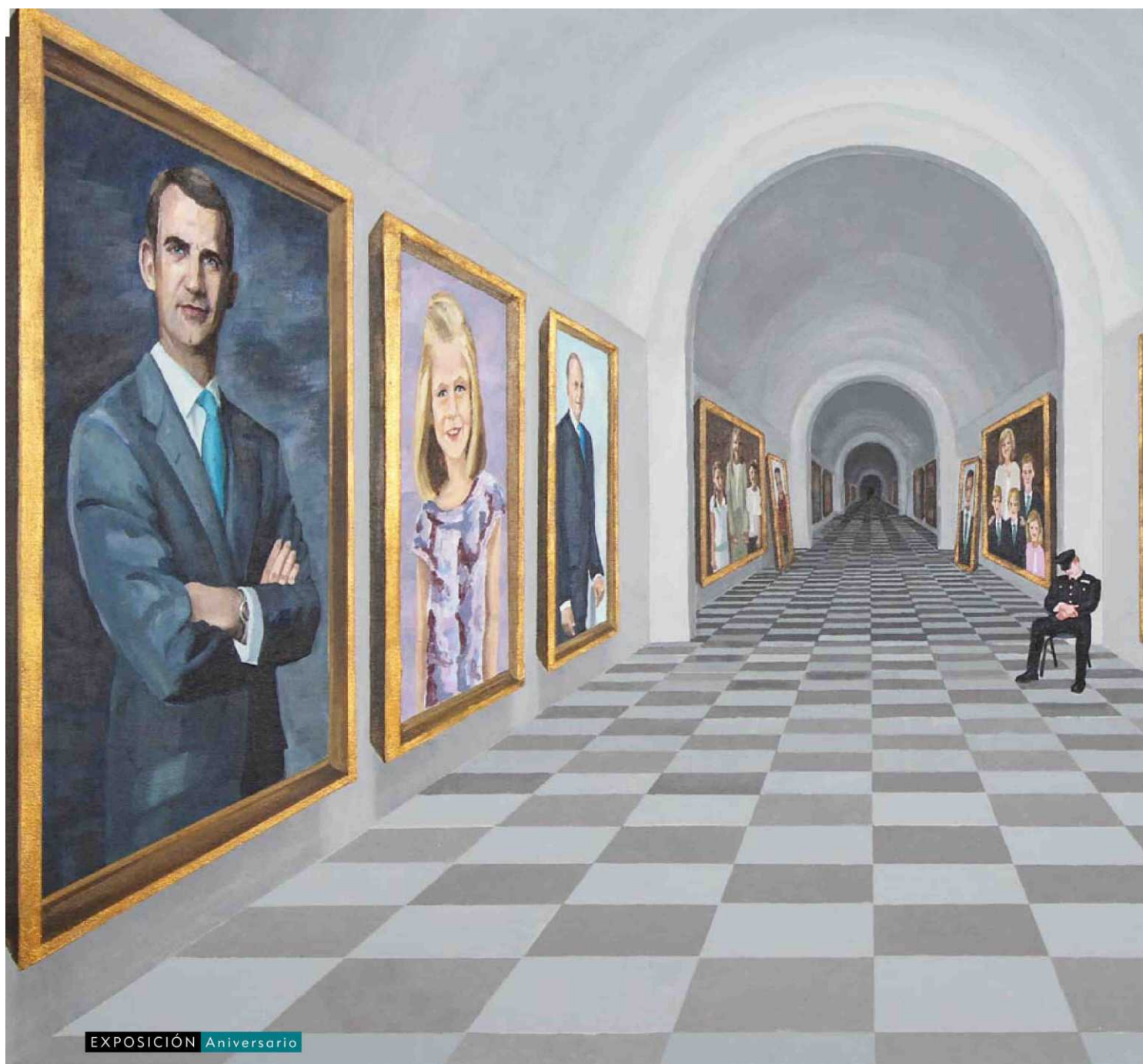
Xevi Sala

Periodistes

“No m’importa el que els periodistes pensin, m’importa el que saben.” Aquesta sentència, pronunciada durant la investigació del cas Watergate pel desaparegut director de *The Washington Post*, Ben Bradlee, hauria de ser un dels manaments principals d’una professió que no sempre circula pels carrils del rigor i la decència. Del treball exemplar de Carl Bernstein i Bob Woodward, els dos reporters d’aquell diari que van fer dimitir el president Richard Nixon, en van sortir també un bon llibre i una bona pel·lícula, *Tots els homes del president*, dirigida pel també desaparegut Alan J. Pakula quan el cinema més comercial també s’entenia com una eina de denúncia social. Com sempre sol passar, però, mentre el mite va adquirint justes proporcions èpiques, hi ha protagonistes que queden injustament ignorats. El de Robert Redford, per exemple, que va ser alguna cosa més que un dels dos actors principals del film. Productor i coguionista de la pel·lícula, Redford va ser en realitat l’home que va aixecar-la i que va aconseguir que la Warner Bros la financés després de ser rebutjada per molts altres estudis. I no només això, els mateixos Bernstein i Woodward han reconegut que la influència de Redford va ser decisiva per donar un altre enfocament al llibre que preparaven, en el qual inicialment els dos periodistes ni tan sols hi apareixien com a personatges. A vegades cal l’empenta d’algú per convertir-te en el protagonista de la teva pròpia vida.

En una de les in comptables entrevistes que des d’aleshores ha concedit Woodward, el veterà reporter –quina paraula més potent, que desgraciadament va passant de moda– proporcionava als futurs periodistes una fórmula per no col·leccionar fes d’errades: “Quan et dediques a informar et mous en un món de dubtes i has de ser sempre escèptic sobre el que et diuen les teves fons.” Els vells mestres ens adverteixen, doncs, que l’escepticisme és també un dels ingredients imprescindibles per mantenir viu aquest ofici que ara està en crisi però que, passi el que passi, continuarà sent una peça insubstituïble en una societat democràtica. “Una mica de ficció pot espatllar el millor relat periodístic i, en canvi, una mica de realitat pot fer creïbles els personatges literaris més imaginatius”, va escriure Gabriel García Márquez. Ell, que coneixia els horitzons infinits de la imaginació literària, sabia que el periodisme té fronteres exigents.

EXPOSICIÓN Aniversario

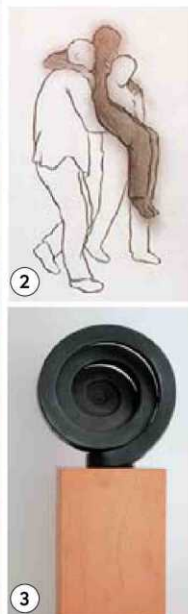
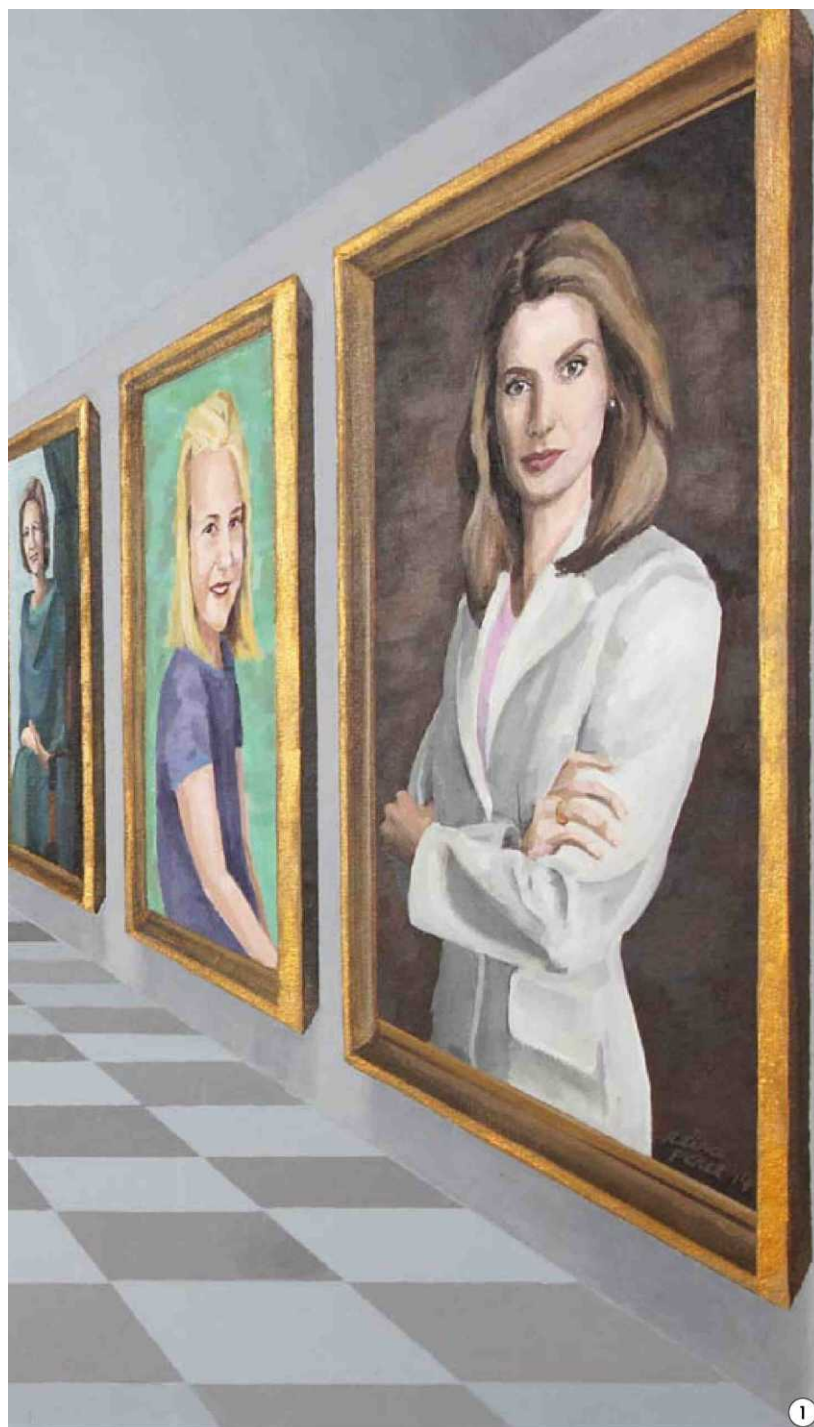
ARTE Y NOTICIA

EL MUNDO cumple 25 años y lo celebra con una gran muestra. Un total de 57 obras de artistas consagrados y emergentes acompañan el relato que el diario ha hecho del último cuarto de siglo.

Por ORES LARIO

EL MUNDO DEL SIGLO XXI nació un 23 de octubre de 1989. “En aquellos años, la sociedad española estaba pidiendo, sin saberlo, una voz para los que no tenían voz. Porque, a finales de los 80, ocurrían en España cosas que nadie se atrevía a contar. Y en esto, llegó EL MUNDO. Y se convirtió en un revulsivo para la democracia, en un agente activo de la necesaria regeneración política”, afirma Casimiro García-Abadillo, director del periódico, cuyo primer ejemplar ha cumplido esta semana dos décadas y media. Un cuarto de siglo de periodismo riguroso, de calidad y comprometido con sus lectores. En la celebración de su aniversario echa la vista atrás para rescatar hechos históricos a través de una gran exposición.

Desde el 4 de noviembre y hasta el 25 de enero, en una superficie de 1.000 m² en el Centro Conde Duque de Madrid, se exhibirá un conjunto de 57 obras firmadas por artistas consagrados y emergentes, acompañadas por el relato periodístico de los hitos históricos de los últimos 25 años narrados por EL MUNDO. La exposición está comisariada por Rafael Sierra y Aurelio Fernández, director de Coordinación Editorial y Comunicación de Unidad Editorial, quien detalla: “Al tiempo que la muestra narra en paralelo la andadura del periódico desde su nacimiento, en octubre de 1989, hasta el presente año 2014 y los principales sucesos históricos acaecidos en el mismo periodo, quiere recuperar la relación entre Arte y Periodismo”. Estos son dos conceptos indisolubles. Así lo ha declarado Antonio Fernández Galiano, presi-

VIAJE POR LA ACTUALIDAD
Todas las obras de la muestra se relacionan con informaciones, citas y artículos de opinión publicados en las páginas de EL MUNDO entre 1989 y 2014.

1. LA SIESTA
Elisa Pérez, 2014. Con la Familia Real, protagonista estos 25 años.

2. SIN TÍTULO
Pepe Espaliú, 1992. El dibujo del artista cordobés alude a la enfermedad del sida.

3. EL VIENTO (8)
Martín Chirino, 2003. La escultura de hierro forjado cromado remite a la esfera de la cabecera de EL MUNDO.

dente de Unidad Editorial, grupo al que pertenecen EL MUNDO y EXPANSIÓN: "Arte y Periodismo forman un binomio inseparable. ¿Acaso el buen periodismo no es el arte de contar historias?"

En el recorrido, el visitante podrá revivir acontecimientos como la caída del Muro de Berlín, tema de un montaje de Juan Garaizabal. Los trágicos atentados terroristas del 11 S de 2001 en Nueva York son ilustrados por Miquel Navarro, "que ofrece, en una de sus ciudades, una metáfora de la fragilidad de nuestra civilización y de nuestras urbes", tal y como explica Aurelio Fernández quien añade: "Para tragedias como la de Ruanda y las que han venido después, ninguna imagen mejor que el *Fiero monstruo* de Goya". Las innovaciones tecnológicas las abordan Pablo Palazuelo, Paco Caparrós y Bernardí Roig.

Todas las piezas están conectadas a grandes acontecimientos. Para Rafael Sierra es significativo un dibujo publicado en 1992 y firmado por Pepe Espaliú, "artista que murió víctima del sida y cuya militancia gay, como la de tantos otros, contribuyó al reconocimiento de los derechos de los homosexuales. Otras obras, como las que ilustran la caída del Muro de Berlín y los atentados del 11 M, así como el retrato de la Familia Real, han sido realizadas *ad hoc*", subraya. El 4 de noviembre se abre la puerta a un viaje por el tiempo. Pasen y vean. ◀

EL MUNDO. 25 años en movimiento. Desde el próximo 4 de noviembre hasta el 25 de enero de 2015 en Centro Conde Duque. www.condeduquemadrid.es

PRIMERA PLANA

Con sus portadas, EL MUNDO ha hecho historia. Además de las obras de arte, en la muestra también se exhibirá una selección de las 250 primeras páginas más sobresalientes de las más de 9.000 publicadas durante este periodo. Titulares a toda plana como *El mundo en guerra*, que abrió el rotativo el 17 de enero de 1991 e informaba de que Estados Unidos había lanzado la *Operación Tormenta del Desierto* contra Irak acompañada de un rotundo gráfico, o *El rey abdica "porque es lo mejor para España"*, publicada el 2 de junio de este año, aparecen en las portadas reproducidas para la muestra. En el recorrido se abordarán los hechos más relevantes del último cuarto de siglo: desde los escándalos políticos y financieros o la barbarie terrorista a los avances científicos y las grandes victorias deportivas.

ATAQUE TERRORISTA. El 12 de septiembre de 2001 EL MUNDO informaba sobre el atentado en las Torres Gemelas de Nueva York que sacudió a Occidente.

DEPORTE. El 12 de julio de 2010 el periódico abrió con la victoria de la Roja en el Mundial. La esfera de la cabecera cambió el verde por los colores de la bandera española.

La història d'un jove guineà mort en una pastera deriva en un projecte solidari impulsat per periodistes

La llavor de vida de Laovo Cande

ADOLFO S. RUIZ
Sevilla

Durant l'estiu de 2006 centenars de pasteres i cayucos van arribar a les costes canàries amb milers d'immigrants subsaharians a bord. Molts d'aquests van morir en l'intent. Un d'ells es deia Laovo Cande, tenia 22 anys, pertanyia a l'ètnia fula i procedia de la vila de Candemba-Uri, a Guinea Bissau. A la seva pastera hi anaven una trentena de persones, de les quals sis o set no van arribar a la seva destinació. El seu germà Umaro, un soldador que feia sis anys que vivia a Bilbao, va intentar recuperar el seu cos per enterrar-lo a Guinea, però no ho va aconseguir. Laovo va ser incinerat a Tenerife per ordre judicial.

La història de Laovo va ser recollida per José Bejarano, aleshores corresponsal de *La Vanguardia* a Andalusia. El periodista, amb el suport del diari, es va traslladar durant uns quants dies al poble de Cande i allà va poder comprovar, de primera mà, la situació d'extrema misèria d'un llogarret on sobreviuen com poden gent gran i nens perquè els joves l'abandonen per anar a buscar del somni europeu. "La intenció era no quedar-nos com sempre en les simples xifres sinó descobrir i explicar el que hi havia rere la mort d'un immigrant com Laovo", comenta Bejarano.

"Ningú no sap quants se n'han

La tragèdia de l'immigrant va ser escrita per José Bejarano per a 'La Vanguardia'

anat perquè el país ni tan sols no té un cens de població. Tulai Balde, la dona de Laovo, tindrà aviat un altre marit, i el fill, Idrisi, de tres anys, sabrà que el seu pare era un bon treballador que va morir quan buscava els diners que feien falta per fer una casa nova, de blocs en comptes de tova, amb sostre de zinc i no de palla", escrivia Bejarano en una de les seves cròniques.

"El que més em va impressionar és que, amb el que portava en una petita farmaciola, em vaig posar a curar la cama d'una nena de quatre o cinc anys que tenia una ferida molt espectacular. Quan vaig alçar la vista, s'havia format una cua de persones que esperaven perquè els curés. I jo no sóc metge ni de bon tros", relata.

D'aquella experiència va sorgir en Bejarano la idea d'abocar-se a ajudar aquella gent. Un país on l'esperança de vida és de 49 anys i 400 de cada 1.000 dones moren durant el part. La història ha estat recollida pas a pas en un documental que emetrà pròximament Canal Sur Andalusia.

L'arribada de Bejarano a la junta directiva de l'Associació

ASOCIACIÓN DE LA PRENSA DE SEVILLA

Per un somni. El projecte de cooperació promogut des de Sevilla vol contribuir

a mitigar la misèria a Candemba-Uri, a Guinea Bissau. Laovo Cande va

sortir d'aquesta vila fa vuit anys a la recerca del somni europeu

sores, i també un altre sou perquè un mestre continuï amb l'educació dels nens quan superin els sis anys. "L'ideal seria estar amb ells durant el màxim temps possible", diu.

"Les necessitats bàsiques que volem cobrir es van decidir en una assemblea dels habitants de la vila a la qual, al principi, no van deixar anar les dones. Jo els vaig dir que sense escoltar les dones no es prendria cap decisió. Cal tenir en compte que es tracta d'una zona musulmana, on les dones són les úniques que treballen realment però estan marginades", recorda Bejarano.

D'aquella reunió va sortir també el projecte d'un centre de salut i casa de cooperants, la seu del qual ja està rehabilitada i que es posarà en marxa aquest any. I, sobretot, recorda Bejarano, "les dones van insistir molt que necessitaven eines per treballar el camp, ja que les que utilitzaven venien directament de l'edat de pedra". En els últims mesos s'han pogut enviar dues motocarregadores, aixades, galledes, gibrells... tot aportat pels veïns de Fuentes i Cañada. Per gestionar l'ajuda, i que res no es perdi pel camí, està en fase de creació una cooperativa que, a més, s'encarregarà de la posada en marxa d'una granja avícola amb 400 gallines, fet que millorarà l'alimentació dels habitants de la vila.

La cirereta dels projectes previstos per a aquest any, o començaments del que ve, serà una emissora de ràdio per a dones que Bejarano vol muntar a Bafatà, la ciutat més important de la

zona, i per a la qual ja ha aconseguit l'ajuda desinteressada de Radio Nacional i Canal Sur, que aportaran el material i els tècnics per posar-la en marxa. La ràdio televisió andalusina emetrà pròximament el documental, al qual posa veu l'actor malagueny Antonio de la Torre, que narra tota la història del projecte que Bejarano concep com "un homenatge a tots els immigrants del món".

Aquella iniciativa propiciada per *La Vanguardia* fa ja vuit anys ha crescut i avui són desenes les empreses que aporten el seu gra de sorra al projecte. El periodista està especialment agraït a DHL, que transporta de franc tot el material que es recull i el porta a Igualada. Allà és on hi ha Agrogreba, una empresa espanyola que té grans plantacions d'arròs a Guinea Bissau, la que s'encarrega de fer-ho arribar fins a la vila, també de manera desinteressada.

Persan ha donat una bomba nova per al pou d'aigua i proporcionarà regularment 1.500 pastilles de sabó; la Fundació Once hi ha aportat el material escolar necessari; Unilever va subministrar 1.500 quilos de maizena; Prohinsu, una firma de Pamplona, ha aportat 17 panells solars per alimentar la futura ràdio; Arrosseries Herba va donar 500 quilos de llavors d'arròs per a la seva plantació a Candemba-Uri o Heineken aporta de manera gratuïta la beguda de les contínues col·lectes populars que se celebren per recaptar fons per al projecte.●

de la Premsa de Sevilla va ser un impuls per al projecte. El 6 de gener d'aquest any es va inaugurar l'escola que acull 70 nens d'entre 3 i 6 anys gràcies al suport de l'associació, de la qual 50 membres, reunits sota l'epígraf de Periodistes Solidaris, són col·laboradors actius en el projecte; a la Diputació provincial a través dels seus programes de coopera-

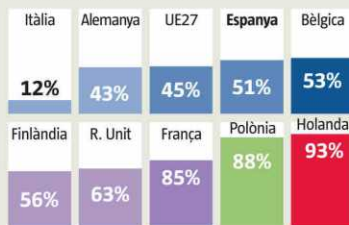
ció; i als ajuntaments de Fuentes de Andalucía, on va néixer el periodista, i Cañada Rosal. El 80% dels diners els va aportar la Diputació i el 20% restant els veïns dels dos pobles sevillans.

Bejarano considera que si s'aconsegueix arribar a un centenar de periodistes implicats, que aporten 20 euros al trimestre, es pot garantir el sou de les profes-

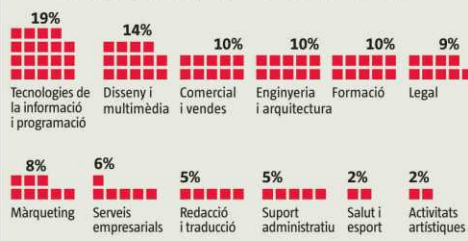
Un col·lectiu a l'alça

AUGMENT DE PROFESSIONALS FREELANCE A EUROPA ENTRE EL 2000 I EL 2012

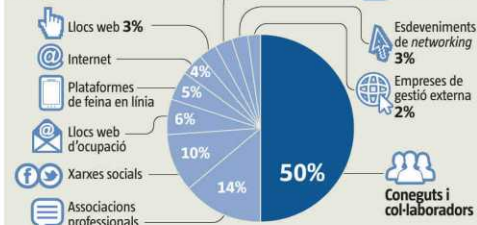

FONT: Fòrum Europeu de Professionals Independents i InfoJobs

SECTORS AMB MÉS DEMANDA DE FREELANCES A ESPANYA

SELECCIÓ DELS FREELANCES A ESPANYA

LA VANGUARDIA

CONJUNTURA

República freelance a Europa

El nombre de professionals independents ha crescut un 45% a la UE en només una dècada

Nuria Peláez

El mes de setembre passat el periodista alemany Joel Dullroy, líder del moviment europeu pels drets dels freelance, va presentar al Parlament Europeu un manifest en què reclamava drets per a aquest col·lectiu, format per professionals independents de sectors com el disseny, la traducció, el multimèdia o la tecnologia. Milers de firmes sustentaven el text: entre el 2004 i el 2013 el nombre de professionals freelance ha crescut un 45% a la Unió Europea, ha passat de 6,2 a 8,9 milions i s'ha convertit en el col·lectiu de creixement més ràpid al mercat laboral europeu.

Si en el passat aquesta figura tenia una certa connotació negativa, en considerar-se que exercien com a freelance aquells que no s'havien sabut adaptar a treballar de manera convencional en una organització, actualment constitueix una tendència a l'alça. L'augment més espectacular s'ha produït a Holanda, on aquesta figura s'ha duplicat en tot just deu anys; a Espanya l'augment arriba al 51%. "Aquí creix més lentament que en altres països, potser per les traves legals -lamentable Florence Baize, responsable d'InfoJobs Freelance-: al Regne Unit no s'ha de fer res per exercir com a freelance i aquí has de donar-te d'alta com a autònom i altres barreres".

Segons un estudi d'InfoJobs Freelance i Tower Lane, el 65% de les companyies contracten entre 3 i 10 freelances a l'any a Espanya, i el 54% es planteja incrementar la contractació d'autònoms el 2015. El sector que més freelances demana, segons InfoJobs, és el de noves tecnologies, telecomunicacions i internet, amb un 19% del total de la demanda, seguit per disseny i multi-

Un dels avantatges d'aquesta fórmula professional és la possibilitat de treballar des de casa

GETTY IMAGES / HERO IMAGES

mèdia (14%), comercial i vendes (10%) i enginyeria i arquitectura (10%). Davant l'augment de la demanda de freelances per part de les empreses, InfoJobs va decidir crear un portal específic que des de l'any passat permet a les empreses publicar els seus projectes perquè els mateixos freelances presentin les seves propostes professionals. "La tecnologia permet que actualment qualsevol des de casa seva pugui produir una feina molt professional, la qual cosa ha facilitat un gran desenvolupament del moviment freelance a tot el món", destaca Baize.

Altres motius ajuden a explicar l'auge d'aquesta figura professional. D'una banda, els professionals joves estan oberts a noves formes de treball. "Són els nòmades del coneixement: joves de la generació Y que no volen entrar en una empresa com un empleat tradicional perquè consideren que això és un límit a la seva creativitat i el seu afany de coneixement", explica Maite Moreno, fundadora de la firma Monday Happy Monday, que posa en contacte empreses amb freelances de tots els sectors. D'altra banda, Moreno destaca que els professionals senior de certa edat que

s'han vist expulsats del mercat laboral durant la crisi "sovint no hi han pogut tornar mitjançant fórmules tradicionals i col·laboren com a freelances per a empreses que no poden pagar el seu talent de forma permanent dins de la plantilla".

Per Florence Baize, d'InfoJobs Freelance, la crisi i les conseqüents dificultats per trobar una feina convencional no poden considerar-se un factor decisiu per al desenvolupament d'aquest moviment. "Hi ha candidats que com que no troben feina poden decidir provar sort com a autònoms, però en general

la crisi els frena perquè tenen més por de llançar-se", apunta Baize.

El gran repte d'aquests professionals és aconseguir clients per tenir ingressos estables. I com en altres col·lectius el boca-orella és la millor arma: segons l'estudi d'InfoJobs Freelance i Tower Lane, a Espanya el 50% de les empreses que contracten freelances ho fan a través de coneguts i col·laboradors. A gran distància, un 14% busca aquests professionals en associacions sectorials i un 10% a través de les xarxes socials, però només un 6% recorre a webs d'ocupació.

LES CLAUS

1 Els contactes són la millor eina per captar clients: el 50% de les empreses que contracten algun freelance a Espanya ho fan a través de persones conegudes i col·laboradors, segons un recent estudi d'InfoJobs Freelance i Tower Lane.

2 Maite Moreno, de la firma Monday Happy Monday, que posa en contacte empreses amb freelances, recomana elaborar una cartera física i virtual amb què poder mostrar a potencials clients tots els projectes en què s'ha participat.

3 Qualsevol professional ha de cuidar la seva reputació, però encara més un freelance: per exemple, controlant els continguts associats al seu nom en xarxes socials. Un 10% de les empreses utilitza aquestes xarxes per seleccionar col·laboradors independents.

4 Una opció per captar projectes és participar en els anomenats agregadors de talent, com Swapsee.com, on les empreses exposen els seus projectes per buscar professionals que els executin. També existeixen portals i agències especialitzades.

Segona volta de les presidencials brasileres

Rousseff arriba amb avantatge

El conservador Neves s'encomana al gran nombre d'indecisos

ROBERT MUR
 São Paulo
 Enviat especial

Terrorisme electoral, mentida, por, corrupció, nepotisme... Són alguns dels termes que han sortit reiteradament de la boca dels candidats durant la campanya per a les eleccions presidencials d'avui, les més brutes dels últims 25 anys.

I les més decisives després de les que Lula va guanyar el 2002. La majoria dels brasilers volen canvis, molts van sortir massivament al carrer per manifestar-se l'any passat però, paradoxalment, van decidir en la primera volta que la renovació la dugui a terme un polític tradicional. Els dos candidats proposen la tan demandada reforma política però la victòria de l'aspirant, a més, suposaria el gir a la dreta del Brasil, cosa que impactaria negativament en l'esquerra llatinoamericana.

La presidenta progressista Dilma Rousseff, del Partit dels Treballadors (PT), és la favorita, després de remuntar en les enquestes durant l'última setmana. El seu rival és el conservador Aécio Neves, del Partit de la Socialdemocràcia Brasileira (PSDB). Els últims sondejos, elaborats per Ibope i Datafolha, atorguen a Rousseff entre el 53% i el 54% dels vots, mentre que Neves obtindria entre el 46% i el 47%.

Fa tot just cinc dies hi havia un empat tècnic. No obstant això, tots els analistes consultats per *La Vanguardia* alerten de l'elevat nombre d'indecisos i de la volatilitat del vot en aquests estranys, renyits i agressius comicis. Estranys perquè es van veure alterats per la tràgica mort, el passat 13 d'agost en accident aeri, del candidat del Partit Socialista Brasi-ler (PSB), Eduardo Campos. La seva candidata a la vicepresidència, la carismàtica ecologista Ma-

Partidaris de la presidenta Dilma Rousseff es van concentrar ahir a São Bernardo do Campo

rina Silva, va ocupar el seu lloc i durant setmanes va ser la gran favorita, però es va desinflar dies abans de la primera volta del 5 d'octubre i finalment va quedar tercera amb el 21% dels vots.

En canvi, Neves, que ja havia estat desnonat, va aconseguir el segon lloc amb el 33%, deu punts més del que vaticinaven les enquestes. I Rousseff va vèncer pe-

INTERCANVI D'ACUSACIONS

La campanya més bruta en 25 anys es tanca amb un debat televisat molt dur

CANVIS

Tant Rousseff com Neves prometen una àmplia regeneració política

rò, amb el 41%, va tenir el pitjor resultat en una primera volta d'un candidat del PT des del 1998.

Els indecisos, per tant, decidiran el pròxim president del Brasil. I setanta indecisos van assistir divendres a la nit -matinada d'ahir a Espanya- al plató de la cadena Globo a Rio de Janeiro, on es va celebrar l'últim debat entre Rousseff i Neves.

Les reserves als restaurants van caure divendres a São Paulo i els carrers eren més buits que habitualment. Els taxistes sintonitzaven el debat i a l'animat barri de Vila Madalena molts bars van posar Globo com si jugués la selecció de futbol, es disputés un combat de boxa o es transmetés el capítol final d'una telenovel·la. Un serial amb final imprevist és potser el millor símil per a aquestes eleccions. Els brasilers espe-

CONTINUA A LA PÀGINA SEGÜENT >>

Segona volta de les presidencials brasileres Els candidats

AÉCIO NEVES

Un explayboy per girar a la dreta

R. MUR São Paulo

Per als seus detractors, Aécio Neves és un *pijo* de 54 anys. L'expressió Lula l'ha anomenat aquesta setmana "fillet de papà".

Per als seus votants, és un polític modern capaç de reproduir a escala nacional la seva gestió com a governador de l'estat de Minas Gerais (2003-2010), càrrec a què va accedir amb 42 anys i va abandonar amb una alta aprovació malgrat tenir en contra mestres i funcionaris. Va apimar l'administració regional, va reduir la despesa pública i va introduir un model anomenat "xoc de gestió" per governar a l'estil de l'empresa privada.

Per als lectors de revistes del cor, és el playboy que cada quinze dies s'escapava de Belo Horizonte per anar de festa a Rio de Janeiro amb atractives models, com Giselle Bündchen o Natália Guimarães, miss Brasil 2007. O com la seva jove muller, Leticia Weber, de 34 anys, que el juny passat, en plena campanya, va tenir bessons. No falta mai als carnavals, va arribar a desfilar al Sambódrom carioca i va ser a Rio on, el 2011, es va negar a passar un control d'alcoholèmia.

Per als mercats, Neves és el candidat ideal, perquè pot tornar l'estabilitat econòmica al país i deixar enrere l'intervencionisme de la presidenta Rousseff.

Per als nostàlgics és el nét del mític Tancredó Neves, primer president electe després de la dictadura, que va morir abans d'assumir el càrrec el 1985. Com a secretari del seu avi es va iniciar en política, abans de ser diputat federal durant quatre legislatures (1987-2003) i dirigir la Cambra de Diputats

el 2001, càrrec que li va valer ocupar la presidència del país tres dies, durant un viatge a l'estranger de president i vicepresident. Ara és senador i líder del liberal Partit de la Socialdemocràcia Brasileira (PSDB).

Per a la seva filla Gabriela, de 23 anys, fruit d'un primer matrimoni amb l'advocada Andréa Falcão, és un excel·lent pare.

Per a alguns carioques Neves és carioca perquè va viure part de la seva infantesa i adolescència a Rio, dels deu als vint anys.

Per als miners, per als brasilers i per a ell mateix, és miner perquè va néixer a Belo Horizonte i a la seva universitat va estudiar Economia, i perquè és seguidor i soci del Cruzeiro.

Per als antisistema, Neves és un exponent de la

vella política caciquista on el poder es traspasa de pares a fills. El seu pare va ser Aécio Cunha, diputat més de tres dècades. La seva família, una de les finques de la qual va expropriar per construir un aeroport, com li va recordar Rousseff a la campanya, és una de les més influents de Minas Gerais i durant la seva etapa de governador va ser acusat pels sindicats de periodistes de censurar la premsa.

Per a l'ambientalista Marina Silva, que va quedar tercera en la primera volta i ara dona suport al candidat del PSDB, Neves representa la possibilitat de tirar endavant el seu programa ecologista.

I per als qui volen expulsar el Partit dels Treballadors del Govern, Neves és la seva única alternativa.●

DILMA ROUSSEFF

De guerrillera a gestora tecnòcrata

Dilma, la revolucionària. Si fa quatre anys la campanya que va portar la mandatària al poder es va centrar en el seu perfil d'eficient gestora i mà dreta del seu mentor, el president Lula, ara els publicistes han apostat per l'èpica.

La foto de la fitxa policial d'una jove Rousseff que va lluitar contra la dictadura (1964-1985) s'ha convertit en icona de campanya per reforçar el seu perfil esquerri. Després de militar en grups revolucionaris marxistes, Dilma es va integrar a l'organització guerrillera Vanguarda Armada Revolucionária-Palmares (VAR). Tot i que sempre va negar que participés en accions violentes, va reconèixer haver rebut formació militar a l'Uru-

guai. Detinguda el 1970, va ser torturada durant 22 dies i va passar tres anys en una presó de São Paulo.

Dilma, la gestora. Després de sortir de la presó, es va traslladar a Porto Alegre, on va estudiar Economia i va desenvolupar la major part de la seva carrera política, encara que el seu primer càrrec d'elecció popular va ser la presidència aconseguida fa quatre anys.

Amb un discret perfil de tecnòcrata, entre els anys vuitanta i noranta Rousseff va ser regidora d'Hipòtesis de l'Ajuntament de Porto Alegre i, en dues ocasions, consellera de Mines, Energia i Comunicacions de l'estat de Rio Grande do Sul, l'última entre el 1999 i el 2002.

El 2000 va abandonar la seva militància al Partit De-

mocràtic dels Treballadors (PDT), que havia ajudat a fundar, per passar-se al Partit dels Treballadors (PT) i donar suport a la campanya de Lula, que quan va arribar al govern el 2003 la va nomenar ministra de Mines i Energia.

Després de l'escàndol del *mensalão*, el 2005 Lula va depurar l'executiu i va ascendir Rousseff a ministra de la Casa Civil, número dos del govern, des d'on va gestionar el Programa d'Acceleració del Creixement (PAC), multimilionari pla d'inversions en infraestructures.

Designada com a delfi per Lula, la gestió de Rousseff en la presidència ha estat marcada per la desaceleració econòmica i la inflació. No ha sabut avenir-se com Lula amb els mercats i els empresaris, que l'acusen de ser poc dialogant i excessivament intervencionista, especialment en les polítiques monetàries del Banc Central.

Dilma, la dona. Poc abans de llançar-se a la campanya presidencial del 2010, Rousseff havia superat un càncer limfàtic. El seu rostre i el seu caràcter tenen aparença dura, però els seus col·laboradors diuen que la seva manera de ser s'acosta més a l'actitud d'una mare. La mare del Brasil, com els seus assessors d'imatge la van vendre a la primera campanya. Als 66 anys, Dilma Rousseff també és àvia. El seu nét Gabriel té quatre anys i és de la Paula, la seva única filla, nascuda el 1979 de la relació amb l'advocat i exguerriller Carlos Araújo, de qui es va separar el 2000. Nascuda en una família benestant de Belo Horizonte, el seu pare era un immigrant búlgar, empresari, i la seva mare una mestra brasilera.

Dilma, la favorita.●

Neves i Rousseff saludant-se abans del debat que van celebrar divendres per tancar la campanya electoral

Rousseff es querella contra una revista que la titlla de corrupta

» VE DE LA PÀGINA ANTERIOR

raven que, com en els tres debats anteriors de la segona volta, continuessin els atacs personals i a les seves famílies entre els dos candidats. No va ser així, però les acusacions de corrupció van tornar a monopolitzar els discursos, començant per la bomba.

La bomba havia estat llançada el mateix matí de divendres pel setmanari *Veja*, que encara que

surt els diumenges va avançar la seva edició. A la portada apareixen els rostres amb aspecte de bulldog de Rousseff i l'expressió de Lula, sobre un fons negre i el titular: "Ells ho saben tot". La revista publica la declaració policial d'un penedit detingut per l'escàndol de corrupció de Petrobras, que acusa la mandatària i el seu antecessor de conèixer la trama de desviació de fons descoberta en la petrolera estatal.

La primera pregunta de Neves a Rousseff en el debat va ser sobre la revelació periodística. "Li dono l'oportunitat: vostè sabia de la corrupció a Petrobras?", va dir el candidat. "Aquesta revista intenta clavar un cop electoral", va respondre la presidenta, que va negar les acusacions. Abans, havia gravat el seu últim anunci televisiu, en què va dedicar tota la seva locució a acusar *Veja* i els seus "sociats ocults" de cometre un

"acte de terrorisme electoral". Rousseff va dir que el setmanari havia comès un "delicte" publicant aquesta "infàmia", va anunciar una querella i va assegurar que prova d'"interferir de forma deshonesta i deslleial en els resultats de les eleccions".

Neves va provar d'exploitar al màxim el cas Petrobras i Rousseff va contraatacar amb la qüestionada gestió de la sequera que viu l'estat de São Paulo, governat pel PSDB. La diferència de models econòmics, el gran tema de la campanya juntament amb la corrupció, va tornar a quedar en evidència. Tot i això, l'aportació més gran del debat va correspondre als indecisos convidats, que

amb les seves qüestions a l'estil *Tinc una pregunta per a vostè*, van tornar els candidats a la realitat i els problemes que afecten els ciutadans. Els indecisos van preguntar per la corrupció, però també per l'elevat preu dels lloguers o la creació d'ocupació.

En qualsevol cas, el Brasil va tornar a donar exemple democràtic. Els candidats no només van debatre en directe les seves propostes a tot just un dia i mig de la celebració dels comicis, sinó que es van sotmetre, cara a cara, al tercer grau dels ciutadans, que avui decideixen.●

SEGUIU ELS RESULTATS DE LES ELECCIONS BRASILERES A www.lavanguardia.com

Toni de la Torre

PERIODISTA ESPECIALITZAT EN SÈRIES, AUTOR DEL LLIBRE 'JOYAS SERIEFÍLAS'

Indústria "Com més finestres d'exhibició hi ha, com més serveis de 'streaming' es posen en marxa, més producció de sèries"
Prescriptor "M'agrada pensar que la funció de descobrir sèries al públic forma part de la meva feina"

"El guionista no estava valorat fins que amb les sèries se l'ha reconegut com a autor"

JUDIT MONTCLÚS
BARCELONA

Periodista de formació, Toni de la Torre es va convertir en crític de sèries ara fa deu anys. Per celebrar l'efemèride, ha publicat *Joyas seriéfilas*, un llibre que analitza l'evolució de l'autoria en el món de la ficció i que reivindica un centenar de produccions que no han trobat lloc encara en la historiografia oficial.

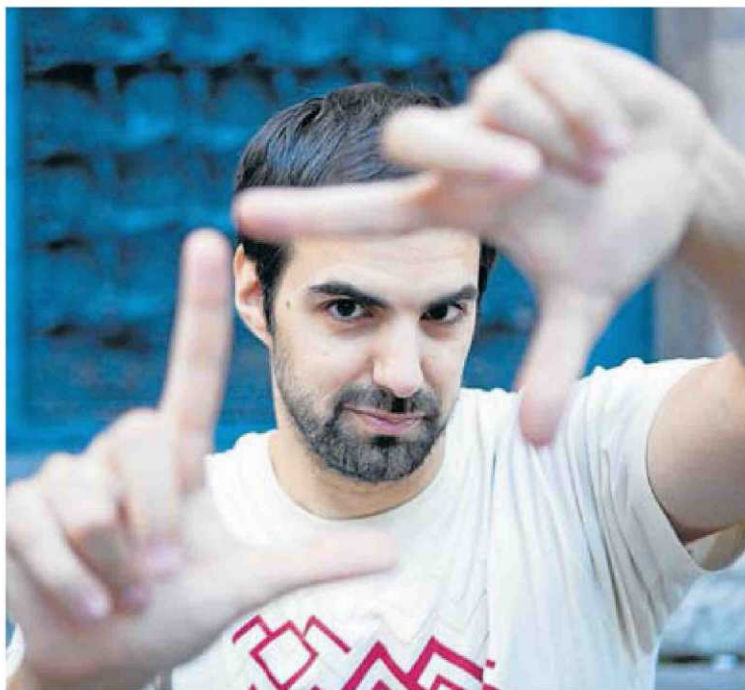
Enceta l'assaig fent un paral·lelisme entre la revolució que viu el protagonista de *Breaking bad* amb la que ha viscut el món de les sèries en els últims anys. Quines han sigut les claus d'aquesta revolució? La gran clau és el reconeixement de l'autoria, que es produeix sobretot per la voluntat dels guionistes de la indústria de lluitar per assolir aquest prestigi. D'aquí el paral·lelisme amb el personatge de *Breaking bad* que, en un moment de la seva vida, decideix ser tingut en compte. Després dels anys cinquanta, la figura del guionista no es valorava fins que amb les sèries se l'ha reconegut com a autor.

Aquest punt d'inflexió perquè es doni aquest reconeixement, quan es produeix?

D'una banda, hi ha el punt d'inflexió de la HBO, que dona l'oportunitat a un grup de guionistes per produir obres amb ambicions artístiques, com *Oz* i *Los Soprano*. De l'altra, també hi ha un reconeixement públic, que és el que va néixer amb *Lost* i la capacitat de J.J. Abrams de presentar-se davant el públic com a autor i com la cara darrere el fenomen.

¿Canvia la manera de seguir les sèries el fet que els espectadors posin cara als autors?

Passes de veure les sèries com un producte d'entreteniment fet per vendre i atreure públic, a veure-les com un producte resultat de l'ambi-

MARC ROVIRA

ció, de les idees artístiques, de la voluntat d'expressar coses d'un autor.

A Joyas seriéfilas reivindica un centenar de títols que han passat desapercebuts. Amb quin criteri ha fet la tria?

Com a crític et puc parlar sobre *Breaking bad* i l'anàlisi et pot agradar més o menys, però si et parlo de *Burning Bush* és probable que no la coneguis de res i jo faci de vehicle perquè tu hi arribis. M'agrada pensar que aquesta funció és una part important de la meva feina. Tothom coneix *Homeland*, però no l'original en què es basa, *Hatufim*. N'hi ha que les he posat perquè van ser cancel·lades però que mereixen ser vistes igualment, com *Rubicon*, i n'hi

Revisions
"Cada vegada els EUA busquen 'remakes' en llocs més inhòspits"

ha d'altres perquè hi ha gent que admira David Simon i *The wire* però, en canvi, no ha vist la sèrie que ho va precedir tot, *Homicide*. Al llibre no hi ha *The wire* o *Los Soprano* perquè considero que la gent que li agraden les sèries ja n'ha sentit a parlar i si no les ha vist és perquè no ha volgut. Però no he buscat sèries que tinguin males xifres d'audiència, sinó que siguin interessants i d'altres amb audiència que no coneix ningú.

Al llibre també s'hi troben referències europees, asiàtiques i llatino-americanes. Quins són els punts forts d'aquestes denominacions d'origen?

Ara mateix l'única indústria fora dels Estats Units que tingui un punt

fort definit és la ficció nòrdica. Ha sabut agafar el gènere literari criminal i transportar aquest segell al món de les sèries, d'una manera molt semblant a la dels anglesos amb el drama d'època. La resta de geographies o indústries culturals estan traient el cap però no tenen una marca definida, són molt disperses. Amb tot, una de les millors sèries nòrdiques que hi ha al llibre és *Åkta manniskör*, de ciència-ficció.

¿Que els EUA s'hagin fixat en *Los misterios de Laura* i *Polseres vermelles* és símptoma d'una evolució qualitativa de la ficció d'aquí?

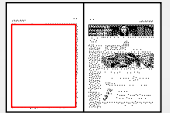
Crec que és al revés: no som nosaltres els que hem fet un gran canvi, sinó que són ells els que miren més cap aquí. Tenim molts problemes estructurals per arribar al nivell, ja no dels Estats Units, sinó de regions petites com Flandes, que tenen una indústria serièfila espectacular. Cada vegada, els Estats Units busquen *remakes* en llocs més inhòspits. Això sí que és globalització, abans no hauria passat.

Quin futur augura a les sèries en temps de Netflix i Hulu?

Com més finestres hi ha, com més serveis de *streaming* es posen en marxa, més producció. Quan Netflix s'hi va posar, va arrossegar un seguit d'empreses a fer el mateix, com ara Amazon, Sony, Microsoft o Yahoo. Les noves fórmules de consum generen més consumidors i oferta.

De les sèries que està veient ara, quines afegiria al llistat de joies del seu llibre?

En diré una però amb reticències perquè només he vist el primer episodi, que sempre pot ser enlluernador. És *The affair*, una sèrie de Showtime i creada per Hagai Levi, que explica la història d'una infidelitat i divideix el punt de vista entre els dos protagonistes. Ha posat les expectatives molt altes però s'ha de veure si els següents capítols estan a l'altura.

El més valent entre mil

Ben Bradlee, el llegendari director de *The Washington Post* que va forçar la caiguda de Richard Nixon amb la publicació de el cas Watergate, va haver d'alternar amb la cara i la creu del periodisme

Perfil

GIRONA | LUIS M. ALONSO

El periodisme, segons Ben Bradlee, consisteix a sortir d'una història per posar-se en una altra.

Tot això prou ràpidament perquè no hi hagi amb prou feines temps de digerir-ho. El director del periòdic més carismàtic, valent i conseqüent en les dècades que van seguir la postguerra a Amèrica, va morir dimarts passat als 93 anys després d'haver manejat, entre centenars d'elles, dues històries que, com el mateix Bradlee va escriure, podrien servir per definir en essència el millor i el pitjor de l'ofici. La primera, universalment coneguda, va portar un president d'Estats Units, Richard M. Nixon, a dimitir per haver mentit i obstinar-se a ocultar-ho. En la segona, la mentida d'una periodista va condemnar *The Washington Post*, el diari que va enxampar el polític mentider, a la vergonya d'haver de retornar un Pulitzer. Ambdues eren rellevants i mereixien ser publicades amb tots els honors, però de la mateixa manera que una d'elles va desmentir la veritat, l'altra pertanyia al món de la ficció.

Benjamin Crowninshield Bradlee va dirigir *The Washington Post* entre 1968 i 1991, any en què va passar a ocupar altres alts càrrecs vinculats a la presidència de l'empresa. Amb ell a la direcció es van publicar, desafiant el Govern federal, els Papers del Pentàgon i el cas Watergate. Aquest últim va consolidar la reputació del *Post* com un diari decidit a enfrontar-se a les més grans croades. El 17 de juny de 1972, un robatori a la seu del Comitè Nacional Demòcrata a l'edifici Watergate a Washington, que la Casa Blanca es va afanyar a qualificar de «tercera categoria», va cridar l'atenció de dos reporters de la secció local, Carl Bernstein i Bob Woodward, que de seguida es van posar darrere de la pista posant a prova les soles de les seves sabates i els seus contactes telefònics.

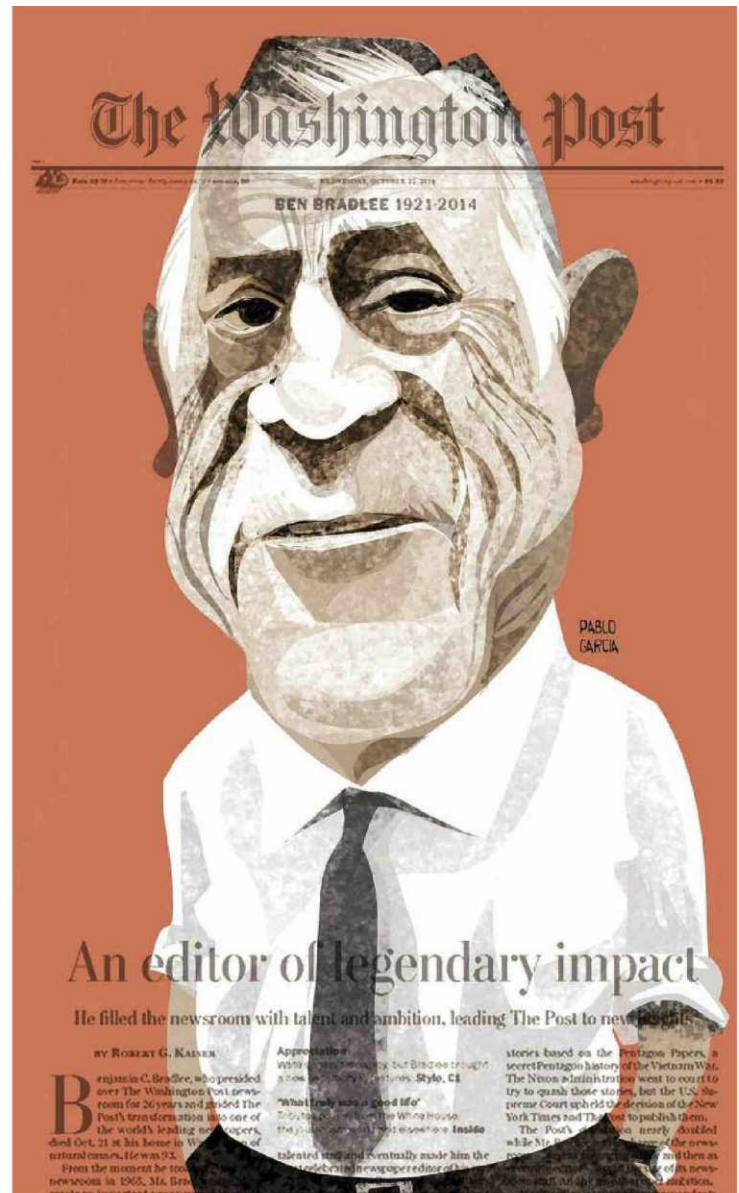
Amb l'ajuda de la redacció, de Bradlee, i l'estímul de l'editora Katharine Graham, el *Post* va destapar un escàndol polític que involucrava secrets, espionatge, sabotatge, trucs bruts i escoltes il·legals. El diari mai es va arrugar davant els reiterats desmentiments de la Casa Blanca, les amenaces del fiscal general, que va acabar a la presó, ni davant la incòmoda sensació de trobar-se sol davant de la història del segle. Finalment, Nixon es va veure obligat a dimitir l'agost de 1974. Les cintes que ell mateix havia gravat de les converses en el despatx oval van confirmar la veritat de les informacions publicades. Graham va escriure a Bradlee en la seva felicitació nadalenca d'aquell mateix any que algú prou boig per gravar-se a si mateix sobre el que estava ocultant els havia salvat de desaparèixer de la faç de la terra. El *Post* havia posat tots els ous en una cistella i ha-

via guanyat la partida a l'home més poderós del planeta. El periodisme es va imposar en una de les grans batalles de la història, probablement la que més va contribuir a enaltir l'ofici.

Bradlee, Woodward i Bernstein van atrapar la imaginació popular. Les seves gestes semblaven tretes d'una pel·lícula de Hollywood: dos joves reporters desafien la Casa Blanca a la recerca de la veritat, animats per un director valent, la classe de tipus que gaudeix escoltant el soroll de la rotativa en marxa, Humphrey Bogart a *El quart poder*. Allò era tan bo que es va traduir en un best-seller, *Tots els homes del president*, escrit per Woodward i Bernstein. El llibre, al seu torn, va deixar pas el 1976 a una pel·lícula, dirigida per Alan J. Pakula, que es va convertir en un èxit taquiller. Jason Robards va interpretar Bradlee i va obtenir un Oscar per la seva interpretació. Sempre hi haurà persones disposades a confirmar davant els qui creuen que l'actuació és una caricatura del personatge l'efervescència envanida de l'exdirector del *Post*, el seu timbre de veu equiparable al d'una formigonera, l'instint feroç que el guiava davant la notícia i el suport que sempre va prestar als seus periodistes. Leonard Downie, el seu successor, va arribar a dir d'ell que a la redacció li agradava seguir-lo allà on anés «sense importar-li el que es trobava».

Per als qui el van conèixer, Bradlee era un bostonià valent i una mica fanfarró, de principis sòlids, vitalista i profà en el seu estil: la marca de la casa consistia en camises de ratlles amples i coll blanc de l'exclusiva sastreia londinenca Turnbull & Asser. Va ser amic proper de J. F. Kennedy, de qui coneixia coses que pocs saben i del qual va escriure dos llibres. Tots dos tenien molt en comú: vigor juvenil, un port aristocràtic i una presència enlluernadora, a més d'una libido molt desenvolupada. Bradlee va contreure tres vegades matrimoni, l'última d'elles amb Sally Quinn, redactora de les pàgines d'estil del periòdic, el 1978, complint la promesa que tornaria a l'altar quan un polonès presidís l'Església catòlica. Durant el mandat de Bradlee el *Washington Post* era un periòdic una mica desigual, no tenia competidors en la cobertura de la política nacional i en internacional era molt superior als altres. Disposava d'una secció d'esports forta i havia estat pioner en cròniques de societat. No obstant, també es caracteritzava per una mediocre aportació informativa cultural, no sobresortia especialment en els temes econòmics i en les notícies locals. Com més gran la història, millor el tractament, la redacció es despistava quan l'aposta era aparentment baixa.

Per això segurament els ressons de la glòria que havia proporcionat el Watergate van venir acompanyats d'una gran decepció metropolitana que Bradlee va qualificar com l'episodi més fosc de la seva vida. Es va produir el 1981, en descobrir-se que una història publicada en portada sobre un nen de

vuit anys enganxat a l'heroïna i mereixedora del premi Pulitzer havia estat inventada per Janet Cooke, la reportera que suposadament la va investigar. El director del *Post* es va proposar aleshores aconseguir que ningú s'assabentés de res que tingués a veure amb el «cas Cooke» que no fos desvetllat pel seu periòdic. Va encarregar una investigació exhaustiva al Defensor del Lector, Bill Green, de 18.000 paraules, que es va publicar en portada i en dues pàgines interiors.

1981 va ser un any endimoniadament cruel amb el periodisme. No només per al *Post*. Michael Daly, columnista del *The New York Daily News*, va dimitir després d'haver-se inventat alguns detalls significatius de la repressió irlandesa per part de les tropes britàniques d'ocupació a l'Ulster. Es va descobrir que el canal de televisió WABC falsificava cartes dels telespectadors i dos membres de la plantilla van haver de renunciar. *The New York Times Magazine* va publicar un reportatge, «Al país del Jemer Roig», amb una descripció sobre els jemers i el propi Pol Pot que presumiblement l'autor havia captat de forma irregular. *The Washington Post* i el propi *Times* desvelarien més tard que el reporter, Christopher Jones, no havia sortit de casa seva a Espanya i que havia copiat paràgrafs i paràgrafs de la revista *Time* i d'una novel·la d'André Malraux, ambientada a Cambodja.

Tot això no va contribuir al fet que Bradlee se sentís millor. Com és obvi, no havia tingut encara l'oportunitat d'assistir al frau de Jayson Blair, el periodista del *The New York Times* que s'inventava les notícies, ni de llegir les revelacions d'Artur Domoslawski sobre el mític Kapuscinski i la seva relació amb la realitat i la ficció. La ferida de Janet Cooke mai es va tancar, per molt que Gabriel García Márquez escrivís en una irònica reflexió sobre el rigor de la notícia que tan injust resultava haver-li donat a la reportera del *Post* el premi Pulitzer com haver-li negat el Nobel de Literatura.

El que tampoc va oblidar Bradlee va ser el suport rebut pel seu editor Don Graham. En les seves memòries va escriure que el 1991, quan va abandonar la direcció amb 70 anys, el llegat més valuós que li deixava a Len Downie era la lleialtat del propietari. Ell mateix acostumava a dir que no formava part de la casualitat que els millors diaris fossin els controlats per famílies, per a les quals fer-los suposava una tasca sagrada.

Downie, al seu torn, si hagués sabut el que vindria després, hauria preferit tornar a enfrontar-se al president més poderós de la Terra seguint Bradlee en la més aferrissada de les batalles. Abans que afrontar els difícils moments que esperaven als grans periòdics impresos.

Nueva organización de los canales de TDT nacionales

Casos canal a canal

FUENTE: Ministerio de Industria, Energía y Turismo

El Día D de la resintonización de

► Claves para afrontar este nuevo cambio televisivo y continuar viendo todos los canales tras la llegada del dividendo digital

H. CORTÉS
MADRID

Hoy es un día clave en el nuevo desafío de la TDT para adaptarse al dividendo digital. Todos los espectadores tienen que resintonizar sus televisores o dejarán de ver varios canales en abierto, entre ellos Telecinco HD, Cuatro HD, Antena 3 HD, Teledeporte HD, laSexta HD, Boing, Energy, 13TV y Teledeporte. Esto se debe a que esta noche, además del cambio de hora, se ha producido la «mudanza» de cadenas de la TDT a sus nuevas frecuencias con el objetivo de cumplir con el dividendo digital, que obliga a los canales de televisión a liberar la banda de 800Mhz que ocupan actualmente para el despliegue de la tecnología 4G.

Emisión simultánea

El resto de cadenas: Telecinco, Cuatro, Divinity, Factoría de Ficción, Antena 3, La Sexta, Neox, Nova, La 1, La 1 HD, La 2, 24 horas, Clan, Paramount Channel, Disney Channel y Discovery Max, emitirán en *simulcast*, es decir, ya se han mudado a la nueva frecuencia asignada por el Plan Técnico Digital de la TDT pero mantienen también la antigua hasta el 31 de diciembre, fecha límite para apagar las viejas frecuencias y concluir con el proceso del dividendo digital. Mención especial merecen Boing y Energy, que emitirán también en dos frecuencias pero ambas nuevas, una en la vieja banda de 800Mhz que se apagará, y otra en la nueva y definitiva ubicación de los canales.

Debido a que los canales emitirán en dos frecuencias distintas, podría darse el caso que los ciudadanos, al resintonizar hoy sus televisores, tuvieran una misma emisora duplicada. En esos casos, los operadores identificarán mediante un mensaje en pantalla cuál es la frecuencia nueva y cuál la vieja.

Qué ocurrirá con nuestros televisores

Este proceso no supone ningún gasto para el usuario, pero sí para los operadores, ya que deben abonar alrededor de 100.000 euros por semana por mantener su frecuencia adicional.

Quiénes deben cambiar

La resintonización es un proceso que afecta a todos los espectadores que tengan TDT, no a aquellos que reciban los canales en abierto por otras plataformas, como el satélite o el cable. Aquellos que tengan más de un televisor en casa deberán realizar los cambios en cada aparato.

Cómo resintonizar

El proceso es muy sencillo y gratuito, ya que solo es necesario cambiar los ajustes del televisor. En primer lugar, hay que buscar en el mando el botón de configuración y dentro del apartado de selección de canales elegir la opción automática o manual. Estas indicaciones son orientativas, ya que pueden variar en función del televisor.

Según datos del Ministerio de Industria, un tercio de los espectadores no notarán los cambios porque sus televisores buscarán las nuevas frecuencias automáticamente. Otro tercio solo tendrá que aceptar la sugerencia de su televisor para buscar nuevos canales, mientras que el resto tendrán que ser resintonizados manualmente.

Otro aspecto a tener en cuenta es que algunos modelos de televisiones

añaden de forma automática las nuevas emisoras al final de la lista de todas las sintonizadas previamente, por lo que será necesario reordenarlas.

El apagón de fin de año
A partir de 2015 los canales solo emitirán en las nuevas frecuencias

Reantenizar ya
Los plazos son «muy exigentes» y será «un reto» atender todas las peticiones, apuntan desde Fenitel

La reantenización

Sin embargo, los cambios no acaban en el televisor. Aquellos que vivan en edificios colectivos tendrán que modificar también sus antenas. Según datos del Ministerio, esto afectará a un millón de edificios y 12,9 millones de viviendas, que tendrán que reorientar sus antenas antes del 31 de diciembre de este año o dejarán de ver varios canales. Miguel Ángel Argüelles, presidente de Fenitel (Federación de Instaladores de Comunicaciones) recomienda llamar cuanto antes a los antenistas, ya que los plazos son «muy exigentes» y será «un reto extraordinario» atender todas las demandas. Además, recuerda, hay que contactar solo con instaladores homologados. Cualquier duda relacionada con estos cambios se puede resolver en la web

ABC

la TDT

Cambios en el mando
Todos deberán resintonizar sus televisores hoy y muchos reorientar sus antenas

Dividendo digital

1 millón de edificios colectivos tendrán que cambiar sus antenas.

150-550

euros en ayudas recibirán aquellas comunidades de vecinos que se vean afectados por el dividendo digital.

100.000

euros a la semana tendrán que abonar los operadores por emitir por dos frecuencias hasta el 31 de diciembre.

www.televisiondigital.es o en el teléfono de ayuda 901 20 10 04.

Ayudas

Los costes de la reantenización ascenderán a 290 millones de euros. Con el fin de minimizar el impacto en los usuarios, el Gobierno concederá unas ayudas de entre 150 y 550 euros -en función de los múltiplex o agrupaciones canales que sea necesario adaptar- a las comunidades de vecinos afectadas. Argüelles considera que esta ayuda es «muy razonable» y que el coste que deberán asumir los ciudadanos «será marginal». Aunque aún no se ha aprobado el Real Decreto que regula esta subvención, el proceso a seguir será: pedir presupuesto, realizar los cambios oportunos y remitir la factura al Ministerio.

Nuevos canales

La reordenación de la TDT y el cierre de nueve emisoras el pasado mes de mayo deja parte del espectro radioeléctrico libre, y, por tanto, la posibilidad de que aparezcan nuevas cadenas. «Lo normal es que salgan a concurso cinco canales, cuatro de alta definición y uno de definición estándar», anunció José Manuel Soria, ministro de Industria. Su equipo tiene un plazo de seis meses desde la aprobación del plan técnico que regula la TDT, que salió a la luz el pasado 19 de septiembre, para decidir cómo llevar a cabo el proceso.

El futuro del HD

Aunque este futuro concurso y el Plan Técnico de la TDT están orientados al desarrollo de la alta definición en nuestro país, lo cierto es que la nueva organización de los múltiplex no favorece las mejoras en esta tecnología. Tanto Atresmedia como Mediaset reúnen en una misma agrupación de canales sus dos cadenas principales en HD con cuatro convencionales, lo que limita el espacio necesario para el correcto despliegue de la alta definición.

El segundo dividendo

Este no es el único dividendo digital que deberá afrontar la TDT. La Comisión Europea ha previsto que en 2020 se libere también la banda de 700 Mhz para el uso de internet móvil en zonas rurales. En este sentido, Víctor Calvo-Sotelo, secretario de Estado de Comunicaciones, indicó que con el fin de que este proceso afecte lo menos posible a los ciudadanos, no han planificado nuevos canales en la banda que tendrá que ser liberada dentro de seis años. Sin embargo, fuentes del sector plantean que el futuro cambio puede suponer una nueva vuelta de tuerca a la TDT.

14 MAGAZINE Se habla de...

(... arte)

El fotógrafo de lo banal

STEPHEN SHORE, EL ARTISTA MÁS JOVEN QUE HAYA EXPUESTO EN EL MOMA, LLEGA A MADRID CON UNA RETROSPECTIVA.

Shore fue un fotógrafo precoz. La 'culpa' la tuvo un tío suyo, que le regaló—cuando él tenía solo seis años—un cuarto oscuro de revelado! Fascinado por el proceso, Shore comenzó a hacer fotos. A sus 14 años, las vio Edward Steichen—encargado de fotografía del MOMA de Nueva York—y le

compró tres piezas. En ese museo, Shore expuso con 24. Hoy, con 67, ocupa un lugar destacado en la historia del arte, tanto por su labor pionera con el color como por su ruptura con la fotografía de la época, al convertir lo trivial en eje de su trabajo. *American surfaces*, su gran obra, es un viaje por América

en el que fotografía lo que comía, dónde dormía... Cuando lo expuso en 1972, fue criticado por vulgar y sin sentido. En la actualidad, la fotografía no podría entenderse sin Shore. Trescientas de sus imágenes pueden verse en la Fundación Mapfre de Madrid hasta el 29 de noviembre. ■ **V.T.**

El segon sexe

Jo vull ser una 'tuitstar'

És molt més meritori tenir 100.000 seguidors sent un anònim que tenir-ne milions sent famós

IMMA
Sust

Hi ha uns vuit milions d'usuaris de Twitter a Espanya i, tenint en compte que hi ha famosos que tenen gairebé dos milions de seguidors, la veritat és que vuit em semblen pocs. Però encara que siguin pocs, toquen bastant la pera, sobretot al famós que surt per la tele.

Fa molt temps que no veig la televisió. Vull dir que fa molt temps que no sec al sofà per veure un programa de tele, després me'n vaig al llit i espero ansiosa l'endemà per comentar-lo amb els col·legues a la feina. Això ja és història. Ja fa uns quants anys, des de l'aparició de les xarxes socials, que veig/escolto els programes que m'interessen mentre lleigeixo els comentaris que fa la gent als seus comptes de Twitter. És molt més divertit, encara que no a tots els fa la mateixa gràcia. Hi ha molt famós televisiu que últimament no para de criticar la gent que el critica. Que si hi ha impunitat a Twitter, que cadascú pot dir el que li doni la gana, que no hi ha control, que no és just...

El famós televisiu, normalment, ho és perquè a part de talent (discutible en alguns casos) té un gran ego per alimentar. Un ego ambiciós que no es conforma amb un programa diari o setmanal de televisió.

Crea un compte de Twitter i sense fer pràcticament res ja obté mig milió de seguidors. El famós, emocionat, confon els *followers* amb el seu club de fans i comença l'embolic. Li tocarà treballar molt, escriure diàriament, dir coses molt gracioses i no cobrar ni un duro per fer-ho. ¡Més aviat li tocarà pagar! Pagar el preu de l'opinió real i sincera de la gent. I la gent, a vegades, és cruel, malvada, mal educada i dèspota, i arriba a dir coses terribles o a insultar directament a Twitter, sense filtres ni censures.

Davant aquestes dures paraules, el famós televisiu acostuma a reaccionar de tres formes diferents:

1. Respondre amb més insults. És totalment absurd donar bola al que et critica. Contestant-li, li dones força i visibilitat, i fas que augmentin els seus seguidors. Tots recordem **Jordi González** insultant una noia que li va dir que feia teleporqueria.

@Dalvermedina Telesatura tu puta madre, guapa. (any 2011)

Suposo que tres anys més tard, el nostre estimat **Jordi** ja deu haver après la lliçó. I la tal @Dalvermedina també, ja que va tancar el seu compte.

2. Deixar Twitter. El famós, fart de tanta crítica, tanca el seu compte i se'n va indignat. Això estaria bé, si no fos perquè els insults i les crítiques es multipliquen per mil, i el famós en qüestió torna al cap de quatre dies amb la cua entre les cames. Un exemple: **Alejandro Sanz**, que no va trigar ni mig dia a tornar. Un anònim pot tancar el seu

compte i obrir-ne un altre amb un altre nom, però un famós no pot tancar-se a si mateix. El seu ego mai l'hi permetria. Suposo que per això sempre acaba tornant.

3. Bloquejar la persona que l'insulta. És fàcil. D'allò que els ulls no veuen el cor no se'n dol. Tàctica utilitzada molt sovint per **Pilar Rahola**, que bloqueja a tothom que l'insulta o amenaça. Lògic.

En el rànquing de famosos amb més seguidors hi ha: **Andreu Bu-**

insulta, el segueixen els cretins. Però al famós, no el segueixen només els famosos, al famós el pot seguir tothom. És la grandesa de Twitter. Aquest gran món sense classes socials, on tots tenim accés a tots i tots podem parlar amb tothom.

No t'estimen, et segueixen

Si no vols comunicar-te amb la gent de la plebs o del carrer, no et fiquis a Twitter i, si ho fas, no els provoquis. Si segueixes per exemple **Máximo Pradera**, automàticament rebràs un tuit amb el següent text:

Bienvenido a mi TL. És un TL ABIERTO, no PÚBLICO. Este no es sitio para reñir, sino para APORTAR. Gracias. Max-via @justunfollow

El pobre creu que amb aquest avís el deixaran de criticar.

Famós, has d'acceptar-ho. La vida des de l'aparició de Twitter no ha tornat a ser la mateixa. Avui dia *tuitejar* ja és una paraula normalitzada. Ja no tenim converses, tenim *hashtags*, i la gent no t'estima, la gent et segueix. I si alguna cosa no li agrada, doncs t'ho diu. A mi m'encanta. És clar que jo sempre he estat de les que diuen les coses a la cara, per això m'agrada tant veure la tele per Twitter, perquè allà, ningú m'en ganya. I no per abandonar Twitter i deixar d'insultar. És com quan et posen les banyes. Tu no ho vols veure, però te les estan posant i Twitter és la veïna xafardeira que t'ho diu. ≡

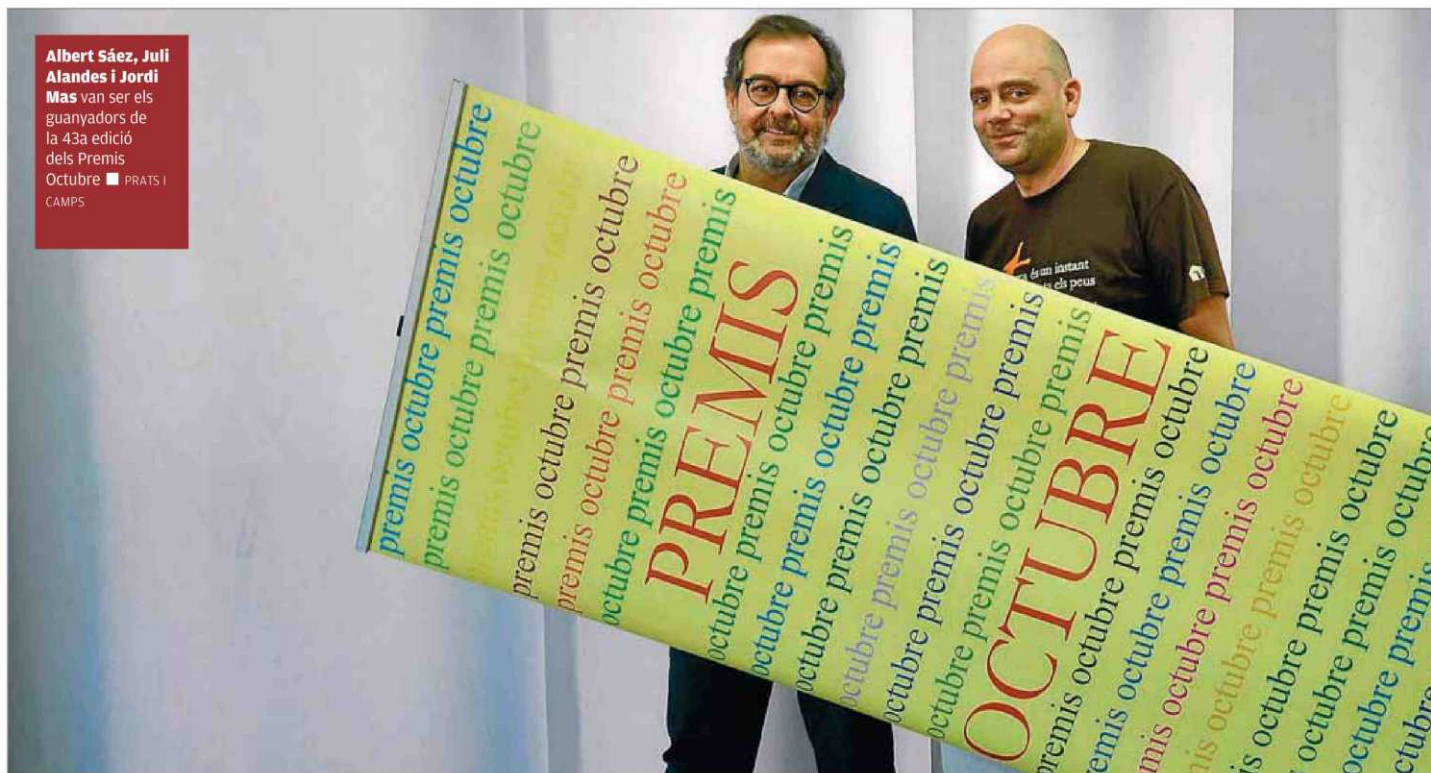
El popular televisiu té un ego per alimentar i crea un compte de Twitter. Confon els 'followers' amb fans i així comença l'embolic

enafuente, Risto Mejide, Anna Simon, Berto Romero, Jordi Évole... No dic que no siguin graciosos ni intel·ligents, però deuen estar d'acord amb mi que té molt més mèrit tenir més de 100.000 seguidors sent un anònim. Són els anomenats *tuitstars* i aconsegueixen els seus *followers* amb frases intel·ligents, divertides o idiotes. A qui diu coses divertides, el segueixen persones divertides; a qui diu idiotes el segueixen els idiotes, i a qui

43a edició dels Premis Octubre

Albert Sáez, Juli Alandes i Jordi Mas van ser els guanyadors de la 43a edició dels Premis Octubre ■ PRATS I CAMPS

Una reflexió d'Albert Sáez sobre l'ofici obté el premi d'assaig en la 43a edició dels Premis Octubre, que guardonen Juli Alandes en narrativa i Jordi Mas en poesia

Periodisme amb futur

Tere Rodríguez
 VALÈNCIA

Mentre que els apocalíptics anuncien la fi del periodisme, alguns professionals asseguren que l'ofici tindrà futur. Una possibilitat que implica principalment i necessàriament que els periodistes i les empreses de comunicació aconseguin alliberar-se dels vici i les males pràctiques i recuperar la raó per la qual van néixer, que és informar, verificar i generar converses amb els lectors.

Aquesta és una de les

reflexions que ofereix Albert Sáez, director adjunt d'*El Periódico*, a *El periodisme després de Twitter. Notes per repensar un ofici*, obra que ahir va resultar guanyadora, entre les vint-i-quatre que s'hi van presentar, del premi d'assaig Joan Fuster en la 43a edició dels Premis Octubre. La portaveu del jurat, la periodista Rosa Solbes, va explicar que es tracta d'un treball "viscut" i que l'obra de Sáez destaca per "l'autocrítica, la seriositat i la gran documentació". "Entén i sap de què parla.

Sáez diu moltes coses que hauríem d'aprendre a partir d'ara, entre les quals que el periodisme sols sobreviurà si es reconcilia amb el públic", va expressar Solbes.

'Periodisme Ikea'

El seu treball com a professor i vicedegà de la Facultat de Comunicació i com a responsable en diversos mitjans de comunicació li ha permès recollir algunes de les preguntes que es fan els estudiants de periodisme, però també els mateixos professionals a les re-

daccions sobre el futur de l'ofici. "Els periodistes ens hauríem de llevar cada matí amb la hipòtesi que el periodisme és un fet histò-

"Les empreses han perdut el monopoli, però els periodistes continuem sent necessaris"

ric que neix i que podria desaparèixer", va indicar.

Optimista de mena, Sáez va recomanar recuperar el diàleg perdut fa dos segles amb el lector. "Les tecnologies ens permeten això, però també el *periodisme Ikea*, que ha fet possible que la gent pugui fer-se les seves notícies i que les empreses de comunicació perdin el monopoli. Ara bé, jo reivindico els professionals que entenguin els textos i que els analitzin", va emfatitzar Sáez, amb més de trenta anys de trajectòria.

El periodista va compartir el lliurament del guardó amb els altres vencedors de la nit: Jordi Mas, que va rebre el premi Vicent Andrés Estellés de poesia per l'obra *Febrer*, i Juli Alandes, premi Andorrina de narrativa per la novel·la *Trencatenebres*, una obra "calidoscòpica" ambientada en la Guerra Civil espanyola i que el jurat va elegir entre cinquanta originals perquè és "notable" i molt "apetitosa per al lector".

L'escriptor i filòleg Pere Antoni Pons va lloar el fet

L'APUNT

Molt més que uns premis literaris

Tere Rodríguez

Diferents personalitats del món cultural, polític i social dels territoris de parla catalana es donen cita cada any en la celebració dels Premis Octubre. La trobada, per tant, és més que una reunió per reconèixer el gran treball dels lletraferits de la nostra cultura i intenta destacar els èxits de diferents col·lectius en la seua lluita pels drets fonamentals, sense allunyar-se de l'actuali-

tat. Així, ahir els assistents a un sopar, que l'hereva de l'editor i mecenes Eliseu Climent ha aconseguit convertir en una cita quasi familiar, van poder gaudir d'un debat sobre el dret a decidir amb participació de Lluís Llach, Santiago Vidal, Jaume Marfany, Isabel-Clara Simó i Vicent Sanchis, i de l'art en directe de Xavier Mariscal i la cantant Sílvia Pérez Cruz.

de ser una novel·la ambientada en la Guerra Civil, però que té un to "diferent i original", sense caure en el maniqueisme dels bons i els dolents, i amb una estructura calidoscòpica que presenta elements del gènere negre.

Ambició i seducció

El mateix Alandes va confirmar que l'obra tracta de seduir el lector des de l'ambició. L'escriptor teixeix una història que es divideix en dues parts, amb un bon nombre de personatges, una base de fets històrics reals, una llengua creïble però literària i la introducció

d'alguns elements de la novel·la negra o policiaca, gènere en què aquest professor d'història ja ha publicat obres com ara *Mort mossàrab*, premi Enric Valor 2012, i aquesta mateixa setmana presenta *La mirada del cocodril*.

Pel que fa al premi de poesia, el membre del jurat Miquel Bezars va remarcar que *Febrer*, de Jordi Mas, és un llibre que combina amb gran sensibilitat les diverses formes en prosa i en vers de l'haiku, "en una mena de viatge personal en el temps de 42 dies". "Es tracta d'una proposta sòlida, coherent i delicada; el resultat és un llibre ple de sensibilitat i de gran aportació a la literatura catalana", va destacar Bezars.

Mas, elegit entre 58 originals presentats, va assenyalar que ha volgut "desmuntar l'haiku com a centre de la composició" a través d'un joc formal que l'ha ajudat a contenir l'emoció, atès que es tracta d'"un llibre molt viscut". ■

'Trencatenebres' és una obra "calidoscòpica" ambientada en la Guerra Civil espanyola

Entrevista
Francesc Grau
Consultor de comunicación online

'Twitter es de una utilidad enorme para mantener el pulso de la sociedad' | P.5

ENTREVISTA **FRANCESC GRAU** Consultor de comunicación online y experto en Twitter

«Twitter es un reflejo bastante fiel de nuestro mundo real»

Rafael Servent Tarragona

En Twitter pasó ya el tiempo de los pioneros. Ahora es masivo. ¿Para qué sirve hoy esta red social?

Twitter es hoy una herramienta perfecta para conectar personas y marcas. Pero, en términos empresariales, a menudo nos olvidamos que detrás de las marcas vuelve a haber personas. Lo que permite Twitter es una comunicación 'uno a uno' y 'muchos a muchos' con gran facilidad, en tiempo real y móvil. Esto último es muy importante, porque un 60% de los usuarios de Twitter son hoy móviles.

¿Y sabemos usarlo, sacarle provecho?

Se ha popularizado, y hemos llegado a un punto en el que la mayoría de usuarios conocen suficientemente Twitter como para hacerlo funcionar de manera eficaz. La verdadera ruptura que permite Twitter es el hecho de poder comunicarnos con cualquier otra persona del mundo que tenga Twitter. Esto es algo que no había sucedido nunca. Antes, para contactar con alguien tenías que conocer su número de teléfono, su correo electrónico. Ahora podemos contactar de forma directa, mencionándolo en un tuit.

Mencionar a alguien en un tuit no significa que vaya a responder. Es de esperar que un ejecutivo de una multinacional reciba muchas menciones y no las responda todas, ¿cierto?

En este caso, soy de los que piensan que Twitter es una representación bastante fiel del mundo real. Y en el mundo real también hay celebrities. Que lo serán porque son deportistas de éxito, o altos directivos. Y estas personas también tienen mucho ruido fuera de la red. Entran en un bar y todo el mundo quiere fotografiarse con ellos. Están acostumbrados a que los interpielen constantemente. Lo que permite Twitter, en contraste con el mundo real, es que haya sistemas para controlar mejor esta presión, como el bloqueo o el reporte como spam.

Entonces, lo de la comunicación 'uno a uno' no está tan claro. Pero es como si alguien va a un estadio de fútbol y, desde la grada, le grita cosas a un jugador que está en el campo, y espera que éste se vuelva e inicie una conversación. Pues no: ahí también pasará de él. Como le digo, Twitter es un reflejo bastante fiel de nuestro mundo real y hemos de

Francesc Grau, en las jornadas Ofigràfic Techpoint 2014. FOTO: LLUÍS MILIÁN

saber a quién nos estamos dirigiendo. Dicho esto, he conocido a personas de alto nivel que me han confesado que Twitter les es de una utilidad enorme para mantener el pulso de la sociedad o para conectar con otras personas que nunca hubiesen conocido sin Twitter.

Los contenidos en LinkedIn son profesionales. En Facebook, personales. ¿Y en Twitter? Abundan perfiles donde pone 'trabajo en tal sitio, pero las opiniones son mías'...

Todo eso no sirve de nada. Como le decía, es la vida real llevada al universo digital. Un perfil de Twitter es aquella persona. Es la persona profesional, pero también la de las aficiones. Y si has dicho

algo en Twitter, eso lo has dicho tú. Es aquella persona la que está hablando.

Pero también se puede estar en Twitter sin tener que explicar qué has comido, ¿verdad?

Se trata de ver si, a uno, Twitter le sirve para todas las vertientes de la vida, o sólo para una. Hay quien explica sólo la empresa o, al contrario, la vida personal. Eso es algo que está en manos de cada uno. Lo que yo recomendaría es que cada uno publique lo que cree que ha de publicar. Todo el mundo debe sentirse cómodo con lo que explica, y el sistema no obliga a nada. Y si no te gusta lo que explica alguien, pues lo dejas de seguir. Es un sistema muy democrático.

En Twitter hay perfiles de empresa, que gestionan los Social Media Managers. ¿Es buena idea que la empresa cree también perfiles para sus directivos y profesionales?

Como principio, pienso que el hecho de que te obliguen a algo nunca está bien. Por un lado, las marcas se están esforzando cada vez más en atender las peticiones de los usuarios. Una multinacional como McDonald's, que recibe 4.000 tuits por hora, puede tener entre diez y quince personas para atender mensajes. En el caso que me plantea, deberíamos crear un perfil de empresa para esos directivos. Se trataría

Muy personal

Francesc Grau es consultor especializado en comunicación online. Licenciado en Publicidad y Relaciones Públicas por la Universitat de Girona y máster en Comunicación empresarial especializado en nuevas tecnologías por el IDEC-Universitat Pompeu Fabra, Grau es, además, uno de los principales expertos en Twitter en el Estado español.

Autor del libro *Twitter en una semana*, fue el representante de España en el evento 'NASA Tweetup' convocado en el año 2009 por el gobierno de los EEUU.

Vicepresidente de la organización STIC.CAT y profesor de la UOC Business School, Grau participó esta semana como ponente en Ofigràfic Techpoint 2014, unas jornadas celebradas en La Boella y dedicadas a la gestión documental.

de poner una cara humana al perfil de marca. Algo así como el perfil personal de aquella persona, con el nombre de la empresa al lado, integrado en su *nickname*. No lo recomiendo nunca.

¿Por qué?

Porque poner el nombre de la empresa en el *nick* trae problemas. Otra cosa es ponerlo en el perfil. Un ejemplo conocido es el de la periodista Ana Pastor, que tenía una cuenta en Twitter que se llamaba @anapastor-tve. Cuando la despidieron, se llevó a todos los seguidores corporativos de TVE. La pregunta siempre es: «¿Hubieses logrado esos seguidores sin haber trabajado para esa empresa?». Es algo que ahora se está regulando por contrato. Cuando entras a trabajar en una empresa, ese contrato dice que tu perfil en Twitter es o sólo tuyo, o compartido con la empresa. Es algo que hay que regular.

Twitter puede llegar a ser pura cháchara. ¿Qué hace que un contenido sea de interés?

El contenido lo crea el emisor, pero a medida que ve cómo le van sus receptores, lo va adaptando a ellos. Para lograr generar un contenido de interés se debe llegar a un equilibrio entre lo que quieres decir y lo que quieren oír de ti. Siempre y cuando lo que persigas sea crecer en comunidad, en seguidores. Y se aplica sin distinción a marcas y a personas.

Balancear lo que se quiere decir con lo que la gente quiere oír es una impostura, ¿no?

Soy consciente de que esta afirmación es fácilmente malinterpretable, pero esto es lo que hacemos fuera de Twitter también.

¿El objetivo en Twitter para una marca o un profesional es lograr cuantos más seguidores mejor?

Los seguidores tienen un valor para quienes los buscan, y es importante en la medida en que lo ponderamos con el resto de valores. En muchos casos, aunque alguien con muchos seguidores pueda ser un perfil muy interesante para la gente que lo sigue, no lo es para mí. El del número de seguidores es un indicador que Twitter se ha planteado muchas veces esconder.

Para acabar con los gurús que cuentan con miles de seguidores, pero que apenas siguen a media docena de personas. ¿Es eso ser influyente en Twitter?

Sin duda, este tipo de perfil no está aprovechando la plataforma. O desconoce la cultura de este sitio, o tiene el mismo carácter fuera de Internet.

Huraño y bastante egocéntrico, ¿no?

Es conocido el uso de Twitter que hizo Barack Obama en su carrera con Hillary Clinton por hacerse con el liderazgo en el Partido Demócrata de los EEUU. Obama usó Twitter para captar a los jóvenes. En su perfil, seguía una proporción de dos tercios. Por cada tres personas que le seguían, él seguía a dos. A Clinton le seguían 70.000 personas, muchas menos que a Obama. Pero el problema no fueron las diferencias en el número de seguidores, sino que Clinton no seguía a nadie en su perfil. «¿Qué pasa? ¿Que a Clinton no le interesa nadie?», empezaron a echarle en cara. De eso hace ya ocho años.

Y Twitter es hoy masivo. Pero, a diferencia de Facebook, no parece que encuentre su modelo de negocio, ¿verdad?

Es una plataforma muy distinta a Facebook. Pero están a punto de estrenar el botón de 'comprar'. Arrancará este mes en los EEUU. Es un cambio significativo, que permitirá hacer compras desde un tuit. Por ejemplo, una tienda de ropa que mediante un tuit ponga en oferta una pieza, y que ese tuit incorpore el botón de compra. Pienso que va a ser un cambio importante en su modelo de negocio.

Gregorios i Víctors

No hi ha més bona mostra de la incapacitat de la cultura espanyola per ser autocrítica que el que ha passat fa poc amb un llibre de Gregorio Morán. Si alguna cosa prova que la vida cultural espanyola és una institució que forma part sense fissures del sistema polític instituït en les últimes dècades a Espanya és el que ha passat amb un llibre que, pel que hem pogut llegir, repassa críticament la institucionalització de la cultura espanyola. L'editorial no s'atreveix a publicar-lo i es fa enrere. Si finalment aquest llibre no es publica, semblarà que es basa en falsedats i insídies, o bé que tot el que diu és la veritat de les coses i que per això se l'ofega.

Crec que Gregorio Morán és un cas únic en el periodisme a Espanya, un d'aquells intel·lectuals que són una mica com el canari que baixava a la mina: el seu canteral a la garantia que hi havia aire i es podia respirar sense asfixiar-se pel gas. No necessàriament hem d'estar d'acord amb totes les seves opinions i la seva visió de les coses, però la seva presència i el seu treball és inestimable, ja que diu tot tipus d'inconvenients imprescindibles, diu el que no es diu i el que no s'ha de dir. El que és paradoxal de la llibertat d'expressió és que la Catalunya que Morán fustiga és la garantia que ell pugui seguir fent la seva feina d'intel·lectual desmitificador. La seva presència a la premsa és la mesura de la llibertat d'expressió a Espanya, o hauríem de dir a Catalunya, perquè en la premsa madrilenya és absolutament inimaginable una expressió semblant.

No necessàriament hem d'estar d'acord amb les opinions de Gregorio Morán, però el seu treball és inestimable

Però la notícia és aquest llibre als llims editorials, un llibre en el qual, segons sembla, a més de retratar un món cultural burocràtic i fortament controlat, ens surten malparades algunes figures, entre les quals la de Víctor García de la Concha. Sabent la professionalitat de Morán, estic segur que qualsevol dada que figuri en el llibre va ser contrastada, i imaginem que al final serà editat i podrem llegir-lo. Per això crec que he de dir algunes coses sobre García de la Concha que probablement no figuren en aquest ni en cap altre llibre i que s'han de tenir en compte, perquè una carrera en la vida pública, com és la seva, pot proporcionar gratificacions psicològiques i econòmiques, però també comporta preus enormes, com ser sotmès a escrutini públic.

Cadascú ha de donar testimoni del que va conèixer quan ho requereix

SUSO DE TORO

ESCRITOR

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

l'ocasió, i com que jo també m'he mogut pel medi o pels voltants aquests anys, i com que vaig conèixer el Víctor, he d'explicar que és una de les poques persones, dels poquíssims intel·lectuals, que va tractar amb respecte les persones que tenen com a pròpies altres llengües que el castellà a Espanya. I, tenint en

compte aquest gran buit i l'extrema mesquinesa amb què han estat tractades aquestes persones i aquestes llengües, em sembla que va demostrar, a més d'intel·ligència, una valentia i una generositat que mereixen reconeixement.

Fa un any, al setembre, hi va haver l'última Trobada a Verines, a Astúries. Aquestes trobades d'escriptors i crítics van ser una invenció de García de la Concha des de la Universitat de Salamanca amb el patrocini del ministeri de Cultura, i van ser l'únic es-

pai on es podien tractar en una situació d'igualtat escriptors i escriptores en les llengües que reconeix la Constitució vigent –castellà, català, basc i gallec–, i on van acudir sempre –es feia a casa– escriptors en asturià. L'any passat es va escenificar allà el final d'un temps i d'una relació de la literatura catalana amb la cultura espanyola: asseguts l'un al costat de l'altre, el president de l'Institut Cervantes, Víctor García de la Concha, i el president del Ramon Llull, Alex Susanna, ja no compartien un mateix espai. Només es podia aixecar acta d'una ruptura a Espanya, arribats aquí ja era impossible una altra cosa.

La vida, d'una manera o altra, continua, però fa un any es va acabar l'últim intent de mantenir ponts en aquest pla. Hi haurà vida i hi haurà ocasions, si no és d'una manera serà d'una altra, però com que estic agraït a les trobades de Verines, on vaig fer amics entre escriptors en llengües diferents de la meua i on m'apareixia una Espanya tolerable, he de recordar aquest compromís de García de la Concha amb la realitat de l'estat espanyol i amb la comprensió dels altres. El Víctor, en una Espanya on la consigna és no moure's per sortir a la foto i on regna la mediocritat, és un home d'acció, com volia sant Ignasi, i no va deixar de fer el que creia que havia de fer. Com tots, algunes vegades l'encerta i altres no, i he volgut recordar un encert que pocs li van agrair i ningú li agrairà.

Una societat lliure i també dialogant necessita Gregorios i Víctors. Quan calguin enginyers de ponts, pensin també en García de la Concha.

LAMARTARILE

Víctor García de la Concha és un dels poquíssims que van respectar a qui tenia com a pròpia una llengua que no era el castellà

GALA DE LA NIT DELS OCTUBRE

Albert Sáez, premi Joan Fuster

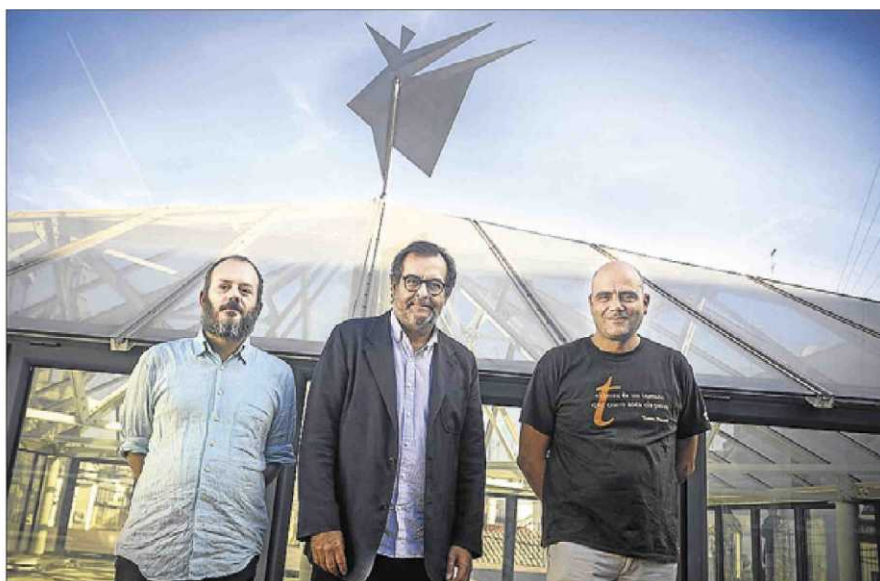
► Rep el guardó per l'assaig
'El periodisme després de Twitter'

LAURA L. DAVID
VALÈNCIA

Albert Sáez (Barcelona, 1965) va ser distingit ahir a la nit en la gala de la Nit dels Octubre amb el premi Joan Fuster d'assaig per la seva obra *El periodisme després de Twitter. Notes per repensar un ofici*. En l'assaig premiat, el periodista, en l'actualitat director adjunt d'EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, fa «una reflexió sobre l'ofici, sobre la manera de fer periodisme» després de la irrupció de les xarxes socials en la informació. Es tracta d'«una reflexió de com les xarxes socials qüestionen el periodisme com l'hem fet fins avui», va ma-

nifestar ahir Albert Sáez al Centre Octubre de Cultura Contemporània de València durant la presentació dels premis. «El llibre intenta explicar que, davant dels que auguren el final del periodisme, aquest no ha de desaparèixer si torna als seus orígens i recupera les funcions per les quals es va inventar», va explicar ahir l'autor.

Respecte al futur de la professió, Sáez va opinar que «el periodisme entès com una indústria que basa el seu negoci en el monopoli de la informació no té cap futur», però sí que té, va dir, «tot el sentit del món» entès com «l'ofici per verificar la informació i compartir-la amb els lec-

►► Albert Sáez (centre), entre Juli Alandes (dreta), premi Andròmina, i Jordi Mas, premi Vicent Andrés Estellés.

tors i generar una conversa amb el públic sobre els fets més rellevants que es produeixen i les opinions que provoquen». «Les noves realitats que estan apareixent ens indiquen que per aquest camí hi ha futur», va aventurar el periodista, que compta amb una llarga trajectòria professional, també com a docent, i ha publicat, entre altres treballs, *El futur del nacionalisme* (2005), *El llenguatge cristià en la cultura de masses* (2001) i *De la representació a la realitat*.

Propostes d'anàlisi del discurs mediàtic (1999).

NARRATIVA I POESIA // Durant la Nit dels Octubre, l'editorial Tres i Quatre també va atorgar el premi Andròmina de narrativa i el Vicent Andrés Estellés de poesia. El primer va recaure en Juli Alandes (Castelló de la Ribera, 1968) per *Trencatenebres*, una obra ambientada en la guerra civil que, segons el jurat, és «calidoscòpica» i «s'allunya dels tòpics». I en poe-

sia va guanyar *Febrer*, de Jordi Mas (Santa Coloma de Queralt, 1972), un llibre «ple de sensibilitat i de gran aportació a la literatura catalana».

En aquesta ocasió, el sopar literari de la 43a edició dels Octubre va commemorar els 40 anys de la Revolució dels Clavells a Portugal i va servir, a més a més, per homenatjar la resistència ciutadana del barri del Cabanyal de València, amenaçat per un projecte urbanístic de l'ajuntament. ■

25 años en el aire pero con un pie en el suelo

Radio Enlace celebra un cuarto de siglo en las ondas reivindicando su labor social

RAY SÁNCHEZ MADRID

La escena se localiza en un sótano de Hortaleza, al noreste de Madrid, en octubre de 1989. Un grupo de jóvenes del barrio lleva semanas enredados con cables para montar una emisora. Instalados los micrófonos, uno se ofrece para lanzar las primeras palabras al aire. «Mamá, soy yo, ¿me oyes?», dijo el chaval. Era el actor y humorista Agustín Jiménez, por entonces un adolescente que vivía en la misma calle donde se ubicaba el sótano.

Tras locutar corrió a casa, y sí, su madre le había oído sintonizando el 107.5 FM. Con aquel mensaje nacía Radio Enlace, que 25 años después sigue en el mismo sótano y en el mismo punto del dial. Ayer, Agustín Jiménez fue de nuevo el primero en hablar en el maratón radiofónico de 25 horas con el que la emisora comunitaria celebra este fin de semana sus 25 años en las ondas. «Entonces, al final de los ochenta, era normal tener un pro-

grama, pero de rehabilitación», recordaba en antena. «Eran tiempos en los que la droga pegaba fuerte en el barrio, y los jóvenes queríamos tener una alternativa».

A la estela de las radios libres que ocuparon el dial madrileño en aquella década, Radio Enlace nació con vocación social. Un cuarto siglo después, la emisora de Hortaleza se mantiene también pegada a la realidad de las calles de su barrio. «La información local es una de nuestras principales señas de identidad», explica Javier Robles, la voz de los informativos. Hace un par de semanas, su grabadora cazaba al concejal del distrito, Ángel Donesteve, justificando el cese de una funcionaria que quería conciliar su vida profesional y familiar. El corte de sonido acabó sonando en todas las televisiones, y casi le cuesta el puesto al edil.

«Entendemos la radio como una herramienta social al servicio de la comunidad», defiende Francisco

Un grupo de alumnos de Secundaria, durante el maratón de Radio Enlace. ELENA BLÁZQUEZ

Iker Jiménez tuvo un espacio de misterio en esta emisora de Hortaleza

Aragón, otro de los coordinadores de esta emisora sin ánimo de lucro ni publicidad, que financian oyentes y socios de la radio, y donde han tomado la palabra miles de personas, demostrando que el micrófono está al alcance de todos.

«Ahora mismo trabajamos con varios grupos de salud mental y discapacidad intelectual. También tenemos talleres con usuarios de

centros de atención a la drogodependencia, y pronto tendremos a chavales de un centro de menores», detalla Aragón. «La radio es un bien social, no una mercancía», proclama.

Con esa filosofía de radio sin barreras, de puertas abiertas, Radio Enlace ha sido vivero de importantes profesionales de la comunicación. Por allí se estrenó, a principios de los noventa, un jovencísimo Iker Jiménez. «Ya hacía algo parecido a sus programas de ahora, y se lo tomaba muy en serio, incluso hacía viajes para visitar Belmez y luego contarlos en la radio», revelan los veteranos.

El conductor de la *nave del misterio* quiso sumarse ayer al mara-

tón aportando su voz a la interminable lista de vecinos, bandas de música y personalidades de la cultura que pasaron por la fiesta de cumpleaños de esta *aldea gala* que resiste en el dial junto a emisoras como Radio Vallekas, Onda Merlín o Radio Almenara.

«La última Ley Audiovisual reconocía por primera vez a los medios comunitarios, pero la realidad es que nadie ha querido nunca regularizar nuestra situación», lamenta Francisco Aragón, recordando que la mayoría de países europeos apoyan institucionalmente este modelo. «En Europa, la radio es un complemento a la educación en la escuela. Por desgracia, estamos a años luz».

Mas pide ayuda a TV-3 para garantizar el éxito del 9-N

La Generalitat justifica la demanda por la "importancia" de la votación

MIQUEL NOGUER
 Barcelona

El Gobierno de Artur Mas ha pedido a los medios de comunicación dependientes de la Generalitat, entre ellos TV-3 y Catalunya Ràdio, que ayuden a difundir las informaciones referentes al suceso de consulta del 9 de noviembre para "facilitar la participación" de los catalanes. La petición se ha realizado de manera informal, como casi todos los preparativos de la consulta, pero se ampara en la ley de comunicación audiovisual de Cataluña.

Los medios públicos catalanes comenzaron a emitir ayer la campaña publicitaria de la Generalitat para el proceso participativo del 9 de noviembre. La campaña utiliza el mismo diseño, voces y música que la campaña que ya tuvo que retirar cuando la consulta oficial fue impugnada por el Gobierno ante el Tribunal Constitucional.

Pero la Generalitat no quiere que todo se limite a una campaña publicitaria. Pretende que los programas informativos y divulgativos pongan especial atención en el 9-N. El secretario general de Comunicación, Josep Martí, asegura que no se ha pedido "nada concreto" a los medios públicos, "ni minutaje, ni nada concreto; todo queda en manos de los profesionales".

Eso sí, Martí recuerda que la radio y televisión públicas "tienen entre sus objetivos proporcionar información sobre los asuntos de interés general desde el principio de pluralidad". Añade que "dado el relieve y la importancia que desde el punto de vista democrático tiene un proceso participativo, lo que pedimos es que cumplan esta función".

El artículo 23.2 de la ley audiovisual catalana reza que, como prestatarios de un servicio público, los medios de la Generalitat deben "definir, elaborar y distri-

Captura de los vídeos lanzados por la Generalitat sobre cómo votar el 9 de noviembre.

Dos anuncios explicativos

► **La Generalitat** lanzó ayer dos vídeos sobre cómo y quién puede votar en la consulta del 9-N en los que se detallan los documentos necesarios y el horario de votación —de 9.00 a 20.00 horas—, entre otros aspectos. La semana que viene un tercer vídeo informará sobre dónde votar.

► **El Gobierno catalán** asegura que esta campaña no orienta el sentido del voto ni llama a la participación.

► **Los anuncios**, sin embargo, utilizan expresiones como "si quieres puedes participar y votar" o "El 9-N tú participas, tú decides". La campaña se titula "Participa 2014.cat".

buir, bajo su responsabilidad, un conjunto de programas, contenidos y servicios audiovisuales orientados a la creación de las

condiciones necesarias para la plena eficacia de los derechos fundamentales de libertad de información y expresión, y deben facili-

tar la participación de los ciudadanos". Los medios públicos hacen cada día una amplia cobertura sobre la consulta. De hecho, a principios de octubre el Consejo Profesional de Televisión de Catalunya se quejó de que esta información estaba "sobredimensionada" y lo contrastaban con la escasa cobertura del caso Pujol.

Al igual que el resto de trámites sobre la consulta, los referentes a la campaña se están haciendo con gran sigilo para evitar su impugnación. El portavoz de CiU en el Congreso, Josep Antoni Duran, advirtió ayer al Gobierno de que sería un "error" impugnar el proceso porque "saldrá más gente a la calle".

EL DEFENSOR DEL LECTOR

Josep Rovirosa

El paper del paper

Tenint en compte el nombre de queixes, preguntes i comentaris rebuts, els canvis introduïts recentment a les pàgines de borses i mercats d'aquest diari han deixat descol·locats i confosos bastants lectors. Uns perquè la supressió de la rendibilitat diària dels fons d'inversió o de les cotitzacions de les borses estrangeres i d'altres índexs com el preu dels metalls o les variacions de l'Euribor els ha deixat sense una informació que consultaven cada dia. D'altres, perquè a l'adreça web a la qual remet l'encapçalament de la pàgina de Mercats de l'edició en paper no hi troben la informació que abans tenien al seu exemplar del diari.

Atès que en tot procés de comunicació tan important és l'emissor com el receptor, un diari pertany a parts iguals tant a la redacció com als lectors. I si no volem córrer el risc de deixar algú pel camí, és indispensable explicar amb claredat qualsevol proposta de canvi. Manel Pérez, subdirector responsable de l'àrea d'Economia, explica que "aquest canvi pretén alliberar espai al paper per ampliar la informació sobre l'activitat empresarial i aprofita la immediatesa de l'edició digital per donar la informació sobre mercats, en temps real". En l'edició en paper s'han conservat les cotitzacions del mercat continu de la borsa espanyola, els índexs més importants de les borses de tot el món i les variacions en el canvi de divises. La resta està disponible únicament a lavanguardia.com. Però hi ha lectors que demanen una explicació, perquè a l'adreça web que s'indica a l'edició en paper no hi troben els índexs que busquen.

Enric Sierra, subdirector de l'edició digital, explica que aquest diari "ha subscrit un conveni amb el portal invertia.com" i que des de la pàgina <http://lavanguardia.com/economia> s'hi accedeix

a través de la pestanya *bol-sas*, situada a la barra horitzontal del menú de navegació. "En aquest web -afegeix- hi ha tota la informació que abans publicàvem en paper".

També hi ha lectors que, sorpresos, volen saber el perquè de la reestructuració. En menys de vint anys internet ha canviat

Els canvis a les pàgines de 'Borses i Mercats' aprofiten la immediatesa d'internet i potencien el paper com a suport per a la informació de qualitat

els paradigmes de la comunicació. La premsa -i també els altres mitjans- ha hagut d'aprendre a conviure amb la xarxa, en un procés llarg, amb molts vaivens i amb un final encara obert. Però sense cap mena de dubte, en el repartiment de funcions entre el paper i la xarxa, el suport ideal per als índexs que s'actualitzen constantment és internet. La funció del paper no està tant en la immediatesa, sinó en la informació de qualitat i l'anàlisi. I en aquest sentit, el subdirector Manel Pérez insisteix que "aquestes pàgines no s'han amortitzat en l'edició en paper", sinó que se n'ha substituït el contingut "per notícies que abans no hi tenien cabuda i una anàlisi diària sobre els mercats o sobre problemes sectorials i d'empresa". I posa l'accent en el fet que "La Vanguardia és un dels últims diaris generalistes en fer aquest pas que ja havien fet la majoria de rotatius".

El Defensor fa encara una pregunta. Per què un canvi que sembla ben lògic desferma tanta reacció? Que qualsevol canvi genera confusió i exigeix nous hàbits podria ser una resposta. Però el director adjunt Miquel Molina prefereix l'autocrítica: "Hem d'explicar amb més claredat i insistència qualsevol reestructuració i en prenem nota per a futurs canvis, imprescindibles per mantenir els estàndards de la informació de qualitat."●

Els lectors poden escriure al Defensor del Lector (defensor@lavanguardia.es) o trucar al 93-481-22-99

EL OYENTE

LUIS OZ

*Releyendo
a Bradlee*

Cuando leí la traducción al castellano de las memorias de Ben Bradlee, en 1996, llené de notas casi todos los espacios blancos del libro. Releerlos esta semana, al conocer su muerte, ha sido toda una experiencia.

¿Dónde están los columnistas de internacional de la prensa española? Hablo de columnistas de verdad, empapados de reporterismo sobre lo que escriben cada día, no comentaristas de lo que leen en los periódicos o en la Red, o ven en televisión mientras desayunan. ¿Dónde está el análisis? De opinión estamos saturados, pero ¿qué hay del análisis riguroso, con contenido noticioso e información de primera mano?

¿Dónde está la información especializada sobre defensa, seguridad y servicios secretos? Los autores se cuentan con los dedos de una mano y sobran dedos.

Por supuesto que la información más valiosa está en la calle, pero ¿no nos hemos pasado varios pueblos prescindiendo de la entrevista reposada de otros tiempos con jefes de Estado y de Gobierno de media hora o una hora? ¿No se hace para ahorrar viajes o porque no interesa informativamente?

¿Cuántos de los artículos de opinión que publican los grandes diarios son de compromiso y cuántos son realmente buscados por el periódico? ¿Cuántas veces hemos preguntado a suficientes lectores bien seleccionados qué opinan de los artículos publicados, de las firmas regulares y esporádicas, de los columnistas fijos y eventuales, de las secciones inamovibles y de las opciones?

En las páginas 349-350 de sus memorias, Bradlee se hace preguntas que muchos profesionales se hacen también. ¿Dónde y cómo trata mi periódico, emisora o digital lo que hace la gente normal? ¿Dónde publicamos los perfiles de las personas interesantes antes de sus obituarios? ¿Dónde y cómo recogemos las grandes tendencias, las fuerzas profundas que mueven a la sociedad?

Para ser creíble, suprime el yo de tu vocabulario y predica con el ejemplo. A los mejores se les reconoce no por lo que dicen sino por lo que hacen. También por los héroes y líderes a los que siguen o persiguen.

Por importante que sea una noticia, si no te emociona, si no acelera tu pulso –decía Bradlee–, olvídale. Hay que estar permanentemente haciendo listas de pistas inexploradas, buscando voces que merecen ser escuchadas. ¿Cuándo sabes que ha llegado el momento de retirarte? «Cuando te vuelves tan sensible que lloras o gritas con facilidad, cuando todo lo que dicen los políticos te suena igual, cuando te vuelves tan escéptico que dejas de creer en todo y, huyendo de ese escepticismo, te refugias en pequeñeces».

Jordi Mas, Juli Alandes i Albert Sáez guanyen els 43 Premis Octubre

► Guardonen un assaig que sosté que el periodisme no ha de desaparèixer si recupera la seva funció

GIRONA | DdG

■ El poeta Jordi Mas (Santa Coloma de Queralt, 1972), amb l'obra *Febrer*, el professor i novel·lista valencià Juli Alandes (Castelló de la Ribera, 1968), amb l'obra *Tren-catenebres* i Albert Sáez (Barcelona, 1965), amb l'obra *El periodisme després de Twitter. Notes per repensar un ofici* han estat declarats els guanyadors dels 43 Premis Octubre en les modalitats, respectivament, Vicent Andrés Estellés de Poesia -dotat amb 3.000 euros-, Andròmina de Narrativa -dotat amb 20.000 euros- i Joan Fuster d'Assaig -dotat amb 6.000 euros.

La cerimònia de lliurament va tenir lloc ahir a la nit a València en el tradicional sopar que se celebra al Centre Octubre de Cultura Contemporània, amb un homenatge al barri valencià del Cabanyal.

Alandes, Sáez i Mas.

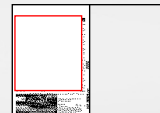
Albert Sáez és director adjunt d'*El Periódico*. El propi autor explicava que «el que intenta és explicar que hi ha una possibilitat que si el periodisme retorna als seus orígens i recupera les funcions per les quals la gent el va inventar no està condemnat desaparèixer» en l'era de les xarxes socials.

El nou president de RTVE indulta Teledeporte del tancament

El nou president de RTVE, José Antonio Sánchez, renuncia a tancar Teledeporte tal com havia decidit (però no executat) el seu predecessor, Leopoldo González-Echenique. Així ho avançava l'Abc, citant fonts de la direcció de l'ens públic. La clausura del canal –vestida com a fusió de con-

tinguts amb La 2– es va anunciar al juny en la presentació d'un pla d'eficiència de RTVE elaborat per l'equip d'Echenique. En compareixença parlamentària, l'aleshores president de l'ens va explicar que la mesura podria servir per estalviar entre 10 i 11 milions anuals d'euros.

LA VANGUARDIA

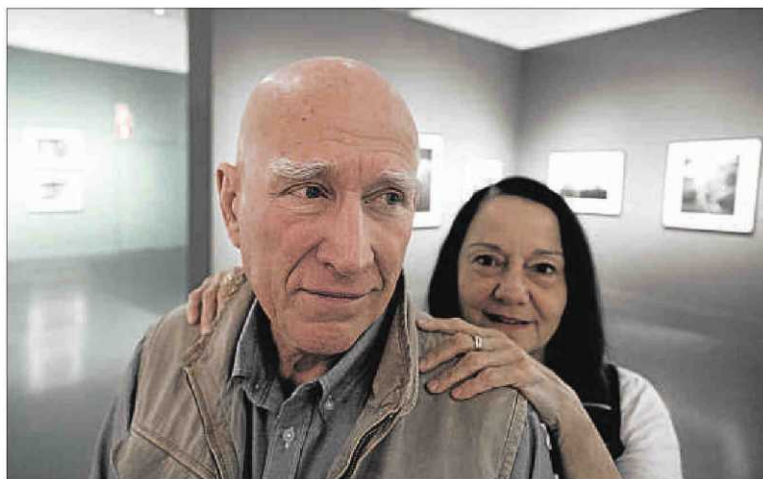
LA CONTRA

Sebastião Salgado, fotògraf

Barcelona Premium

Sóc un noi de 70 anys. Vaig néixer a Minas Gerais i visc entre el Brasil i París. Llicenciat en Economia. Amb la Lélia, la meua dona, vaig fundar Amazonas, agència que distribueix les meues fotografies. Tenim dos fills: en Juliano i en Rodrigo. Crec en un tot que es diu natura

“Sóc terra, sóc planeta, sóc natura”

PEDRO MADUEÑO

L'última vegada que el vaig veure estava totalment primit.

Estava enfonsat. Feia set anys que fotografiava refugiats que fugen de les guerres (*Èxodes*). Als camps de refugiats del Congo, a Goma, el 1994 morien 12.000 ruandesos cada dia. Jo hi era. El que vaig veure a Ruanda va ser tan brutal que vaig abandonar la fotografia.

Me'n recordo, estava molt trist. Quan vostè i jo ens vam trobar sentia una gran desil·lusió per nosaltres, els humans. Jo creia que teníem la capacitat d'estimar-nos els uns als altres tal com va dir Jesús i com sostenien Sòcrates i Plató.

Sí, s'hi obstinava. Però vaig comprovar que som una espècie brutal, que potser la nostra veritable naturalesa és la violència, som un animal predador, molt agressiu, no només amb les altres espècies, també contra nosaltres mateixos.

I es va refugiar a la finca de la seva infantesa, a la Vale do Rio Doce.

Sí, arrasada per l'erosió. on feia anys que no hi creixia ni un bri d'herba: una terra àrida, destruïda, morta. Què hi farem, aquí? li vaig preguntar la meua dona.

I què va contestar, ella?

Replantar-hi natura. Era una bogeria, però vaig oïr. Hem plantat més de dos milions d'arbres, i la vida ha tornat: l'aigua, els jaguars, els caimans, més de 170 espècies d'ocells. És un retorn tan fort, tan bonic... Però sobretot és la prova que podem reconstruir el que hem destruït.

Té una dona poderosa.

He tingut molta sort, la meua fotografia no seria la mateixa sense ella, ni els meus fills Juliano i Rodrigo (síndrome de Down). La Lélia i jo hem creat allà l'Institut Terra.

Allà es va recuperar.

Allà vaig descobrir el que sóc en realitat: terra, natura. Els arbres són tan vius com nosaltres, i a la seva manera tenen un raciocini lògic. El que hem fet allà es pot fer també a Espanya. La terra és rica.

M'ofereixo voluntària.

Vostès aquí han destruït tant, i hi ha tanta terra improductiva..., plantin les espècies que l'habitaven, reconstrueixin les fonts d'aigua, la vora dels rius..., és necessari, cal fer aquest retorn al planeta.

Vostè ha recorregut el planeta per descobrir-lo.

Després del miracle de Minas Gerais vaig

Tres trobades

Quan el vaig conèixer a París (1993), havia acabat el seu projecte *Treballadors*, set anys fotografiant la dignitat de la misèria, el final de l'era industrial. Tenia esperances en l'ésser humà. Ens vam retrobar vuit anys després per parlar d'*Èxodes*, el seu treball sobre les grans migracions humanes. Acabava d'arribar de Ruanda. Estava desenganyat de l'ésser humà. Ara exposa el seu homenatge al planeta, *Gènesi* (Caixa Fòrum), que l'editorial Taschen recull en un llibre. Indrets verges encara sans i estalvis de la civilització. Divendres s'estrena *La sal de la terra*, del seu fill Juliano i Wim Wenders, alguna cosa més que la versió cinematogràfica del projecte. Magnífica.

decidir fer un homenatge a la terra fotografiant els llocs i les tribus que encara conserven l'esplendor original. La nostra espècie és tan recent en aquest planeta que podem anar-nos-en i la terra ni s'immutarà. I possiblement en n'anirem.

Ens extingirem?

...O anirem a altres planetes, de fet ja vivim en guetos: les ciutats; i tenim problemes que hem generat nosaltres mateixos i per als quals no tenim solució.

Però confiem en la ciència.

Sí es creuen dues o tres malalties com la sida i l'ebola alhora, desapareixerem. L'única màquina capaç de transformar el carboni en oxigen són els arbres, i els destruïm a una cadència completament irresponsable, malgrat que sí ens falta l'oxigen durant tres minuts ja s'ha acabat tot.

S'ha acabat la prepotència.

Amb aquesta feina he après més coses que en la resta de la meua vida. He descobert trams de la meua pròpia història observant com un goril·la de muntanya es reconeixia veient-se reflectit en el meu objectiu. Els coets que llancem a cap Canaveral es basen en els mateixos principis que utilitzen les tribus amazòniques per llançar les seves fletxes.

...

A les Galápagos vaig entendre que per ser acceptat per les tortugues havia d'estar a la seva altura, agenollar-me davant seu. El mateix respecte que les balenes gegants ens van mostrar acostant-se amb molta cura a la nostra diminuta embarcació.

Gran lliçó.

Un avionet em deixava a Alaska, on em quedava sol durant dies. Pujava desnivells de 1.200 metres i em passava sis hores assegut en una pedra mirant aquest planeta mineral viu fins que em fonia amb ell. Vaig tornar a ser planeta, el que sóc, un animal com qualsevol altre. I el que ha garantit la nostra supervivència ha estat aquesta identificació, oblidar-ho ens està matant.

Esclar.

El viatge més impressionant que he fet durant aquests anys no ha estat a determinats llocs, sinó a dins de mi mateix.

A l'essència.

Els iuracs del nord de Sibèria munten i desmunten casa seva cada dia. Si els fas un regal que no sigui essencial no el volen, només accepten el que poden transportar. En les nostres societats acumulem moltes coses, però no som més feliços que els iuracs. Vivim en l'expectativa, ells viuen.

Ja s'ha curat. Té esperança?

Sí, perquè avui veig les coses d'una altra manera. Quan vaig acabar *Èxodes* només ens veia a nosaltres, els humans. Avui, per a mi, la nostra espècie no és important, ho són totes les espècies, i si desapareixem la vida continuarà.

IMA SANCHÍS

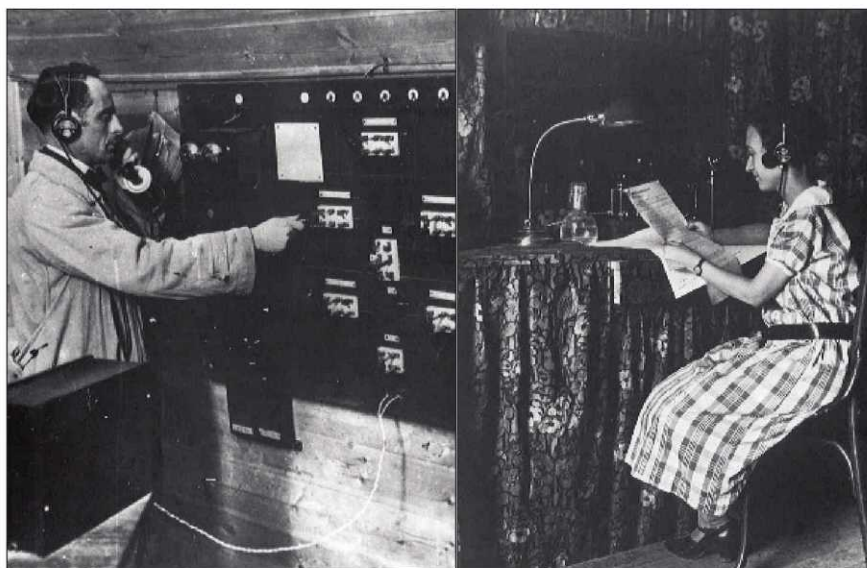
EAJ-1, ahí empezó la radio

Ràdio Barcelona-SER Catalunya conmemora los 90 años de la primera emisión radiofónica en España mirando sus pioneros orígenes para seguir innovando

CARLES GELI
Barcelona

La cosa no prometía, la verdad. "EAJ-1 de emisiones Radio Barcelona. La estación radiodifusora EAJ-1 de emisiones Radio Barcelona". Eso, el monocrorde y redundante indicativo, fue lo primero que, en voz de Maria Sabater, se oyó en los salones del café y de té y desde la *terrasse* de la acera de la plaza de Cataluña, "mediante potentísimos *public-address* de la Casa Bell" instalados expresamente en las puertas del majestuoso Hotel Colón. Siguió un brevisimo (por suerte) parlamento del alcalde y segundo Barón de Viver, Darius Rumeu, saludando "a nuestro Augusto Rey" y "al abnegado espíritu generoso del Ejército que da la vida por España". Y, antes de las intervenciones musicales (primera pieza, *Granada*, de Albéniz), machaconas y un punto incomprensibles frases de nuevo: "Estómagos, intestinos... Servetinal, Servetinal" o "Telefunken, Telefunken". Eran las 18.30 del 14 de noviembre de 1924: había nacido la primera emisora radiofónica de España y la tercera de Europa. Sí, *Aquí empieza todo*, como con acierto han bautizado los responsables de Ràdio Barcelona-SER-Cataluña la conmemoración de los 90 años del evento, que celebran esta tarde (19.00) en el Palau de la Música con un especial de dos horas conducido por Iñaki Gabilondo.

Josep Cuní, Joaquim Maria Puyal, Antoni Bassas, Toni Clapés, Xavier Sardà y su Sr. Casamajor, Andreu Buenafuente, Joan Manuel Serrat (que en 1965 debutó actuando con público en el estudio Toreski de Ràdio Barcelona en el marco del programa *Radioscope* de Salvador Escamilla)... La lista de los que entrelazarán momentos y pro-

Un técnico de los primeros días de Ràdio Barcelona, junto a la locutora que inauguró las emisiones, Maria Sabater.

gramas radiofónicos de su paso por esa emisora con la historia de la ciudad serán incontables. Es una de las claves de Radio Barcelona: cantera inagotable de profesionales del audiovisual (Jordi Évole es de los últimos) que ha mantenido incluso cuando el espacio radiofónico catalán se ha completado con emisoras públicas y privadas. "Forma parte del ADN de esta emisora: hemos cultivado apuestas; hoy ya es incluso un punto estratégico de la casa: nuestro mayor informativo catalán lo dirige una periodista de 28 años con un equipo jovencísimo y estos días promovemos un concurso entre las facultades de Periodismo para detectar el talento y que nos aporten nuevos lenguajes y formatos", resume Jaume Serra, director de contenidos de Ràdio Barcelona-SER Cata-

luña, mientras contempla un plano del Palau de la Música y el guion del programa de Gabilondo.

Ser los pioneros comportaba implícitamente ser innovadores, pero ahí también Radio Barcelona fue mucho más allá. No tardaron ni un mes (13 de diciembre) en crear el primer informativo de radio en España: fueron 10 minutos, seguidos de cinco de *Crónica de los Deportes*. La Asociación Nacional de Radiodifusión, propietaria de la emisora, organizó esos días una suscripción voluntaria para regalar aparatos a los hospitales de incurables; ese invierno vendrá el primer programa de radio-beneficiencia con el ventrílocuo Toresky y su personaje Miliu, al que *sustituyó* en 1950 Pau-Pi, creación del locutor y actor Enrique Casademont. La campaña navide-

ña *Cap nen sense joguina*, es hoy heredera de todo aquello. Pero el 3 de abril de 1926 fue la primera vez que los micrófonos salieron a la calle, por unas *caramelles* en la plaza de Sant Jaume; y siete meses después, el primer espacio en directo, éxito que caracterizaría la programación de la casa. El 8 de abril de 1928 Joaquim Ventalló radiaba, para toda España el partido de fútbol Real Unión Irún-FC Barcelona (cobró 25 duros), antecedente de esa primera retransmisión de fútbol en catalán con el Barça-Las Palmas de septiembre de 1976 que narró Puyal. Por no hablar del teatro (*Taxi Key; ¿Es usted un buen detective?*)...

La filosofía ha seguido vigente en las últimas décadas: "Programas nocturnos del estilo *Hablar por hablar*, de Gemma Nierga, o la

franja de humor al mediodía hoy tan implantada que empezamos en Radio Reus y ratificamos en Ràdio Barcelona con Andreu Buenafuente nacieron aquí", recuerda Serra, que admite la existencia de una especie de *laboratorio de ideas* donde hoy experimentan en sonido, formatos y lenguajes. "Tecnológicamente, las posibilidades son inmensas y lo que antes requería horas de producción se puede hacer en minutos; queremos ir más allá de noticias explicadas con la voz del locutor o del protagonista". También retocan formatos: en los de noche, "más que la gente exprese sólo problemas buscamos soluciones de crecimiento personal; en los culturales, queremos dar voz a artes menos hegemónicas y en los deportivos apostamos por un tono desenfadado en lo formal pero de mucho rigor informativo", resume Serra.

Aquellas emisiones pioneras, lanzadas desde una antena de 30

Iñaki Gabilondo
conduce un especial
de dos horas en el
Palau de la Música

metros del tejado del hotel Colón y que luego, cuando la radio mudó a la calle Caspe, se clavó en el Tibidabo, fueron de tal calidad que se captaban bien en parte de Europa. Desde ella salía una programación diaria de seis y media de la tarde hasta las once de la noche, con un descanso que separa ambas franjas. Hoy, Radio Barcelona produce 11 horas al día de programación, en una oferta global que la mitad es en catalán, lengua que estrenó en 1931. Con 387.000 oyentes es la tercera emisora en Cataluña, pero desea seguir siendo una radio central: "Hoy no tenemos más que mirar quiénes éramos y adaptar lo que hicimos a los tiempos". Ahí empezó todo. Por cierto: hoy el programa especial, amén de por el transistor, se podrá seguir en *streaming*.

‘La ferida lluminosa’ i el teatre que va portar el català a la televisió

Fa 50 anys de la primera emissió de ‘Teatro catalán’ a Televisió Espanyola

LAURA SERRA
BARCELONA

El dimarts 27 d'octubre del 1964 a les 17.02 de la tarda es va poder veure el primer programa en català que va produir Televisió Espanyola a Barcelona. Es tractava de l'emissió de *La ferida lluminosa*, de J.M. de Sagarra, amb actors com Paquita Ferrándiz, Jordi Serrat i Carme Contreras. L'obra l'havia estrenat la Companyia Maragall dirigida per Esteve Polls el 1954 al Romea i havia sigut un èxit esclatant. Una dècada després, en canvi, la versió televisiva va ser gairebé clandestina: ni tan sols s'anunciava a la revista oficial de la cadena, *Tele Radio*, i en queden ben pocs rastres documentals.

Malgrat això, va marcar un punt d'inflexió. Si bé uns dies abans ja s'havia sentit parlar català a TVE en un programa especial dedicat a les Festes de la Mercè, *La ferida lluminosa* va ser l'inici d'una programació regular en català, l'últim dimarts de cada mes, sota l'epígraf –en castellà– de *Teatro catalán*. Els títols que es van poder veure en aquella etapa eren *Els pastorets* de Folch i Torres, *El giravolt de maig* de Carner i música de Toldrà, *El pati blau* de Rusiñol, *La filla del mar* o *Mar i cel* de Guimerà, la majoria dirigides directament pel realitzador –i activista de la cultura catalana– Jaume Picas. “Era teatre parroquial”, afirma el periodista i doctor en estudis teatrals Ferran González Monge, que acaba de publicar *El teatre en català a TVE (1964-2005)* (Editori-

Canvi
La versió
televisiva de
*‘La ferida
lluminosa’*
va marcar
un punt
d'inflexió

al UOC). Un teatre on no es van passar les tisores de la censura perquè “no va caldre”, afegeix.

Els dramàtics de TVE són fills directes de tres circumstàncies, explica l'investigador. La primera, la televisiva: tot depenia de l'evolució tècnica d'uns estudis que partien d'una gran precarietat, perquè llavors Miramar encara era “una criatureta” de cinc anys, fins al punt que el 1962 ni tan sols tenia vídeo per gravar i funcionava amb càmeres de 40 quilos i tripodes de fusta. La segona circumstància era la realitat teatral, perquè “la situació del teatre català, que va estar prohibit fins al 1946, era paupèrrima als 50 i 60, i els seus professionals es morien de gana si no treballaven a Madrid”, afirma González. I la tercera, era la política, que juntament amb els canvis de directius a

TVE va motivar el salt de l'oblidable dècada de finals de la dictadura (1964-1974) cap als esplendorosos anys 70 i després a la decadència, a partir de 1983, fruit de la recuperació de l'autonomia i la Generalitat, l'ascens del socialisme al govern espanyol i la creació, per fi, de TV3. “Allò que feia TVE per defensar el català ja no caldrà”, exposa González, que lamenta, però, que s'hagi “oblidat injustament” el paper de TVE per alimentar el teatre català, crear programes innovadors i fer d'escola de molts professionals.

Si el periodista Jorge Arandes va tenir la idea de fer teatre a la televisió, el cap de producció Manuel Cubeles és qui triava les obres a la llibreria Quera en la primera etapa, quan el *Teatro catalán* no tenia ni pressupost perquè no existia ofici-

01. *Antígona* amb Rosa Maria Sardà, M. Carulla i Carme Sansa (1970). 02. *El Café de la Marina*, amb Ovidi Monllor, Maife Gil i Lluís Homar (1981). 03 i 04. *La dama de les camèlies* (1977). 05. *La ferida lluminosa* (1964). ARXIU TVE

aliment. Però “la pedra angular de l’eclosió de la producció en català va ser Juan Manuel Martín de Blas, cap de programes a Barcelona des del 1947”, explica González. Tenia 27 anys i venia d’una TV2 autònoma que van liquidar perquè estava fardada de “*rojos y maricones*”, li havia explicat cofoi a González, i a Barcelona queda bocabadat: “Benet i Jornet va ser el meu pigmalí de les lletres catalanes”, li va confessar.

La fortuna de l’Escola Miramar

Benet i Jornet va ser el coordinador de l’etapa més brillant dels dramàtics i va obrir la porta a la televisió, en diversos programes, fossin representacions teatrals (*Lletres catalanes*, *Taller de comèdies*, *Gran teatre*), les primeres sèries i xous (*Crònica de Jaume I*, *Doctor Caparrós*, *Festa amb Rosa Maria Sardà*) i infantils (*Terra d’escudella*, *Quitxalla*), a un grapat d’actors que fins llavors les passaven magres. Al Teatre Lliure cobraven 3.000 pessetes al mes i a TVE les cobraven per una funció. Hi van passar Els Joglars, els Comediants, Rosa Maria Sardà, Lluís Homar, Montserrat Carulla, Carme Sansa, Joan Pera, Juanjo Puigcorbó, Carme Elias, Núria Espert i un llarguíssim etcètera. “En tinc uns records fantàstics –diu Enric Majó–. Va ser una empenta cap a la popularitat. Quan fèiem un d’aquells dramàtics es paralitzava la ciutat. Vam aprendre a treballar davant les càmeres i vam fer grans textos: *L’ombra de l’escorpi*, *Un lloc entre els morts*, *Onades sobre una roca deserta* i el primer *Hamlet* en català. A més, es van tenir en compte els autors catalans, recordo Benet i Jornet, Terenci Moix, Maria Aurèlia Capmany i després les entrevistes de la Montserrat Roig”.

L’èxit, però, també va tenir molt a veure amb els realitzadors del que el crític de televisió Josep Maria Baget Herms va anomenar Escola Miramar, per fer un paral·lelisme amb la renovadora i rebel Escola de Barcelona de cinema dels anys 60. Lluís M. Güell, Sergi Schaff, Mercè Vilaret, Orestes Lara, Antoni Chic o Joan Bas van ser al darrere d’alguns dels programes més presents en la memòria col·lectiva, sovint en formats innovadors, de vegades fins i tot radicals. “Aquella gent es van jugar el bigoti en uns moments difícils i amb contínues tensions, van lluitar pel teatre català. Potser no van crear escola teatral, però els dramàtics fan diverses coses: permeten *jalar* a la gent, normalitzen el català i divulguen la cultura a tot el territori”, reivindica González Monge. Dimecres a la Filmoteca (18.30 h) presentarà una sessió sobre els *Dramàtics en català* amb Lluís M. Güell, Enric Majó i Armand Balsebre, previ a la projecció del *Hamlet, príncep de Dinamarca* que va dirigir Antoni Chic. —

elradar

Iñaki Gabilondo condueix el programa especial d'avui. ALBERTO DI LOLLI

Ràdio Barcelona celebra 90 anys i obre al públic l'arxiu fonogràfic

ÀLEX GUTIÉRREZ
BARCELONA

Iñaki Gabilondo conduirà avui un programa especial des del Palau de la Música per commemorar el 90è aniversari de Ràdio Barcelona. Serà un espai que començarà a les set de la tarda i en què participaran algunes de les veus històriques de l'emissora com Gemma Nierga, Antoni Bassas i Toni Clapés, a més de Joaquim Maria Puyal, Jordi Évole, Carles Cuní i Rosa Badia. Gabilondo entrevistarà algunes personalitats del món polític, esportiu i científic, entre els quals l'expresident Pasqual Maragall. I serà també un acte cultural, amb les actuacions de Joan Manuel Serrat, Núria Espert, Josep Maria Pou, Andrea Motis (amb Joan Chamorro Group) i l'Escola de Música de Catalunya.

El programa repassarà alguns dels programes que la van fer popular com *Rádioscope*,

Taxikey, les primeres retransmissions esportives en català o les radionovel·les. L'acte es clourà amb la interpretació del *Cant de la Senyera* a càrrec del Cor Jove de l'Orfeó Català.

A més del programa especial, l'emissora celebra el seu aniversari posant a disposició del públic el seu arxiu fonogràfic: nou dècades de ràdio a Catalunya que es podran consultar des de www.radiobarcelona.cat. A més, una exposició fotogràfica mostrarà com eren els anys 20 a Catalunya a través de la ràdio. També està en marxa el concurs Idea Ràdio, per captar talent professional entre les facultats de comunicació de les universitats del país. L'emissora també vol reivindicar el seu paper com a impulsora del rock en català. Ho farà amb el concert Cop de Rock de l'11 al 13 de novembre, en honor al programa de Ràdio Barcelona que va donar suport a aquest moviment musical.

Iñaki Gabilondo, amb Màxim Castillo, en la celebració del 80è aniversari de Ràdio Girona, aviat farà un any ■ QUIM PUIG

Ràdio Barcelona celebra el 90è aniversari amb Iñaki Gabilondo

■ Avui es fa el programa especial 'Aquí comença tot', amb la participació de Puyal, Évole o Clapés

Redacció
BARCELONA

Ràdio Barcelona fa 90 anys i per celebrar-ho ha preparat el programa especial *Aquí comença tot*, presentat per Iñaki Gabilondo. L'acte començarà a les 7 de la tarda al Palau de la Música i consistirà en un programa commemoratiu per recordar i compartir amb l'audiència el paper de l'emissora des del seu naixement, repassar les fites històriques que la ràdio ha explicat i homenatjar les grans veus de la Ràdio dels darrers 90 anys. És una mirada al passat, a programes històrics com ara *Rádioscope* i *Taxikey*, les primeres retransmissions esportives en català, les radionovel·les... Però també una mirada al futur, a la ràdio que neix. És per aquest motiu que el programa es podrà seguir a través de la ràdio i també en reproducció

en temps real a www.sercatunya.cat.

En el programa no faltaran veus de la ràdio com ara Gemma Nierga, Antoni Bassas, Toni Clapés, Joaquim M. Puyal, Jordi Évole, Carles Cuní i Rosa Badia. També hi haurà les actuacions d'artistes com ara Joan Manuel Serrat, Núria Espert, Josep M. Pou, Andrea Motis & Joan Chamorro Grup, i l'Escola Superior de Música de Catalunya i el Cor Jove de l'Orfeó Català, que interpretarà el *Cant de la senyera*.

L'emissora ha programat diferents actes, com ara l'exposició *Els anys vint de Catalunya a través de la ràdio*; el concurs Idea Ràdio, per cercar el talent professional entre les facultats de comunicació, o el *Concert Cop de Rock*, per reivindicar el paper de Ràdio Barcelona com a promotora del programa *Cop de Rock*. ■

La jutgessa Alaya aparta la Policia de la instrucció i amenaça els periodistes

ADOLFO S. RUIZ
 Sevilla

Després d'haver-se enfrontat a diverses institucions de l'Estat, entre les quals, el Congrés dels Diputats, el Ministeri de l'Interior i el Parlament andalús, la magistrada Mercedes Alaya ha aconseguit aquest cap de setmana enervar policies, jutges, fiscals i periodistes d'Andalusia, en dues polèmiques interlocutòries més.

La primera va dirigida a la direcció general de la Policia, a qui ordena "el cessament immediat" de les investigacions sobre les

irregularitats en els cursos de formació a Andalusia. Alaya assegura que la UDEF, organisme policial, està entorpidint les indagacions que desenvolupa la Guàrdia Civil, sota la direcció de la magistrada, sobre aquesta qüestió.

Diversos advocats consideren aquesta decisió "precipitada" i impossible de dur a terme perquè la magistrada sevillana no és l'única jutgessa que investiga en aquests moments el cas dels cursos de formació. "Mentre diverses audiències provincials no es pronuncien sobre qui té la compe-

tència, no quedarà definitivament resolt quin és l'òrgan instructor i quin cos policial continuarà amb les investigacions", ha assegurat Juan Carlos Alférez, advocat defensor de l'exconseller Ángel Ojeda, imputat en el cas.

En la segona interlocutòria, Alaya adverteix els mitjans de comunicació que poden incórrer en el delictes de desobediència a l'autoritat si tornen a publicar imatges del seu testimoni protegit, l'exfuncionari Teodoro Montes, excap del departament de gestió de la formació professional ocupacional de la Junta d'Andalusia, el testimoni del qual està sent clau per al cas.

L'Associació de la Premsa de Sevilla (APS), en una reacció acurada en les formes però contundent en el fons, assenyala que "la prohibició arriba quan les imatges del senyor Montes fa dues setmanes que surten a les pantalles de televisió, i a les pàgines de tots

La jutgessa Mercedes Alaya

els diaris impresos i digitals". I recorda que les dades personals del testimoni protegit (inclosos els números telèfons) figuren en tots els documents de les declaracions testificals que la mateixa jutgessa ha lliurat a les parts. Alaya va arribar a exigir que es pixessin les imatges de Montes, mentre l'APS recorda que la solució a la corrupció "no és tallar les ales a la premsa".

Per la seva part, el Sindicat Unificat de Policia (SUP) va mostrar aquest cap de setmana el seu suport a la investigació de la Policia Nacional en el cas de fons de formació de la Junta d'Andalusia, arran que la jutgessa d'instrucció del cas demanés a la Guàrdia Civil que s'encarregués del cas. En una nota, el SUP denuncia la "falta de rigor" de la magistrada, però recorda que el Cos Nacional de Policia treballa en les seves tasques de policia judicial a les ordres de jutges i fiscals.●

MARXA ENRERE

Teledporte no tancarà

► El nou president de RTVE revoca la decisió d'Echenique

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Finalment, Teledporte sobreviurà i continuarà existint com a canal de RTVE. Amb l'arribada a la presidència de la corporació de José Antonio Sánchez (elegit la setmana passada gràcies a la majoria dels vots del PP), s'enterra el projecte del seu predecessor, Leopoldo González-Echenique, de tancar el canal temàtic per

estalviar costos, segons han informat a Servimedia fonts de la direcció de RTVE.

L'equip d'Echenique va elaborar un Pla d'Eficiència de RTVE, que no ha estat aprovat, que preveia tancar Teledporte abans del 31 de desembre vinent. El projecte contemplava que, després de la clausura del canal, els seus continguts passessin a emetre's per La 2, igual que es feia

abans que naixés Teledporte. Echenique va assegurar en la seva última compareixença parlamentària abans de deixar el càrrec que la clausura de Teledporte suposaria un estalvi d'entre 10 i 11 milions d'euros anuals i, a més a més, l'audiència de les seves retransmissions seria més alta a La 2.

Encara que l'equip d'Echenique va garantir que els esports minorita-

ris es podrien continuar veient per streaming a la web de RTVE, nombroses federacions esportives van traslladar al Govern el seu malestar per l'apagada de Teledporte, ja que les seves disciplines no arribarien al mateix públic que ara. L'anunci del tancament del canal fins i tot va fer que es posés en marxa una campanya a la plataforma Change.org que ha recollit algunes desenes de milers de firmes que s'oposaven a la clausura de Teledporte.

Fins i tot el president del Govern, Mariano Rajoy, va arribar a mostrar recentment en un trobada informativa la seva disconformitat per l'anunciat adéu de Teledporte, al qual ara l'aterratge de José Antonio Sánchez a Prado del Rey salvarà de la fosa en negre. ≡

La ràdio de Gordon

La pàgina de resultats esportius d'un diari pot ser la d'un ús més breu, un cop localitzat el marcador de l'equip que ens interessa. A la televisió, la locució d'uns guarismes que ja apareixen en pantalla, a més de redundant, resta temps d'antena al que l'espectador espera: els resums amb els gols. En canvi, la ràdio atresora dues capacitats d'un valor gegantí, la immediatesa i l'evocació. Encara ara, sovint és la ràdio el mitjà que anuncia primer els resultats del dia: amb tot, en la seva lectura es pot confondre una necessitat d'un registre diferent, per exemple, del de la retransmissió, amb una locució mecànica.

Fa unes setmanes va morir, als setanta-vuit anys, el locutor escocès James Alexander Gordon. La crueltat de ser derrotat per un càncer de laringe va contrastar amb l'estima que li mostrava la família del futbol britànic. Gordon era la primera veu a anunciar els resultats futbolístics dels dissabtes a BBC Radio, del 1974 al 2013, i va convertir la seva locució en un costum nacional que va sobreviure a les noves tecnologies. En vestidors, pubs i sales d'estar, el temps es congelava a les cinc *o'clock*, hora dels *football results*.

Gordon va contreure la poliomielitis quan tenia sis mesos. Fins als quinze anys, el seu espai vital es va reduir a la llar familiar d'Edimburg i a l'hospital on el tractaven. En tots dos llocs, però, un infant que presentava seriosos defectes de parla, per la paràlisi que es deriva de la pòlio, va cultivar una fascinació per les veus que sortien d'aquell aparell que el seu pare, bolcat en la cura del fill malalt, havia dut a casa. La cita dels dissabtes a les cinc tenia els Gordon senyor i júnior palplantats davant del receptor. Quan, en una història de superació personal modelica, el *kid* que havia lluitat per treballar amb la veu va rebre, per primer cop, l'encàrrec de locutar els resultats, va pensar a canviar aquell to asèptic de la seva infantesa. "Si el Rangers venç, estic content per ells; però si perd el Celtic, estic trist per ells. És lògic que ho traslladi al micròfon". Així, si un equip havia guanyat, Gordon en locutava el nom i els gols acabant amb inflexió ascendent; si havia perdut, la inflexió era descendent, i, en cas d'empat, adoptava un to neutre. El seu breu espai setmanal va esdevenir referència en escoles de comunicació i els seus oients es distingien pel fet d'endevinar un resultat només escoltant la primera inflexió del locutor. Amb una tasca aparentment senzilla, Gordon revelava el poder de la paraula a la ràdio quan se'n fa un ús acurat. Una lliçó setmanal, imprescindible i eterna. —

CRÍTICA PREMSA

ANTONI
MARIA
PIQUÉ

@AMPIQUE

Ben Bradlee
aconsella
un jove cap

Avui em perdonareu una mica de postureig. Un dia Ben Bradlee em va donar un consell. A mi. Bradlee, que ens va deixar dijous passat, va dirigir el *Washington Post* entre el 1967 i el 1991 i és, per tant, un dels periodistes que van fer caure el president Richard Nixon arran del cas Watergate. Potser l'heu vist a la pel·lícula *Tots els homes del president*. Bé, doncs el 1992 vaig tenir ocasió de preguntar-li a aquest mateix heroi contemporani quin era el seu criteri per nomenar els caps de la seva redacció. Hi tenia interès personal perquè me n'acabaven de fer i encara tremolava una mica. L'home va frenar mig segon i, de seguida, va amollar: "Trio gent que em digui el mateix al matí que a la nit; que allò que al matí diuen que és important encara ho sigui després, a la nit". Mentre responia es va mirar Barry Sussman, el redactor en cap de Woodward i Bernstein, que era l'amic que ens havia aconseguit l'entrevista amb el Gran Saure de la premsa del D.C.

Sussman és l'únic cap de la redacció que no surt a la susdita pel·lícula sobre el Watergate. El van eliminar del guió per alleugerir la trama. És una cabronada, però mai li he sentit cap retret. També és una errada, perquè sense ell no s'entén el cas Watergate. Ell va ser qui va dir a la famosa parella que havien de seguir aquell assalt a la seu del quarter general electoral dels demòcrates, que sonava a alguna cosa més que una bretolada; que no era un breu que mor avui. Sussman també és qui va convèncer Bradlee que allò que li semblava important al matí ho era també a la nit. Ho va fer set-cents matins i set-centes nits seguides, fins que el *Post* va publicar aquella portada: "*Nixon resigns*" [Nixon dimiteix]. Aquesta anècdota no tindria gaire interès si no fos perquè ara ens va com anell al dit. En temps d'informació a alta velocitat, el que té més valor no és ser el primer (que també) sinó mantenir el criteri i la coherència. Si no, posarem el cap com un timbal als usuaris. I per un mal de cap ningú no paga un cèntim. —

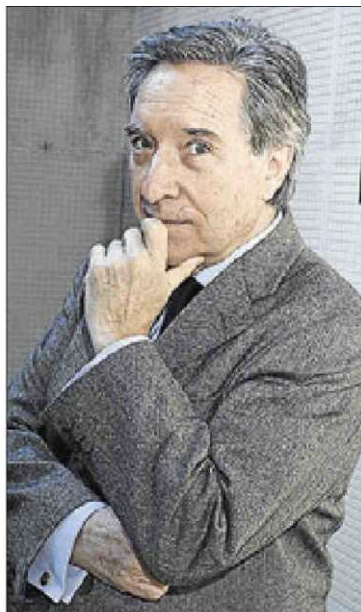
La majoria d'internautes escolten la ràdio digital

BARCELONA Redacció

Un estudi descobreix que un 82,7% dels internautes a Espanya declaren escoltar la ràdio a través d'internet, connectant-se a la versió en línia de les emissores de ràdio convencional. D'aquests, un 33,6% ho fan diàriament i un 9,4% diverses vegades al dia. Així ho afirma el primer estudi fet per IAB Spain, l'associació que representa el sector de la publicitat, el màrqueting i la comunicació digital a Espanya.

L'objectiu del document és posar en valor la ràdio en línia com a mitjà de comunicació i com a plataforma publicitària eficaç. A l'estudi s'han analitzat el públic objectiu, els hàbits de consum, la percepció dels oients i la complementarietat amb altres mitjans, a més de com percep l'usuari la publicitat rebuda.

Atesa la preferència per escoltar les emissores de ràdio convencionals a través del web, la connexió des d'un ordinador és el canal amb més nombre d'adeptes, sense treure protagonisme a les aplicacions per a telèfons intel·ligents o tauletes, utilitzades per un 41,9% dels oients. Pel que fa als hàbits de consum, la tarda és el moment de més consum en tots els formats. El consum de ràdio a internet es fa indistintament en dies feiners i caps de setmana. El consum es fa majoritàriament a casa i està associat a altres tasques, com navegar per internet o consultar les xarxes socials. Un 71% dels oients de ràdio en línia té entre 25 i 54 anys.●

RÀDIO BARCELONA

Especial del 90è aniversari amb Gabilondo

Ràdio Barcelona fa avui 90 anys i, per celebrar l'esdeveniment, l'emissora emet l'especial *Aquí comença tot*, presentat per Iñaki Gabilondo (foto), des del Palau de la Música. El programa repassarà els grans fets històrics que ha explicat la ràdio, i comptarà amb figures com Gemma Nierga, Antoni Bassas, Jordi Évole i Joan Manuel Serrat. ≡

El gerent de Badalona Comunicació, rere la prohibició de 'L'estaca'

Albert Fernández Saltiveri, antic vocal de l'Institut Catalunya Futur –secció catalana de la FAES– i gerent de Badalona Comunicació des del 2012, va donar l'ordre de prohibir la interpretació de *L'estaca* durant la cerimònia de lliurament de premis del festival Filmets. CiU ha demanat

la seva dimissió i portarà el cas al Consell de l'Audiovisual de Catalunya: afirmen que durant la retransmissió de la gala a través de la Xarxa de Televisions Locals el realitzador va abaixar el volum ambiental quan el públic va començar a cantar la cançó de Llach en senyal de protesta.

Media Capital gana 7,3 millones en los tres primeros trimestres, con un alza del 33%

La filial portuguesa de PRISA, Media Capital, ha cerrado septiembre con un alza del 33% en el beneficio neto respecto al mismo periodo de 2013, marcando 7,3 millones. Esta mejora se produce tras mantener ventas en 128 millones y un incremento del 5% en el ebitda, que se sitúa en 23,8 millones. La propietaria de

TVI, el canal luso de televisión más visto, ha superado las estimaciones del mercado en lo que toca a ingresos publicitarios, donde sube el 14%. TVI, con un 23,4% de cuota media de audiencia, se distancia en 4,2 puntos porcentuales de su inmediato competidor, ampliando la brecha respecto a los 2,8 puntos de hace un año.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Col·legi de Periodistes de Catalunya

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
25/10/14	Periodistes de la Catalunya Central conversaran amb personalitats de primer ordre a "Pessics de Vida" / ElSetmanari.cat	69	1
25/10/14	Els corresponents lamenten que no es valori prou la seva feina / ManresaInfo.cat	70	1
27/10/14	Salvador Giner, Montserrat Tura i Jaume Barberà parlaran al cicle Pessics de vida / Regio7	71	1

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
25/10/14	VIDEO Telecinco estrena Un tiempo nuevo, su gran apuesta para el primetime de los sábados / PRNoticias	73	1
25/10/14	Xerrada Poder financer i periodisme independent / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	74	1
25/10/14	Guerra de directores en El Mundo: Pedrojota y García-Abadillo vuelven a exhibir su enemistad / PRNoticias	75	1
25/10/14	Antonio Gamboa Urías fue asesinado en Sinaloa / Periodistas en Español	76	1
25/10/14	El 'Clásico' también se disputa en las cadenas en abierto: la carrera por las primeras imágenes / PRNoticias	77	2
26/10/14	VIDEO Telecinco estrena Un tiempo nuevo, su gran apuesta para el prime time de los sábados / PRNoticias	79	1
27/10/14	"És un periodisme que fa fàstic" / E-noticies	80	1
27/10/14	El correu anònim que va destapar l'escàndol de les targetes black / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	81	1
27/10/14	Els moviments socials reclamen la regulació del dret a la informació i la comunicació a Catalunya / Sindicat de Periodistes de Catalunya	82	1

Col·legi de Periodistes de Catalunya

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Periodistes de la Catalunya Central conversaran amb personalitats de primer ordre a "Pessics de Vida"

Sábado, 25 de octubre de 2014

L'Ajuntament de Manresa i la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya organitzen conjuntament el cicle "Pessics de Vida", un espai de conversa amb personalitats destacades del nostre país que s'afegeixen a la resta de cicles, que amb la denominació de pessics, promou la regidoria de Cultura amb altres col·lectius locals. Salvador Giner, Montserrat Tura i Jaume Barberà són els tres personatges convidats de "Pessics de Vida" per aquest any. Tots ells mantindran una conversa íntima sobre la seva trajectòria personal i professional amb comunicadors de casa nostra. El fet diferencial de "Pessics de vida" és que no és ni una xerrada, ni una conferència. És una conversa entre dues persones que se celebrarà en un ambient acollidor, similar al menjador de casa. Salvador Giner parlarà amb Salvador Redó, periodista Dia: dimecres, 29 d'octubre Hora: 8 del vespre Lloc: Sala d'actes del Centre Cultural el Casino Giner és catedràtic emèrit de la Universitat de Barcelona i màster i doctor en sociologia a la Universitat de Chicago. Ha publicat nombrosos estudis i assajos i va ser president de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC). Montserrat Tura parlarà amb Jordi Molet, periodista i director general d'EL 9 NOU Dia: dimecres, 12 de novembre Hora: 8 del vespre Lloc: Sala d'actes del Centre Cultural el Casino Montserrat Tura és mare de dues filles i metgessa. Va ser alcaldessa de Mollet, diputada pel PSC i consellera d'Interior i Justícia. Actualment treballa en la direcció assistencial de l'hospital de Palamós. Jaume Barberà parlarà amb Dani Sala, emprenedor de comunicació Dia: dimecres, 26 de novembre Hora: 8 del vespre Lloc: Sala d'actes del Centre Cultural el Casino Barberà va estudiar Sociologia, Psicologia, Economia i es va diplomar en Magisteri. És periodista i analista de borsa. Autor dels llibres Sha acabat el bròquil i 9N 2014. El seu últim projecte a TV3 és Retrats

Els corresponsals lamenten que no es valori prou la seva feina

Sábado, 25 de octubre de 2014

Els periodistes Núria Bacardit (TV3), Isaac Vilalta (Catalunya Ràdio), Estefania Escolà (Agència Catalana de Notícies, ACN) i Alba Felip (La Vanguardia), han compartit aquest divendres a la tarda taula i neguits laborals amb altres periodistes en la trobada organitzada a la seu de la Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes, a Manresa. Des que hi ha crisi, els corresponsals freelance com l'Alba Felip reben menys encàrrecs i se'ls ha retallat dietes i quilometratges. Els grans mitjans, com La Vanguardia, estan cobrint els temes a través de les agències i el consum de les notícies que penja l'Estefania Escolà a l'ACN, per exemple, s'ha disparat els últims anys a causa d'això. Escolà, com Vilalta i Bacardit, estan contractats, a diferència de Felip, fet que crea un greuge comparatiu entre corresponsalies. Tots ells han coincidit que els seus caps compren les notícies tòpiques i típiques, que el territori està diluït dins de Barcelona i que, comparativament, té més pes Girona o Lleida pel fet de ser província. També han estat d'acord que els agents socials i polítics de la Catalunya Central no saben vendre bé els seus potencials. Durant la trobada, s'ha comentat que una de les claus per fer valdre aquestes comarques i prestigiar la tasca del corresponsal passa necessàriament per fer un bon periodisme. La Demarcació Catalunya Central del Col·legi de Periodistes ha pres nota de la necessitat d'emprendre accions perquè es reconeguin tant la importància dels corresponsals com la del territori.

Salvador Giner, Montserrat Tura i Jaume Barberà parlaran al cicle Pessics de vida

Lunes, 27 de octubre de 2014

Salvador Giner, Montserrat Tura i Jaume Barberà passaran les properes setmanes per Manresa per participar en el cicle de xerrades Pessics de vida, que organitzen conjuntament l'Ajuntament de la capital bagenca i la demarcació de la Catalunya Central del Col·legi de Periodistes de Catalunya. Tres professionals del periodisme seran els entrevistadors que conduiran aquestes sessions, que tindran lloc a la sala d'actes del Centre Cultural el Casino, a les 8 del vespre i amb entrada gratuïta. La primera cita tindrà lloc aquest dimecres, dia 29 d'octubre, amb Salvador Giner, catedràtic emèrit de la Universitat de Barcelona i màster i doctor en Sociologia a la Universitat de Chicago, que serà entrevistat per Salvador Redó, cap de fotografia de Regió7. El 12 de novembre se celebrarà la segona trobada, amb Montserrat Tura, exalcaldessa de Mollet, diputada pel PSC i consellera d'Interior i de Justícia de la Generalitat, amb Jordi Molet, director general d'El 9 Nou com a mestre de cerimònies. Dani Sala, emprenedor de comunicació, entrevistarà el dia 26 de novembre el periodista Jaume Barberà, conductor de programes de notable ressò a TV3 com Singulars i Retrats.

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

VIDEO Telecinco estrena Un tiempo nuevo, su gran apuesta para el primetime de los sábados

Sábado, 25 de octubre de 2014

El programa de debate y análisis que debutará hoy con el ministro de Hacienda, Cristóbal Montoro, en su intento de ofrecer "respuestas" en momentos de "convulsión" en la sociedad. 'Un tiempo nuevo' estará conducido por Sandra Barneda y Javier Ruiz, y contará con la participación de colaboradores procedentes del ámbito político y periodístico de la talla de Pedrojota Ramírez, Luis del Olmo, Julio Anguita o Pepa Bueno. De hecho, es la periodista Pepa Bueno quien en una entrevista a prnoticias nos destaca las claves de este nuevo programa. A este respecto, Bueno señala que 'Un tiempo nuevo pretende llegar a la verdad y a la información más relevante, es decir, la que interesa a los ciudadanos'. Asimismo, indica que su papel en este espacio televisivo consistirá en 'participar en una entrevista coral que trata de sacar la verdad de cada personaje que pasa por el plató'. Pepa Bueno, que vuelve a la pequeña pantalla, reconoce que afronta este regreso 'con ilusión', ya que la televisión es 'un medio estupendo y estar delante de las cámaras es como volver a casa'. Sin embargo, ha insistido en que también se encuentra 'muy a gusto' en la Cadena Ser, donde presenta el noticiero de radio 'Hoy por hoy'. Un programa que según Bueno, 'es el sueño de todo profesional del periodismo' que le permite estar 'muy cerca de la gente y muy pegada a la actualidad'. Por último, Pepa Bueno ha recalcado que 'todos los invitados son interesantes ya que todos son responsables de la salida' de la crisis de España. 'Un tiempo nuevo' llega para cubrir la ausencia de 'Hay una cosa que te quiero decir' y para intentará destronar a la 'laSexta Noche' en el primetime de los sábados. Seguiremos Informando...

Xerrada Poder financer i periodisme independent

Sábado, 25 de octubre de 2014

En el marc de la III Fira dEconomia Solidària de Catalunya sha celebrat la xerrada anomenada Poder financer i periodisme independent amb la intervenció de Josep Cabayol i Frederic Pahisda de Sicom, i Pere Russiñol i Mariana Vilnitzky, dAlternativas Económicas. Sicom lha gravat i penjat a la xarxa.

Sáb, 25 de oct de 2014 15:27**Audiencia:** 46.058**Ranking:** 5**VPE:** 369**Página:** 1**Tipología:** online

Guerra de directores en El Mundo: Pedrojota y García-Abadillo vuelven a exhibir su enemistad

Sábado, 25 de octubre de 2014

'Pedro es como un pez al que sacas de la pecera y lo pones en la mesa. Se muere'. Así han eclosionado las palabras del ahora director de El Mundo Casimiro García-Abadillo, que en una entrevista publicada por el propio diario, no ha dudado en arremeter contra la figura de Pedro Jota Ramírez, quien, a su vez, ha contraatacado a través de su cuenta de Facebook. Casimiro García-Abadillo y Pedro J. Ramírez han vuelto a exhibir sus diferencias y, en esta ocasión, sin tapujo alguno. Por un lado, García-Abadillo ha bautizado la dirección de Pedrojota como una época durante la cual el diario era un 'periódico de autor'. Asimismo, ha equiparado la actual situación del exdirector como la de 'un pez al que sacas de la pecera y lo pones en la mesa', es decir, 'se muere. Ya no tiene el agua para vivir'. 'Él estaría más feliz teniendo un medio propio y dirigiéndolo y no en esta posición tan incómoda que le hace decir cosas que no me gustan' ha afirmado García-Abadillo, quien además reconoce que prefiere 'un periódico del que dentro de 10 años la gente diga El Mundo y no 'El periódico de Casimiro'. Por otro lado, Pedro J. Ramírez reconocía en su cuenta de Facebook haber leído 'cosas' que le 'han hecho reír por no llorar'. Y, más adelante, comenzaba un recorrido histórico del periodismo español con especial alusión a la llegada de García-Abadillo a la dirección de El Mundo. En este sentido, 'Pedrojota' ha destacado que 'al comienzo de la transición a la política vinieron desde la sociedad civil profesionales respetables con afán de servicio. Luego las reglas del juego pervirtieron la política y comenzó la ausencia de los mejores'. De esta forma, concluía su ofensiva señalando que 'ahora la política está contagiando a esa sociedad civil y la mediocridad prima por doquier'. Seguiremos Informando...

Antonio Gamboa Urías fue asesinado en Sinaloa

Sábado, 25 de octubre de 2014

El cuerpo del periodista Antonio Gamboa Urías, director de La Nueva Prensa, quien permanecía desaparecido desde el pasado 10 de octubre, ha aparecido en Sinaloa, cerca de un hotel, con impactos de disparos y signos de violencia, informa Cerigua con datos de Artículo 19. Gamboa Urías fue visto por última vez la noche del 10 de octubre, cuando salió del negocio de uno de sus hermanos; sus familiares intentaron contactarlo vía telefónica, sin embargo no respondió las llamadas. El periodista tenía 18 años de experiencia en el periodismo y desde hace una década dirigiría la revista Nueva Prensa, medio en el que se abordan temas relacionados a la corrupción y la vida política de la región. En agosto pasado, participó activamente en las movilizaciones de periodistas locales en contra de la aprobación de la llamada Ley Mordaza, la cual limitaba la cobertura de hechos delictivos en el Estado y que posteriormente fue derogada por el Congreso local. Este es el sexto asesinato de un miembro de la prensa registrado durante el 2014 y el décimo durante la administración de Enrique Peña Nieto; un día después de la desaparición de Gamboa, en ese mismo Estado, fue asesinado a tiros el locutor y líder comunitario Atilano Román, cuando se encontraba en su programa de radio. Los crímenes contra los comunicadores de Sinaloa no deben ser tomados como hechos aislados, sino como el resultado de la impunidad y el incremento de la violencia no solo en el Estado, sino en todo el país, aseguró Darío Ramírez, director de Artículo 19. La organización criticó que por ninguno de los homicidios registrados en esta entidad la Fiscalía Especial para la Atención de Delitos cometidos contra la Libertad de Expresión (FEADLE) ni el Mecanismo de Protección para personas Defensoras de los Derechos Humanos y Periodistas se han pronunciado.

El 'Clásico' también se disputa en las cadenas en abierto: la carrera por las primeras imágenes

Sábado, 25 de octubre de 2014

25 de octubre a las seis de la tarde. Fecha clave en el calendario de cualquier aficionado al fútbol. Esta tarde el Real Madrid y el FC Barcelona disputaran uno de los Clásicos más en forma de los últimos años. Es por ello que las televisiones han preparado programas especiales para analizar exhaustivamente el choque una vez que finalice. Dos de ellas rivalizarán por ofrecer las primeras imágenes en abierto, un negocio que Jaume Roures consideró hace una semana negativo para los ingresos del fútbol en nuestro país, pero que el mismo distribuye a las cadenas. El primer Clásico de la temporada ha llegado. El Santiago Bernabéu hervirá esta tarde a las 18:00 horas cuando el balón comience a rodar, pero también lo harán millones de personas a lo largo y ancho del mundo a través de sus televisiones. En España el choque entre el Real Madrid y FC Barcelona se emitirá a través de las plataformas de pago: Canal+ y GolTV. Pero habrá más batallas en la tarde del sábado. Cuatro y 13TV ofrecerán una vez que finalice el encuentro, a eso de las ocho menos diez de la noche, las primeras imágenes en abierto, las jugadas más polémicas y las reacciones de los jugadores y cuerpo técnicos. Esta inmediatez en la emisión de este tipo de contenidos en la televisión en abierto fue uno de los puntos que de la Cadena COPE. El dueño de Mediapro aseguró que este hecho restaba importantes ingresos al fútbol español al igual que el partido en abierto en Cuatro. Sin embargo, sus quejas deberían de quedar en saco roto, porque es precisamente Mediapro la que vende y suministra esas imágenes/resúmenes a las televisiones en abierto por importantes cantidades de dinero. COBERTURA DE CUATRO Y PARTIDO A PARTIDO Cuatro ha preparado un especial de Partido a partido dividido en dos bloques. El primero se extenderá desde las 19:50 a las 22:00 horas y regresará en medianoche. Manu Carreño estará como siempre al frente del formato acompañado por Kiko Narváez, Fernando Morientes y Lobo Carrasco, exjugadores del Atlético de Madrid, Real Madrid y F.C. Barcelona respectivamente. En su primer bloque emitirá un amplio resumen del encuentro, conectará en directo con la zona mixta y la sala de prensa del Santiago Bernabéu para contar las reacciones de los protagonistas. A las 22:00 horas Cuatro ofrecerá el encuentro de Liga BBVA entre el Córdoba y la Real Sociedad, que dará paso a la primera tertulia de la noche con los periodistas Antonio Romero y Jordi Martí (SER) junto a Marcos López y Tomás Guasch (COPE) como invitados. COBERTURA DE 13TV Y LA GOLEADA Las cadenas en abierto también rivalizarán por enganchar a la audiencia con programas especiales. El más intenso será el de 13TV que comenzará a las dos de la tarde y dedicará más de ocho horas al primer Clásico de la temporada. Felipe del Campo se pondrá al frente de esta cobertura especial que conectará con todos los puntos de interés y dará paso a la reposición del Madrid-Barça de la pasada temporada. La programación continuará a las cuatro con Del Campo junto a Ricardo Altabe y Rubén Uría para retransmitir el partido de la Liga Adelante que disputan Mallorca y Sabadell. Durante los 90 minutos

Audiencia: 46.058**Ranking:** 5**VPE:** 369**Página:** 2**Tipología:** online

del Clásico de 13TV se vivirá minuto a minuto con el propio Del Campo, los exfutbolistas Juan Eduardo Esnáider y Pablo Alfaro y Siro López desde el plató de La Goleada. Cuando el choque finalice llegará el turno de análisis con las mejores imágenes y continuará a las 20:45 horas cuando Siro López y todo el equipo del equipo del programa deportivo muestren a los espectadores las reacciones de la calle, entre otras cosas. COBERTURA DE NEOX Y EL CHIRINGUITO DE JUGONES Josep Pedrerol y todo el equipo de El Chiringuito de Jugones analizarán todo lo ocurrido dentro y fuera del terreno de juego en un programa especial en la medianoche de Neox. Las mejores imágenes, el análisis de la actuación arbitral, las declaraciones tras el choque y toda la polémica, de la mano de los colaboradores habituales serán algunos de los ingredientes del espacio. Seguiremos Informando

VIDEO Telecinco estrena Un tiempo nuevo, su gran apuesta para el prime time de los sábados

Domingo, 26 de octubre de 2014

El programa de debate y análisis que debutará hoy con el ministro de Hacienda, Cristóbal Montoro, en su intento de ofrecer "respuestas" en momentos de "convulsión" en la sociedad. 'Un tiempo nuevo' estará conducido por Sandra Barneda y Javier Ruiz, y contará con la participación de colaboradores procedentes del ámbito político y periodístico de la talla de Pedrojota Ramírez, Luis del Olmo, Julio Anguita o Pepa Bueno. De hecho, es la periodista Pepa Bueno quien en una entrevista a prnoticias nos destaca las claves de este nuevo programa. A este respecto, Bueno señala que 'Un tiempo nuevo pretende llegar a la verdad y a la información más relevante, es decir, la que interesa a los ciudadanos'. Asimismo, indica que su papel en este espacio televisivo consistirá en 'participar en una entrevista coral que trata de sacar la verdad de cada personaje que pasa por el plató'. Pepa Bueno, que vuelve a la pequeña pantalla, reconoce que afronta este regreso 'con ilusión', ya que la televisión es 'un medio estupendo y estar delante de las cámaras es como volver a casa'. Sin embargo, ha insistido en que también se encuentra 'muy a gusto' en la Cadena Ser, donde presenta el noticiero de radio 'Hoy por hoy'. Un programa que según Bueno, 'es el sueño de todo profesional del periodismo' que le permite estar 'muy cerca de la gente y muy pegada a la actualidad'. Por último, Pepa Bueno ha recalcado que 'todos los invitados son interesantes ya que todos son responsables de la salida' de la crisis de España. 'Un tiempo nuevo' llega para cubrir la ausencia de 'Hay una cosa que te quiero decir' y para intentará destronar a la 'laSexta Noche' en el primetime de los sábados. Seguiremos Informando...

"És un periodisme que fa fàstic"

Lunes, 27 de octubre de 2014

L'alcalde de Barcelona, Xavier Trias, ha anunciat que es querellarà contra *El Mundo* avui mateix i, en declaracions a RAC-1, ha acusat el diari de fer un periodisme que fa fàstic. Trias ha assegurat que ni ell ni ningú de la seva família directa té 13 milions a Andorra: És la falsedat més grossa que he escoltat a la meua vida. No tinc cap compte a Andorra ni a Suïssa, ha afirmat. L'alcalde ha explicat que el director del mitjà de comunicació, el senyor Sàlmon, a qui vaig advertir que tot això és fals, alguna responsabilitat deu tenir. Si no en té cap, vol dir que aquesta justícia és un desastre i ha afegit que avui escriuré una carta a Àlex Sàlmon exigint-li una rectificació amb les mateixes dimensions. Xavier Trias ha dit que si és la policia que ha fet aquesta informació falsa, pitjor m'ho posa i ha advertit que em querellaré amb totes les conseqüències que comporti perquè no estic disposat a tolerar això dins l'ambient que hi ha de corrupció. Qui em refà el meu nom? És gravíssim. Actuaré amb tota la contundència perquè és evident que això afecta la meua persona i la meua credibilitat i no hi estic disposat de cap de les maneres. "Mai, mai, a la vida m'he fotut un duro a la butxaca, ha reblat. Finalment, ha reiterat que ningú de la meua família directa té 13 milions d'euros a cap lloc del món. No els he vist en la meua vida 12 milions, ha conclòs.

El correu anònim que va destapar l'escàndol de les targetes black

Lunes, 27 de octubre de 2014

Aquesta breu peça dels informatius de TVE2 explica com funciona el periodisme d'investigació ciutadà desenvolupat pel col·lectiu 15MPaRato que va permetre descobrir l'últim dels escàndols de la banca espanyola.

Els moviments socials reclamen la regulació del dret a la informació i la comunicació a Catalunya

Lunes, 27 de octubre de 2014

Prop d'una vintena d'entitats catalanes donen suport al manifest i el decàleg de la Xarxa Ciutadana pel Dret a la Informació i la Comunicació (XCDIC) que demana la regulació d'aquests drets a Catalunya. La plataforma recorda que l'article 52 del vigent Estatut d'Autonomia de Catalunya estableix les obligacions dels poders públics per garantir el dret a la informació. Aquest mandat al Govern ha estat recentment ratificat al Parlament català amb una moció que ha comptat amb el suport de la majoria dels grups parlamentaris. La Xarxa es va presentar la setmana passada amb amb la taula rodona La democratització dels mitjans de comunicació , que va tenir lloc el passat 22 d'octubre. La plataforma és una espai de col·laboració entre entitats i oberta a la ciutadania per obrir un procés de col·laboració i debat per articular propostes concretes de legislació i polítiques públiques que puguin garantir els drets a la informació i la comunicació. En aquest enllaç hi ha el vídeo de presentació La Xarxa, que acaba tot just de néixer, aspira a aglutinar cada cop a més entitats, amb l'objectiu que la ciutadania s'organitzi per defensar el dret a la informació i la comunicació. Entre els objectius estan la promoció del debat social al voltant de la garantia d'aquests dos drets, bàsics en democràcia, ja que les entitats de la plataforma entenen que actualment la ciutadania no és prou conscient que la informació és un dret i no una mercaderia. L'autonomia dels mitjans de comunicació i el dret a una informació plural, veraç i contrastada ha de tenir la mateixa consideració social que els drets a la salut i a l'educació, que són considerats pilars de l'Estat social de dret en el qual vivim. Les entitats que fins ara integren l'XCDIC són el Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), La Fede.cat Organitzacions per la Justícia Global de la qual formen part 120 entitats, la Federació d'Associacions de Veïns de Barcelona (FAVB), l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates (ACJD), l'Associació Catalana per la Defensa dels Drets Humans (ACDH), la Unió General de Treballadors (UGT), Comissions Obreres (CCOO), la Confederació General del Treball (CGT), la Unió de Sindicats de Treballadors de l'Ensenyament de Catalunya (USTEC), la Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC), SICOM-Solidaritat i Comunicació, La Tele.cat, la revista La Directa , el Grup de Periodistes Ramon Barnils (GPRB), AulaMèdia, l'Associació d'Usuaris de la Comunicació (AUC), SomAtents i La Columna.cat .